

หนึ่งร้อยสี่สิบเก้า

เคราะห์พิสดาร

ตั้งแต่ที่ถูกนกประหลาดจับตัวไป ชูลั้วก็ไม่รู้เหตุการณ์ทางฟากของหนานกงหลิววินอีกเลย ทว่าสิ่งที่นางพอจะจินตนาการได้ก็คือ ทุกอย่างต้องตกอยู่ในความโกลาหลอย่างแน่นอน หนานกงหลิววินเห็นนางถูกฉกตัวไปต่อหน้าต่อตา ทว่าเขากลับไม่อาจทำเช่นไรได้ อีกฝ่ายจะเจ็บปวดเสียใจและตำหนิตัวเองขนาดไหนหนอ ทว่านางในยามนี้ก็จ้นปัญญาจะทำสิ่งใดได้เช่นกัน

ชูลั้วไม่เคยเห็นเจ้านกประหลาดตัวนี้มาก่อน ถ้าจะบอกว่ามันเป็นนก รูปร่างหน้าตาของมันก็ดูไม่คล้ายสักเท่าไร แต่ถ้าจะบอกว่าไม่ใช่นก มันกลับมีปีกขนาดยักษ์อยู่ด้านหลังคู่หนึ่ง

เจ้านกประหลาดพาชูลั้วเหาะสูงขึ้นไป เรือเหาะลำริดทะยานอยู่กลางอากาศโดยสูงจากพื้นดินเพียงหนึ่งหมื่นเมตร ทว่าเจ้านกประหลาดตัวนี้... มีหรือที่จะหยุดอยู่ที่ความสูงหนึ่งหมื่นเมตร เวลานั้นมันทะยานไปสูงกว่าแสนเมตรแล้วด้วยซ้ำ!

ชูลั้วรู้สึกได้ถึงสายลมหนาวเหน็บที่พัดผ่านข้างหู เสียงลมบาดหูนั้นทำเอานางหน้ามืดตาลายขึ้นมา สมองปวดบดไปหมด ทว่าเวลานี้ชูลั้วหาได้มีเวลาสนใจกับเรื่องนี้ไม่ เพราะในความสูงระดับนี้ หากนางถูกเจ้านกประหลาด

จับเหวี่ยงทิ้งไป มีหวังคงได้เหลกละเอียดยิ่งทั้งร่างเป็นแน่ ดังนั้นซูลัวจึงทำได้เพียงเกาะอุ้งเท้าของนกประหลาดเอาไว้แน่น

เจ้านกประหลาดตัวนี้มีขนาดใหญ่เพียงใด อธิบายง่ายๆ ก็คือ ตำแหน่งที่ซูลัวกอดอยู่ในเวลานี้เป็นแค่นิ้วหนึ่งในอุ้งเท้าของมันเท่านั้น ทว่านิ้วเท้าเพียงนิ้วเดียวก็ยังมีขนาดใหญ่กว่าซูลัวถึงสิบคน โชคดีที่ปลายเล็บของมันมีขนาดหนาถึงหนึ่งคนโอบ พอจะเป็นหลักให้หญิงสาวยึดเอาไว้ได้

ไม่รู้ว่เจ้านกประหลาดลึงโลดเรื่องใด มันเอาแต่ร้องกว่าๆ ยามที่เหาะเหินอยู่กลางอากาศไม่หยุด ลักพักก็ดังตัวลง ทำท่าเหมือนจะพุ่งสู่ท้องทะเลใหญ่ ทว่ากลับทำเพียงบินเฉียดผิวน้ำไป จากนั้นก็ทะยานตัวขึ้นไปฉวัดเฉวียนอยู่บนท้องฟ้าดังเดิม หนึ่งแสนเมตร สองแสนเมตร สามแสนเมตร... จนกระทั่งสูงกว่าผืนดินถึงหนึ่งล้านเมตร!

อุณภูมิที่แตกต่างกันอย่างมากมายนี้ทำเอาซูลัวเกือบจะกลายเป็นก้อนน้ำแข็ง! หญิงสาวโมโหเจ้านกประหลาดจนแทบจะกระอักเลือดออกมา นางร้องโวยวายพลางออกแรงทุบตีไปที่อุ้งเล็บของมัน และนั่นถึงได้ทำให้เจ้านกประหลาดสำรวมท่าทีได้บ้างเล็กน้อย

เรื่องที่ซูลัวหาฐไม่ก็คือ เจ้านกประหลาดเองก็งุนงงในใจอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน มันชอบปลาย่างของซูลัว เพราะเหตุนี้จึงได้นำตัวเจ้าของปลาย่างติดสอยห้อยตามมาด้วย หวังจะให้รางวัลเจ้ามนุษย์ตัวจ้อยด้วยการเชยชมท้องฟ้าอันกว้างใหญ่ไพศาล ทว่าเจ้ามนุษย์ผู้นี้กลับไม่พอใจขึ้นมาเสียอย่างนั้น นกประหลาดเองก็เริ่มไม่พอใจขึ้นมาเหมือนกัน มันเร่งความเร็วขึ้น จากนั้นก็บินพึ่บๆ ทะลุอณูอากาศไปด้วยความเร็วสูง

ด้วยระยะความสูงเช่นนี้ เรือเหาะสำริดของหนานกงหลิววันต้องใช้เวลอย่างน้อยก็หนึ่งเดือน แต่นกประหลาดสามารถเดินทางฝ่ามิติได้ ดังนั้นจึงประหยัดเวลาได้มากมายก่ายกอง เดินทางไม่ถึงหนึ่งวัน มันก็พาซูลัวกลับมาถึงอาณาจักรของตน

ซูลัวลืมนึกขึ้นก่อนจะรู้สึกวิงเวียนในทันที นี่...นี่มันความสูงระดับใด

กัน!’ หญิงสาวคิดไม่ถึงว่าวังของเจ้านกประหลาดจะลอยอยู่กลางอากาศ เมื่อครุ่นนางคาดคะเนด้วยสายตา น่าจะอยู่สูงราวๆ สามแสนเมตรได้...

เบื้องหน้าคืออาณาจักรขนาดเล็กที่ประกอบไปด้วยหน้าผาสูงชัน ทุ่งหญ้าเขียวขจี กำแพงเมือง สวนดอกไม้ สายธาร... นี่มันคือดินแดนอันแสงงดงามที่อยู่ในจินตนาการชัดๆ

เวลานั้นนกประหลาดพาซูลั่วเหาะชมอาณาจักรของมันจนทั่ว จากนั้นก็พาตัวนางเข้าไปในเขตกำแพงเมืองสูงใหญ่ ก่อนที่หญิงสาวจะถูกโยนทิ้งลงบนลานหญ้านุ่มละเอียด

“ฮี!” นกประหลาดแค่นเสียงใส่ซูลั่วอย่างยโส ก่อนจะกลายร่างเป็นวิหคสายรุ้ง ท่ามกลางแสงอาทิตย์ที่สาดส่องลงมาสะท้อนให้เห็นวิหคหนุ่มผู้แสงงดงาม ส่วนสูงของมันเท่ากับคนทั่วไป เจ้าตัวเซิดหน้าแล้วปรายตามองซูลั่วแวบหนึ่ง จากนั้นก็เหาะเข้าไปในปราสาท

ซูลั่วที่ถูกทิ้งเอาไว้แบบนั้นได้แต่ยืนตะลึงงันอยู่กับที่ เมื่อครู่เจ้านกประหลาดกลายร่างเป็นวิหคสายรุ้งอย่างนั้นหรือ

แม้ว่าวิหคสายรุ้งจะทิ้งซูลั่วเอาไว้เพียงลำพัง แต่ยมนั่นต่อให้อยากจะหนี หญิงสาวกลับทำไม่ได้ นางจะหนีเอาตัวรอดไปจากอาณาจักรกลางฟ้าที่สูงจากผืนดินถึงสามแสนเมตรได้อย่างไรกัน ตอนที่ซูลั่วยืนจนปัญญาอยู่กลางลานหญ้านั้น นางดำรังหนึ่งก็เคลื่อนตัววูบเข้ามาใกล้ นางสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายของมนุษย์ในทันที จึงหันขวับกลับมา

“ใคร”

อีกฝ่ายเป็นบุรุษชุดดำที่รวบเส้นผมเรียบตึงเอาไว้ด้านหลัง สีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง แววตาสีกล้ำ แคปรายตามองก็รู้ว่าเป็นยอดฝีมือ คนผู้นี้ให้ความรู้สึกเหมือนยามที่ต้องเผชิญหน้ากับหนานกงหลิววันไม่ผิดเพี้ยน

หรือว่าจะเป็นผู้มีฤทธิ์ชั้นเทพฤทธิ์?

“เจ้าเรียกข้าว่าพ่อบ้านโหมวฟังกี้ได้” ชายชุดดำมีสีหน้านิ่งขรึม

“...”

‘พ่อบ้านโหมวฟาง... ท่านโหมวฟาง... คงมีใช้คนคนเดียวกันหรือ
กระมัง ว่ากันว่าท่านโหมวฟางและจ้าวเหยี่ยวทมิฬเป็นสองผู้มีฤทธิ์ที่ใกล้ชิด
อสูรน้อยมากที่สุด หรือว่า... ทั้งคู่จะเป็นพ่อบ้านของอสูรน้อยแห่งเจ้าทเว
เสียนอู๋’ สมอของซูลัวทำงานอย่างรวดเร็ว

ทว่าหญิงสาวก็ปฏิเสธความคิดนั้นในทันที จะเป็นไปได้อย่างไร เป็นไป
ไม่ได้ นางเกาศิระระแกรกๆ คิดอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็หยิบลูกบาศก์ปีศาจ
ออกมาจากอกเสื้อแล้วส่งให้อีกฝ่าย “พ่อบ้านโหมวฟางรู้จักสิ่งนี้หรือไม่”

ท่านโหมวฟางรับลูกบาศก์ปีศาจมา ก่อนที่ดวงตาจะเป็นประกาย จากนั้น
ก็พยักหน้าทันที “ของสิ่งนี้อาจอยู่กับเจ้าได้อย่างไร”

ซูลัวพูดอะไรไม่ออก ถ้าผู้คนบนเกาะอมตะรู้ว่าท่านโหมวฟางที่พวกเขา
เคารพนับถือประหนึ่งเทพเจ้า แท้จริงแล้วมีสถานะเป็นเพียงพ่อบ้านคนหนึ่ง
ไม่รู้ว่าคนเหล่านั้นจะคลุ้มคลั่งหรือไม่

“แม่นาง?” พ่อบ้านโหมวฟางเอ่ยขัดความคิดของซูลัว

“ข้าชื่อซูลัว” ซูลัวพยักหน้าให้พ่อบ้านโหมวฟาง จากนั้นก็บอกอีกฝ่ายว่า
ตนเองเก็บลูกบาศก์ปีศาจนี้ได้จากท้องของมังกรพิสดารแปดเล็บ

พ่อบ้านโหมวฟางทำท่าใคร่ครวญอยู่ครู่ จากนั้นก็เอ่ยปากขอร้องซูลัว
“ไม่ทราบว่ามีแม่นางจะคืนลูกบาศก์ปีศาจให้ข้าได้หรือไม่ เพื่อเป็นการตอบแทน
...”

พ่อบ้านโหมวฟางยังเอ่ยไม่จบความดี เสียงรำคาญใจก็ดังมาจากด้านใน
ปราสาท “ยังไม่เข้ามาอีก มัวแต่รีรออะไรกัน!”

เสียงนั้นทั้งโมโหทั้งรำคาญ ทำเอาพ่อบ้านโหมวฟางสะดุ้งโหยงด้วยความ
หวาดกลัวในทันที เขาหันมาพยักหน้าให้ซูลัว ก่อนปรับสีหน้าให้เรียบเฉย
ดังเดิม “แม่นางซูลัว นับแต่นี้เป็นต้นไป เจ้าจะเป็นผู้รับผิดชอบมื้ออาหารของ
นายน้อย” เอ่ยจบพ่อบ้านโหมวฟางก็ส่งเสื้อผ้าชุดใหม่ให้ซูลัว

ซูลัวมองชุดสีดำสลักขาวที่ขอบมีระบายลูกไม้แล้วเกือบจะกระอักเลือด
นี่มันชุดสาวใช้มิใช่หรือ!

“แม่นางชู รีบไปเปลี่ยนชุดเถิด อารมณ์ของนายน้อย... เอ่อ... อาจจะไม่ค่อยดีเท่าใดนัก” พ่อบ้านโหมวฟางเอ่ยอ้อมๆ “หากไม่ฟังคำสั่ง ส่วนใหญ่ก็จะถูกจับกินเป็นอาหาร เพราะฉะนั้น...”

ชูลั้วรู้สึกหน้ามืด ตอนนี้องที่เจ้าตัวเพ็งจะเข้าใจว่านกประหลาดจับนางมาด้วยวัตถุประสงค์อันใด เข้าใจแจ่มชัดเลยว่าเหตุใดมันถึงจงใจเลือกนางไม่ใช่คนอื่นๆ ดูท่าว่าเจ้านกประหลาดตัวนี้จะหมายตาฝีมือทำครัวของนางเสียแล้ว มิน่า! มิน่าตอนที่เจ้านกประหลาดจับนางมา มันถึงไม่ลิ้มคว่ำปลาอย่างไม่นั้นมาด้วย

ตอนนี้ชูลั้วได้แต่มองชุดสาวใช้ในมือพ่อบ้านโหมวฟางอย่างจนด้วยคำพูด พ่อบ้านโหมวฟางบอกไปอีก “นายน้อยรสนิยมแปลกนัก... เขากินได้ทุกอย่างจริงๆ นะ”

เพราะไม่อยากถูกจับกินเป็นอาหารไปเสียก่อน ชูลั้วจึงยื่นมือไปรับเสื้อผ้าจากพ่อบ้านโหมวฟางด้วยมืออันสั่นเทา ขณะเดียวกันก็แอบลอบมองพ่อบ้านโหมวฟางแวบหนึ่ง นางจะบอกท่านโหมวฟางผู้ได้รับการนับหน้าถือตาจากบรรดาผู้มีฤทธิ์ทั้งหลายดีหรือไม่ว่า... นางเคยสวมรอยเป็นศิษย์ของเขาช่างเถิด เวลานี้สนใจเรื่องอาหารของ ‘นายน้อย’ ผู้นี้จะดีกว่า

แม้จะคาดคะเนเอาไว้ในใจบ้างแล้ว แต่ชูลั้วก็ยังเอ่ยถามออกมาอยู่ดี “นายน้อยของพวกท่านคือ...”

“อสูรน้อยแห่งเจ้าเทวะเสวียนอู่” พ่อบ้านโหมวฟางจ้องมองชูลั้ว น้ำเสียงของเขาภูมิใจอยู่ในที่

‘อสูรน้อยแห่งเจ้าเทวะเสวียนอู่... ทายาทโดยสายเลือดเพียงหนึ่งเดียวของเจ้าเทวะเสวียนอู่?’ ชูลั้วพยักหน้าก่อนจะหม่นตัวแล้วผละไป

ชูลั้วเปลี่ยนชุดไปพลองใคร่ครวญอะไรเงี้ยๆ อยู่ในใจไปพลอง

เจ้าเทวะเสวียนอู่มีอำนาจเกรียงไกรเพียงใดกัน กล่าวง่ายๆ ได้ว่า เดิมทีพิภพนี้หาได้มีอาณาจักรเสวียนอู่มาก่อนไม่ ทว่าหลังจากเจ้าเทวะเสวียนอู่ถือกำเนิดขึ้นมา เจ้าเทวะผู้นี้ก็เบิกฟ้าผ่าดิน สร้างอาณาจักรเสวียนอู่แห่งนี้ขึ้นมา

ณ ดินแดนแห่งจิต

จากนั้นผู้คน สัตว์วิเศษ และสิ่งมีชีวิตต่างๆ ก็สืบทายาทและเผ่าพันธุ์ ขึ้นภายในอาณาจักร เกิดเป็นเมืองน้อยใหญ่สืบทอดเมืองที่มีประวัติศาสตร์ อันรุ่งโรจน์ยาวนานกว่าล้านล้านปี ในความหมายทั่วไปก็คือ เจ้าเทวะเสวียนอยู่ ก็คือบิดาแห่งอาณาจักรเสวียนอยู่ เป็นผู้ให้กำเนิดอาณาจักรเสวียนอยู่นั่นเอง

‘เจ้าเทวะมีพลังยุทธ์ชั้นใดกันหนอ’ ชูลัวเอียงคอคุ่นคิด

ชั้นเทพยุทธ์แบ่งออกเป็นระดับต้น ระดับกลาง และระดับสูง ทั้งสาม ระดับนี้ยังพอจะหาวิธีเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ได้ หากมีโอกาสและจังหวะที่เหมาะสม เจาะพอ แต่ว่าการขึ้นมาเป็นเจ้าเทวะ... หาใช่เป็นไปได้ด้วยพรสวรรค์ ความพยายาม และโอกาสไม่

ก็เท่ากับว่าหากเจ้าเทวะคิดจะสังหารชูลัว อีกฝ่ายไม่จำเป็นจะต้องลงมือ หรือตามไล่ล่าด้วยซ้ำไป เพียงแค่คิด ชูลัวก็มอดม้วยลงแล้ว ครานั้นท่าน อาจารย์จากไปอย่างกะทันหัน ด้วยเหตุนี้จึงกำชับไว้เพียงไม่กี่เรื่องเท่านั้น แต่ สิ่งหนึ่งที่ท่านย้ำแล้วย้ำอีกก็คือ หากเจอเจ้าเทวะเมื่อใด จงอย่าได้ต่อต้านเป็น อันขาด

เวลานี้ผู้ที่ชูลัวต้องปรนนิบัติรับใช้ก็คือ ทายาทโดยสายเลือดเพียงหนึ่ง เดียวของเจ้าเทวะเสวียนอยู่ เพราะฉะนั้นตอนที่ชูลัวได้ยืนยันว่าตนต้องทำหน้าที่ แม่ครัวให้อสูรน้อยแห่งเจ้าเทวะ หญิงสาวจึงทำได้เพียงถอนหายใจยาว จากนั้น ก็ทำในสิ่งที่ควรทำ

ชูลัวเปลี่ยนชุดสาวใช้ ก่อนพอบ้านโหมวฟางจะนำทางนางไปที่โรงครัว พอบ้านโหมวฟางมองชูลัวด้วยแวตาวาเวทนา หญิงสาวมีประสาทสัมผัสที่ เฉียบไวเพียงใด สีหน้าของพอบ้านโหมวฟางจึงมีอจรรอดพ้นสายตาของนาง ไปได้

“ทำอาหารให้ท่านอสูรน้อยกินเป็นเรื่องยากเย็นถึงขนาดนั้นเลยหรือไร”
ชูลัวเอ่ยออกมาด้วยสีหน้าเรียบเฉย

พอบ้านโหมวฟางเห็นแก่ลูกบาศก์ปีศาจที่ชูลัวครอบครองอยู่ในเวลานี้

ดังนั้นเขาจึงปฏิบัติต่อนางด้วยท่าทีที่ต่างไป หากเป็นผู้อื่น รับรองว่าเขาไม่มีทางเอ่ยวาจาให้มากความเป็นแน่

พ่อบ้านโหมวฟางมองซูลัวเงียบๆ ก่อนบอก “เจ้ามีอะไรจะสั่งความ... กิจเขียนบอกไว้ หากมีโอกาสข้าจะช่วยส่งให้เอง”

ซูลัวฟังในคราแรกยังไม่รู้สึกอะไร แต่พอพินิจดูอีกที เจ้าตัวก็อดสะดุ้งไม่ได้ “พ่อบ้านโหมวฟางหมายถึง... คำสั่งเสีย?”

พ่อบ้านโหมวฟางพยักหน้าเนิบนาบ

“...” ซูลัวได้แต่เอ็งงัน

บรรยากาศแข็งค้างไปในพริบตา พ่อบ้านโหมวฟางถอนหายใจเบาๆ “แม้ว่าความจริงจะไม่น่าฟังนัก แต่มันก็เป็นความจริงวันยังค่ำ เจ้าอาจจะอยู่ไม่พ้นคืนนี้ หากมีอะไรจะสั่งเสียแล้วละก็ เจ้าจงเขียนมาเถิด ทุกๆ หนึ่งร้อยปี ข้าจะได้กลับไปสู่โลกภายนอกสักครั้ง”

“แค่ทำอาหารไม่ถูกใจนายน้อยของพวกท่าน ถึงกับต้องตายอย่างนั้นหรือ” ซูลัวเลิกคิ้ว

พ่อบ้านโหมวฟางพยักหน้า ใครจะรู้ว่าซูลัวกลับหัวเราะออกมาเบาๆ “ถ้าเป็นเช่นนั้น ข้าก็อยากลองดูเหมือนกันว่าจะมีชีวิตอยู่ได้นานสักแค่ไหน”

เรื่องอื่นซูลัวอาจจะไม่มั่นใจเท่าใดนัก แต่ถ้าเป็นเรื่องการคร่ำครวญสำหรับแม่คร่ำมือหนึ่งเช่นนาง หากวันนี้เอาชีวิตไม่รอดก็ดูจะเป็นเรื่องน่าขันเต็มที

ท่านโหมวฟางเห็นท่าทางสบายๆ ของซูลัวก็ได้แต่ลอบถอนหายใจแทนอีกฝ่าย

แม่คร่ำที่มีความเชื่อมั่นเต็มเปี่ยมเช่นนี้ หลายปีมานี้เขาเห็นมานักต่อนักแล้ว ทว่าผลก็ลงเอยเหมือนกันหมดทุกคน ทั้งหมดต่างหมดลมหายใจลงอย่างเงียบเชียบ

พ่อบ้านโหมวฟางเดินนำชูิ้วไปที่โรงครัว

ปราสาทหลังนี้กว้างใหญ่เพียงใด ชูิ้วต้องใช้เวลารั้งครึ่งชั่วโมงเดินจากลานหญ้าไปยังโรงครัว ส่วนที่ว่าโรงครัวมีพื้นที่เท่าใดนั้น หญิงสาวกวาดมองแล้วคะเนด้วยตาเปล่าก็เห็นว่าน่าจะใหญ่ราวๆ สนามลูกหนังเลยทีเดียว

ภายในโรงครัวเงียบสนิท ชูิ้วคิดว่าไม่มีคนอยู่ด้านใน ทว่าตอนที่นางเดินเข้าไปกลับสัมผัสได้ถึงลมหายใจบางเบา ชั่วยังไม่ใช้แค่คนเดียว

“แม่ครัวหนึ่งร้อยคน มอดม้วยไปวันละหนึ่งคน ก็ใช้เวลาถึงหนึ่งร้อยวัน” พ่อบ้านโหมวฟางเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง

ชูิ้วเหลือบตามอง ก่อนจะพบว่าพ่อบ้านโหมวฟางหาได้หยอกเย้าเล่นๆ ไม่

หลังจากที่พ่อบ้านโหมวฟางนำชูิ้วเดินเข้าไปในโรงครัว ไม่นานเสียงโห่ร้องยินดีก็ดังมาจากพวกแม่ครัวที่จับกลุ่มยืนคุยกันอยู่

“สวรรค์! ข้าคิดว่าวันนี้จะถึงคราวของข้าเสียอีก ข้าเขียนจดหมายสั่งเสียเอาไว้แล้วด้วยซ้ำ คิดไม่ถึงเลยว่าจะมีคนมาแทรกเสียก่อน ฮือๆๆ ได้ยึดชีวิตต่อไปอีกวันหนึ่ง ช่างดีเหลือเกิน ฮือๆๆ”

“นั่นสิ พวกเจ้าดูแม่นางที่มาแทรกลำดับผู้นั้นสิ นางงดงามเหลือเกิน แต่เสียดายที่นายน้อยของเรามีเคยเหลือบแลโฉมหน้าของแม่ครัวคนใดเลยไม่อย่างนั้นแม่นางผู้นี้อาจจะไม่ต้องตายก็เป็นได้”

“น่าเสียดายนัก แต่ก็มีโชคดีที่นางปรากฏตัว เพราะแบบนี้พวกเราถึงได้มีชีวิตรอดไปอีกวัน”

เสียงโห่ร้องตื่นเต้นยินดีดังเข้าหูชูิ้วไม่หยุด

ชูิ้วพูดไม่ออก มุมปากกระตุกนิดๆ นี่ไม่เหมือนกับที่นางคิดเอาไว้เลยสักนิดเดียว เดิมทีนางคิดว่าการปรากฏตัวของนาง ณ โรงครัวแห่งนี้ต้องสร้างความไม่พอใจให้แม่ครัวคนก่อนๆ เป็นแน่ จากนั้นคงต้องเจอกับการข่มขู่และการข่มขู่วิญญูสารพัด แต่ความเป็นจริงก็คือ... คนพวกนั้นอยากให้นางแทรกลำดับก่อนจะแย่

ซูลัวยับปาก ทว่าพักใหญ่ก็ยังไม่ว่าจะพูดอะไร สุดท้ายนางเลยทำได้เพียงเลียบตามองพ่อบ้านโหมวฟาง “บางที่อาจเป็นดังเช่นที่ท่านกังวล”

พ่อบ้านโหมวฟางเอ่ยเสียงซุ่น “เขียนคำสั่งเสียตอนนี้อย่างนั้น”

“คำสั่งเสีย? ไม่จำเป็น” ซูลัวหัวเราะ “นายน้อยของพวกท่านกำหนดว่าให้ทำอาหารชนิดใดหรือไม่”

พ่อบ้านโหมวฟางพยักหน้า “นายน้อยชอบกินปลา”

ซูลัวได้ยินเช่นนั้นดวงตาก็เป็นประกายวบ นางเข้าใจแล้วว่าเหตุใดถึงถูกจับมา

“ปลาหรือ ปลาอะไรก็ได้ใช่หรือไม่” ซูลัวเดินดูพื้นที่เก็บวัตถุดิบในโรงครัว

วัตถุดิบในโรงครัวมีพร้อมสรรพ เต็มไปด้วยอาหารชั้นดีนานาชนิด

ถ้าจะบอกว่าส่วนที่กินบริเวณกว้างใหญ่ที่สุดละก็ เห็นจะไม่พ้นเขตอาหารทะเล พื้นที่ตรงนั้นคือสระน้ำทั้งหลังที่เต็มไปด้วยปลาหายากนานาชนิด มีปลาไม่น้อยกว่าหนึ่งหมื่นตัว

ซ้ำปลาเหล่านี้ก็หาใช้ปลาสามัญธรรมดาไม่ ลูกปลาดตัวเล็กขนาดฝ่ามือที่เห็นอยู่นี้มีพลังยุทธ์ไม่ด้อยไปกว่ามังกรพิสดารแปดเล็บที่นางเคยพบเมื่อครานั้นเลยด้วยซ้ำ กล่าวได้ว่าปลาในสระน้ำนี้มีพลังยุทธ์ไม่ต่ำกว่าชั้นอมตะทุกตัว

...ซูลัวพูดอะไรไม่ออกโดยพลัน

นางเลียบตามองพ่อบ้านโหมวฟางเจิบๆ “ลูกปลาชั้นอมตะ... นายน้อยของท่านช่างฟุ่มเฟือยดีแท้”

พ่อบ้านโหมวฟางหัวเราะเสียงแผ่ว “ก็แค่วัตถุดิบเท่านั้น ใช้ได้ก็ใช้ ใช้ไม่ได้ก็ทิ้งไป”

‘ลูกปลาชั้นอมตะเป็นวัตถุดิบ ถ้าเช่นนั้นผู้คนบนเกาะอมตะเล่า’ ดวงตาวาววับของซูลัวจับจ้องไปที่พ่อบ้านโหมวฟาง

ซูลัวคิดเรื่องนี้อยู่ในใจ ก่อนจะหลุดปากถามออกมาอย่างอดไม่อยู่

พ่อบ้านโหมวฟางเองก็ตอบคำถามชูลั่วอย่างชนิดที่แทบไม่ต้องคิดเลย “บรรดาผู้มียุทธ์ชั้นอมตะบนเกาะอมตะก็เป็นแค่ของเล่นของนายน้อยเท่านั้น นานๆ ที่นายน้อยก็จะแวะไปหาอะไรสนุกๆ ทำสักครั้ง พอเมื่อก็ไม่สนใจอีก”

“ของ... เล่น...!” คราวนี้ชูลั่วตกตะลึงขึ้นมาจริงๆ

นางมองพ่อบ้านโหมวฟางอย่างไม่อยากเชื่อ สุดท้ายก็ต้องสูดลมหายใจลึกถึงค่อยสงบจิตสงบใจลงได้

ของเล่น... ผู้มียุทธ์ที่อยู่บนเกาะอมตะแทบจะเรียกได้ว่าเป็นกลุ่มผู้มียุทธ์ที่แข็งแกร่งที่สุดในอาณาจักรเสวียนอู่ แต่ในสายตาของอสุรน้อยตนนี้ กลับเห็นพวกเขาเป็นเพียงแค่ของเล่นชั่วคราวชั่วครว ชูลั่วอยากจะทำให้

ถ้าผู้คนบนเกาะอมตะรู้ว่าพวกเขานับหมื่นรายถูกจับมาอยู่รวมกันที่เกาะแห่งนี้ ช้างยังต้องเผชิญกับอันตรายจากคลื่นสัตว์อสูรทุกๆ หนึ่งร้อยปี ก็เพียงเพื่อเป็นของเล่นให้อสุรน้อยแห่งเจ้าทะเลเสวียนอู่แล้วละก็ เกรงว่าคนเหล่านั้นคงพากันรำไห้แล้ว

พอคิดเช่นนั้นแล้วชูลั่วก็นึกอิจฉาขึ้นมา ‘เจ้าเด็กนี้มีวาสนาแท้ๆ’

ดูเอาเถิด ได้เกิดมาเป็นทายาทของเจ้าทะเล ยังไม่ต้องพูดถึงพรสวรรค์ที่มีติดตัวมาแต่กำเนิด แค่อสถานะของอีกฝ่ายก็เป็นที่ริษยาจนน่าแค้นใจแล้ว

พ่อบ้านโหมวฟางมีหรือจะไม่เข้าใจถึงอาการตะลึงพริ้งเพริดของชูลั่ว ถึงอย่างไรเสียเขาก็เคยผ่านประสบการณ์เช่นนี้มาก่อน ตอนนั้นเขายิ่งกว่าชูลั่วเสียอีก วินาทีที่รู้ความจริงก็ทำเอาเขาทรุดลงไปเลยด้วยซ้ำ

พ่อบ้านโหมวฟางทบไหล่ชูลั่ว “เอาละ ตั้งใจให้ดี เวลาของนายน้อยนั้นมีค่ามาก หากเลยเวลา ต่อให้ทำอาหารรสเลิศที่เขาพอใจแค่ไหน แต่เจ้าก็รักษาชีวิตเอาไว้ไม่ได้แน่”

อาจเป็นเพราะเรื่องลูกบาศก์ปิศาจที่ทำให้พ่อบ้านโหมวฟางดูแลชูลั่วดีกว่าคนอื่นๆ ไม่น้อย

หากเป็นแม่ครัวคนอื่นฯ ถ้ารู้ว่าจะอย่างไรเสียอีกฝ่ายก็ต้องมอดม้วยแน่ๆ พ่อบ้านโหมวฟางไม่มีทางเสียเวลาเปลืองน้ำลายด้วยเป็นอันขาด

อีกอย่าง... ภาพลักษณ์ของพ่อบ้านโหมวฟางก็คือสูงส่งและเย็นชา เป็นนิจ

“ตอนนี้เจ้าเหลือเวลาเพียงครึ่งชั่วยามเท่านั้น รีบทำงานเข้า นังหนู” พ่อบ้านโหมวฟางตอบให้ลู่ลั่ว จากนั้นก็ฉะไป ทิ้งลู่ลั่วเอาไว้ในโรงครัวโล่งกว้าง เพียงลำพัง

เวลาครึ่งชั่วยาม สำหรับคนอื่นแล้วอาจจะดูน้อยนิดยิ่งนัก แต่สำหรับนางแล้วเรียกได้ว่า ‘เหลือเฟือ’

พอพ่อบ้านโหมวฟางเดินออกมา แม่ครัวทั้งหนึ่งร้อยคนก็กรูกันเข้ามา หาแล้วกระชิบกระชาบถามด้วยน้ำเสียงอยากรู้อยากเห็น “พ่อบ้านโหมวฟาง นายน้อยสั่งให้แม่นางรูปงามผู้นั้นทำอาหารชนิดใดกัน” ถ้าเป็นปกติเท่าๆกับว่า ชี้แจงแก่แน่นอน พวกนางอุตส่าห์หวังว่าแม่นางโฉมงามจะไม่ด่วนจากไป เร็วขนาดนั้น

พ่อบ้านโหมวฟางปรายสายตาสู่คนเคื่องมองแม่ครัวกลุ่มนั้น ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบร้อย “ปลา”

“อะไรนะ ปลา!?” แม่ครัวทั้งหมดพากันร้อง โฉนถึงเป็นเช่นนั้นไปได้ ปลา นั้นทำยากที่สุดแล้ว หากเป็นปลาอื่นๆ ยังไม่เท่าไร ต้นหอมขิงข่าก็ช่วยกลบ กลิ่นคาวได้ แต่ปลาชิ้นอมตะพวกนี้... กลิ่นคาวที่ติดมากับก้างของพวกมัน ไม่ว่าจะล้างอย่างไรก็ไม่อาจล้างได้หมด

“ແ່ແລ້ວๆ แม่นางน้อยตายແ่งແກ้”

“ประเดี๋ยวดรุณีโฉมงามต้องถูกนายน้อยสังหารด้วยความเดือดดาล แน่แท้ นำเวทนาเหลือเกิน...”

“หากนางตายไป วันพรุ่งนี้ก็ถึงคราวของข้า ฮือๆๆ ข้าไม่อยากทำปลา...”

พริบตานั่นเสียงร้องห่มร้องไห้สะอึกสะอื้นก็ดังขึ้นด้านนอกโรงครัวทันที ลู่ลั่วหูไวตาไว ข้าคนเหล่านั้นก็ยังไม่เบาเสียงลงเลยแม้แต่นิด เพราะ เหตุนี้นางจึงได้ยินชัดเจนเต็มสองหู ‘ก็แค่ทำปลาเท่านั้น จะร้องห่มร้องไห้ทำไม กัน วิตกกังวลมากเกินไปแล้วกระมัง’ ลู่ลั่วคิดในใจอย่างขุ่นเคือง จากนั้นก็

สลัดความคิดเลอะเทอะทิ้งไป ก่อนจะเริ่มเลือกปลาในสระ

ก่อนที่จะถูกจับตัวมา ตอนที่ชูล้วย่างปลาอยู่ที่ริมชายหาดเกาะอมตะ นางเลือกใช้ปลาจื่อจินห้าตัว เพราะยามที่อยู่ในเกาะอมตะ ปลาจื่อจินนับว่าเป็น วัตถุดิบชั้นยอดเยี่ยมแล้ว ทว่าสำหรับที่นี่ ปลาจื่อจินก็ดูจะกระจององก่องโยไปเลย ที่เดียว

แต่ว่าปลาจื่อจินย่างตัวเล็กกระจ้อยร่อยนี่ละที่ทำให้เจ้าสุรน้อยฉกชิง ตัวนางมา คิดแล้วอีกฝ่ายน่าจะชอบรสชาตินั้นที่สุด

เพื่อความปลอดภัย ชูล้วยจึงตกปลาจื่อจินตัวอ้วนขึ้นมาสองตัวแล้วล้าง มันด้วยน้ำทิพย์ชั้นดี แค่น้ำทีเดียว ทั้งกลืนคาวและกลืนน้ำทะเลบนตัวปลาก็ หายเกลี้ยง ช่วงเวลานี้เจ้าปลาจื่อจินยังกรุ่นไปด้วยกลิ่นหอมสดชื่นจากไอวิเศษ ของน้ำทิพย์ชั้นดี แคंपรายตามองก็เห็นถึงความสดของเนื้อปลา

ชูล้วยตั้งใจว่าจะไม่ย่างปลาอีก ที่นี้มีวัตถุดิบและเครื่องปรุงมากมาย นาง ไม่อยากทิ้งให้เสียของเปล่าๆ

ชูล้วยหยิบปลาจื่อจินที่แล่หนึ่งแล้วมาตัวหนึ่ง จากนั้นก็วางลงบนเขียง ก่อนจะบังเนื้อส่วนท้องของมันออกเป็นชิ้นบางๆ โดยที่ลำตัวไม่ขาดออกจาก กัน จากนั้นก็บิดหัวและหางมาจติดกัน ประหนึ่งเจ้าปลาน้อยที่กำลังเรีงระบำ อย่างมีชีวิตชีวา

ชูล้วยหยิบเครื่องปรุงรสชาติเผ็ดหอมหวานมาทาบนตัวปลา จากนั้นก็เท น้ำทิพย์ชั้นดีลงในหม้ออย่างใจป้ำ แล้วเริ่มวางปลาลงไปนึ่ง

สำหรับไฟในการปรุงอาหาร หญิงสาวก็ใช้เปลวเพลิงจากบัวสีชาด ระยะเวลาไม่ถึงสามวินาที ปลาจื่อจินก็สุกได้ที่ พอยกออกจากหม้อก็เห็นปลาจื่อจิน สดใหม่เนื้อขาวฉ่ำวาว ที่ส่งกลิ่นหอมยั่วชวนจนคนอื่น ๆ พวกนี้ท้องร้องและ น้ำลายสอออกมาโดยไม่รู้ตัว

ชูล้วยมองผลงานของตนเองด้วยความพอใจ จากนั้นก็ตีดนิ้วเปาะ ตั้งแต่ ต้นจนถึงบัดนี้ พ่อบ้านโหมวฟางเองก็ไม่ได้ผลไปไหนไกล และจังหวะนี้เอง เขาก็เดินกลับเข้ามาในโรงครัวอีกครั้ง ตอนที่เห็นปลาจื่อจินเผ็ดหวานยั่วน้ำลาย

วางอยู่บนโต๊ะ ดวงตาของเขาก็เป็นประกายวาววับขึ้นมาทันที

“เร็วถึงเพียงนี้เชียว!” พ่อบ้านโหมวฟางอ้าปากค้างพลางมองซูลั่วตั้งแต่ที่เขาเดินผลจากโรงครัวไปแล้วกลับเข้ามาอีกครั้งก็เพิ่งจะผ่านไปเพียงไม่กี่นาทีเท่านั้น แต่แม่นางผู้นี้กลับทำอาหารชวบน้ำลายสอเสร็จเรียบร้อยแล้วหนึ่งจาน

พ่อบ้านโหมวฟางไม่จำเป็นต้องมองด้วยซ้ำ แค่ว่าใช้จุ่มก้นเนียนไวสุดมไปรอบๆ เจ้าตัวก็พบว่าเนื้อปลาของซูลั่วไม่มีกลิ่นคาวและกลิ่นเค็มของน้ำทะเลติดมาเลยแม้แต่นิดเดียว

“เจ้าทำได้อย่างไรกัน” พ่อบ้านโหมวฟางถามขึ้นด้วยความสงสัย

ซูลั่วหัวเราะเสียงแผ่ว “หาใช่เรื่องยากเย็นไม่ ท่านพ่อบ้านยกไปให้นายน้อยของท่านลองชิมดูก่อนเถิด จะรอดหรือไม่ก็อยู่ที่ปลาจานนี้ละ”

พ่อบ้านโหมวฟางคิดแล้วก็เห็นจริงตามนั้น แม้ว่าเขาจะรู้สึกรู้ว่าอาหารจานนี้ดูรสชาติโอชะ แต่ถ้านายน้อยไม่ถูกใจเล่า ด้วยอารมณ์ของนายน้อย... พ่อบ้านโหมวฟางพยักหน้าให้ซูลั่ว ก่อนจะยกมารับอาหารไปเอง นิสัยพิลึกพิลั่นของนายน้อย พ่อบ้านโหมวฟางคิดว่าหากเขาไปเพียงลำพังน่าจะปลอดภัยกว่า

ด้านนอกโรงครัว พ่อบรรดาแม่ครัวเห็นพ่อบ้านโหมวฟางกลับออกมาอย่างรวดเร็ว ทั้งหมดก็เข้ามาล้อม

“เอ... กลิ่นอะไรนะ หอมชะมัด”

“แม่นางโฉมงามทำปลาได้รวดเร็วถึงเพียงนี้เชียวหรือ”

“ถึงจะหอม แต่รสชาติเป็นเช่นไรไม่อาจรู้ได้ หวังว่านายน้อยจะไม่เลือกกินอีก”

“เป็นหรือตายก็อยู่ที่วินาทีนี้ละ...”

ทั้งหมดได้แต่ทอดถอนใจยามที่มองพ่อบ้านโหมวฟางเดินไกลออกไป จากนั้นก็พากันหันกลับมามองแม่นางโฉมงามที่กำลังวุ่นวายอยู่ในโรงครัว

“ทำปลาเสร็จแล้วไม่ใช่หรือ นางยังวุ่นวายอะไรอีก”

“ดูเหมือนว่าจะทำอีกนะ”

“จะมีประโยชน์อันใดกันเล่า ท่านพ่อบ้านยกไปแล้ว อีกไม่นานเดี๋ยวก็ คงมีคนมาจับตัวนางไปฆ่า”

“แม่นางผู้นำเวทนา... ฮือๆๆ พรุ่งนี้ก็ต้องถึงคราวของข้าแล้ว...”

แม่ครัวเหล่านั้นไม่เบาเสียงเลยสักนิด ดังนั้นชูลัวจึงได้ยื่นคำพูด พวกนั้นอย่างชัดเจน นางยกยิ้มมุมปากนิดๆ โฉมบรรดาแม่ครัวพวกนี้ถึงได้ คิดว่านางจะต้องตายด้วยเล่า แค่อำศัยไฉนเฉพาะจากน้ำทิพย์ชั้นดีของนาง ปลา จื่อจินตัวนั้นก็มึนสชาติเยี่ยมยอดแล้ว ชูลัวคิดถึงขนาดของเจ้านกประหลาด ตัวนั้น ก่อนจะถอนหายใจออกมาอย่างยอมรับในชะตากรรม จากนั้นก็ลงมือ ทำครัวต่อไป

ปลาจื่อจินตัวที่สอง ปลาจื่อจินตัวที่สาม ปลาจื่อจินตัวที่สี่... จนกระทั่ง

ชูลัวทำปลาจื่อจินตัวที่สิบเสร็จ พ่อบ้านโหมวฟางก็กลับมาอีกครั้งและกลับมา เพียงลำพัง ไม่มีมือกกำลังมาจับตัวชูลัวไป

แม่ครัวต่างก็เบิกตากว้างด้วยความฉงน “ท่านพ่อบ้าน นี่มันเกิดเรื่อง อะไรขึ้น”

“หรือว่านายน้อยไม่โมโหโกรธา”

“ปลาที่ใช้เวลาทำไม่ถึงหนึ่งนาทิจะมีหรือที่นายน้อยจะไม่โกรธ เป็นไป ไม่ได้กระมัง!”

พ่อบ้านโหมวฟางมองแม่ครัวเหล่านั้นด้วยสายตาขุ่นเคือง พลังบั่นหน้า ขมิ้ม น้ำเสียงของเขาเย็นชาและเต็มไปด้วยอำนาจ “พวกเจ้าคาดเดาได้ถูกต้อง แล้ว ครั้งนี้นายน้อยไม่โมโหโหดจริง ๆ” ไม่เพียงแต่ไม่โมโห ช้างยังมอบรางวัล ให้เสียอีก รางวัลที่ว่าทำเอาพ่อบ้านโหมวฟางอึ้งฉาจนแทบแต่ดินตาย

พ่อบ้านโหมวฟางก้าวเข้าไปด้านในโรงครัวเร็วๆ ตอนที่เขาเห็นปลาจื่อจิน ผีต๋วนที่ปรุงเสร็จแล้วสิบจานวางเรียงรายอยู่บนโต๊ะ เจ้าตัวก็อำปากค้างใน ันใด “เจ้า...เจ้ารู้ได้อย่างไรว่านายน้อยต้องการเพิ่ม”

ชูลัวเอียงศีรษะพลงมองพ่อบ้านโหมวฟาง “ก่อนหน้านี้ข้าฆ่าปลา

จื่อจินห้าตัว นายน้อยของท่านดูเหมือนว่ายังไม่อึดใจ” ขณะเดียวกันก็ลอบบ่นในใจว่า

‘อันที่จริงปลาจื่อจินสิบตัวก็ยังไม่พอยาใส่ นายน้อยของท่านด้วยซ้ำไป กระมัง’

เป็นไปตามคาด พ่อบ้านโหมวฟางโบกมือแล้วเอ่ย “นายน้อยสั่งว่าวันนี้ให้เจ้าทำปลาจื่อจินเก้าพันเก้าร้อยเก้าสิบเก้าตัว!”

ซูลั่วเกือบกระอักเลือดใส่พ่อบ้านโหมวฟาง เดิมนางคิดว่าย่างมากก็คงทำเพิ่มอีกสักสิบยี่สิบตัว ใครจะคิดว่าเจ้าสุรน้อยตนนั้นเรียกร้องถึงเก้าพันเก้าร้อยเก้าสิบเก้าตัว!

ซูลั่วเก็บอาการไม่อยู่ นางถลึงตาใส่พ่อบ้านโหมวฟางด้วยความขุ่นเคือง “เป็นไปไม่ได้!”

พ่อบ้านโหมวฟางเองก็ใจเย็นเช่นกัน “นังหนู นายน้อยของเราไม่ได้กินอาหารเต็มคราบเช่นนี้นานนับหมื่นปีแล้ว นายน้อยต้องทนหิวมาถึงหนึ่งหมื่นปี ยากยิ่งนักกว่าจะถูกใจฝีมือทำครัวของเจ้าได้ ต่อให้เป็นไปไม่ได้ก็ต้องทำให้เป็นไปให้ได้”

ซูลั่วได้แต่ขิงตาใส่พ่อบ้านโหมวฟางอย่างจนคำพูด

พ่อบ้านโหมวฟางมองอย่างจนปัญญา ทว่าจากนั้นเจ้าตัวก็รีบหยิบของล้ำค่าออกมาจากอกเสื้อ เขาประคองมันเอาไว้ด้วยสองมืออย่างระมัดระวัง ก่อนจะส่งให้ซูลั่วดู “หากเจ้าทำภารกิจสุดหินนี้สำเร็จ ผลึกสีม่วงก้อนนี้ก็จะเป็นอย่างเจ้า!”

ผลึกสีม่วง? ซูลั่วตาเป็นประกาย ครั้งนั้นท่านแม่ของนางมอบป้ายอภิสิทธิ์ให้ไว้สามแผ่น ป้ายผลึกมรกต ป้ายผลึกสีคราม รวมทั้งป้ายผลึกสีม่วง ตั้งแต่ที่นางต้องมาใช้ชีวิตติดเกาะ หญิงสาวก็ยังไม่มีโอกาสได้ใช้ป้ายผลึกสีครามแผ่นนั้นเลยสักครั้ง ส่วนป้ายผลึกสีม่วงก็ต้องมีพลังยุทธ์ชั้นเทพฤทธิ์แล้วถึงจะใช้ได้

“นี่คือผลึกสีม่วง?” ซูลั่วมองพ่อบ้านโหมวฟางด้วยสีหน้ากลางแคลง

พ่อบ้านโหมวฟางคิดว่า Шуล์วไม่รู้จักผลึกสีม่วง เขาจึงสาธยายให้นางฟัง “ผลึกสีม่วงอย่างไรเล่า มันแทบจะไม่ปรากฏอยู่ในจักรวรรดิทั้งสิบแปดเลย แม้แต่ก่อนเดียว แต่ผลึกสีม่วงนี้เป็นเงินตราในการค้าขายของจักรวรรดากลาง เจ้ารู้จักจักรวรรดากลางหรือไม่ บัตรผ่านสู่จักรวรรดิก็คือต้องมีพลังยุทธ์ชั้น เทพฤทธิ์ เป็นต้นว่าผู้มียุทธ์ชั้นเทพฤทธิ์ระดับต้นอย่างข้า หากเดินทางไปเยือน จักรวรรดากลางก็เรียกได้ว่าพลังยุทธ์อ่อนด้อยยิ่งนัก”

Шуล์วแสสร้งทำเป็นไม่รู้ความเพราะหวังจะรัดข้อมูลให้มากขึ้น จึงอุทาน “เอ?”

“ตัวข้าเองยังครอบครองผลึกสีม่วงที่นายน้อยมอบให้ยามอารมณดี เพียงสองก้อนเท่านั้น ตอนนี้ขอเพียงเจ้าทำภารกิจลุล่วง ผลึกสีม่วงก้อนนี้ก็จะ เป็นของเจ้า”

“ข้าไม่ได้เดินทางไปจักรวรรดากลางเสียหน่อย จะต้องการผลึกสีม่วง ไปทำไมกัน” Шуล์วแสสร้งทำสีหน้าฉงน

“โอเอโย นังหนูสุดเขลา แม้ว่าผลึกสีม่วงจะเป็นเงินตราก็จริง แต่มันคือ วัตถุล้ำค่าที่ใช้ในการฝึกฝนพลังยุทธ์ได้ด้วย! สำหรับผู้มียุทธ์ที่มีโชคจาก จักรวรรดากลางอย่างพวกเรา ผลึกสีม่วงก็หมายถึงไอวิเศษสีม่วงมหาศาล! เท่ากับว่าสามารถเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ได้อย่างรวดเร็วอย่างไรเล่า!” พ่อบ้าน โหมวฟางมอง Шуล์วไม่ต่างจากมองคนเขลา

Шуล์วมองผลึกสีม่วงก้อนนั้น “อย่างนั้นหรือ ข้าหา?”

“ถูกต้องที่สุด! เพราะฉะนั้นเจ้าต้องทำภารกิจนี้ให้สำเร็จ จากนั้นก็จะได้ ผลึกสีม่วงเป็นรางวัลจากนายน้อยมากขึ้นเรื่อยๆ” พ่อบ้านโหมวฟางพยายาม เกลี่ยกล่อมไม่หยุดปาก อันที่จริงเขาไม่เชื่อเลยแม้แต่นิดว่า Шуล์วจะได้ผลึก สีม่วงเป็นรางวัลอีก รู้ไว้เถิดว่าหลายปีติดที่ผ่านมานายน้อยมอบผลึกสีม่วง ให้เขาเพียงแค่สองก้อนเท่านั้น และเขาก็เก็บซ่อนผลึกสีม่วงทั้งสองก้อนนี้เอาไว้ ประหนึ่งสมบัติล้ำค่า ตัดใจนำออกมาใช้ไม่ได้ด้วยซ้ำ หากคิดถึงมากๆ ก็ หยิบมาเซยชมบ้างเป็นบางครั้ง เพราะของสิ่งนี้สูงค่ามาก... มากเหลือเกินจริงๆ

จากแวตตาของพ่อบ้านโหมวฟาง ชูลั้วก็รู้ได้ว่าพลีกรรมนั้นต้องเป็นสมบัติที่หายากยิ่งมากเลยทีเดียว

“แต่ว่า... แก้วพันแก้วร้อยแก้วสิบแก้วตัว... ข้าจะไปหาวัตถุดิบมากมายขนาดนั้นจากที่ใดกัน” ชูลั้วผายมือ

พ่อบ้านโหมวฟางโบกมืออย่างๆ “ง่ายนิดเดียว ให้แม่ปลาจื้อจินวางไข่ออกมาแก้วพันแก้วร้อยแก้วสิบแก้วตัว รวดเร็วออกจะตายไป ขอเพียงเจ้าปรุงได้หมดเป็นพอ”

แก้วพันแก้วร้อยแก้วสิบแก้วตัวมิใช่จำนวนน้อยๆ ทว่าสำหรับชูลั้วก็หาใช่เรื่องยากเย็นอันใดไม่ แต่ว่างานล้างงานแลที่ไม่ต้องใช้ฝีมือจำพวกนั้นก็เห็นจะต้องขอความช่วยเหลือจากแม่ครัวคนอื่นๆ เหมือนกัน

ตอนที่ชูลั้วทำปลาจื้อจินเผ็ดหวาน นางไม่ได้ไล่แม่ครัวอื่นๆ ออกไปจากโรงครัว ดังนั้นสายตانبร้อยจึงมองมาที่ชูลั้วเป็นจุดเดียวกัน บั้งเนื้อปลาหนึ่งไฟ จัดจาน... ใช้เวลาชั่วลมหายใจเพียงห้าวินาทีเท่านั้น ข้าชูลั้วยังนั่งปลาที่ละลายตัว หาใช่ที่ละลายตัวไม่

พอบรรดาแม่ครัวเห็นชูลั้ววางปลาจื้อจินหนึ่งร้อยตัวลงในหม้อพร้อมกัน ทั้งหมดก็ตะลึงงันไป นี่เป็นอาหารที่ทำให้หายน้อยหรือทำให้หมูกินกันแน่นทว่าหลังจากนั้นอีกสามวินาที ชูลั้วก็นำปลาทั้งหนึ่งร้อยตัวมาจัดเรียงบนโต๊ะอาหารอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย คนอื่นๆ พากันพูดอะไรไม่ออก เพราะกลิ่นอายวิเศษสุดใหม่ที่พุ่งไปทั้งโรงครัวปิดปากพวกนางเอาไว้

“สวรรค์! กลิ่นนี้... มหัศจรรย์แท้ๆ!”

“ข้าพยายามสะกดกลิ่นอย่างเต็มที่แล้วก็ยังอดน้ำลายสอไม่ได้”

“พวกเจ้าลองดมดู ไม่มีกลิ่นคาวและกลิ่นน้ำทะเลเลยสักนิด หอมหวานเหลือเกิน”

ภายใต้คำสั่งของพ่อบ้านโหมวฟาง แม่ครัวทั้งหนึ่งร้อยคนก็เดินขบวนเข้ามายกจานปลาจื้อจินออกไป เวลานี้ความรู้สึกของพวกนางที่มีต่อชูลั้วเปลี่ยนจากสงสารเวทนาเป็นยกย่องนับถือ ความเคารพยกย่องหลังทะเลาะวิวาทกับ

สายน้ำไหลบ่า เดิมทีคิดว่าภารกิจนี้คงไม่มีวันสำเร็จอย่างแน่นอน แต่ชูลัวกลับใช้เวลาไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงก็สามารถปลุกจิ้งจอกเผ็ดหวานแก้พิษแก้ร้ายยแก้สิบแก้ตัวเสร็จสรรพพร้อมยกขึ้นโต๊ะทานน้อยได้ทันที

ยามนี้สูรน้อยกำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะอาหารตัวใหญ่ เบื้องหน้าของเขาเต็มไปด้วยจานปลาจิ้งจอกเผ็ดหวาน ในรัศมีหนึ่งร้อยเมตรมีเพียงเสียงเคี้ยวและกลืนอาหารรสเลิศ

หากชูลัวมาปรากฏตัวที่นี้ในเวลานี้ นางต้องตะลึงพรึงเพริดเป็นแน่ เพราะนายน้อยผู้นี้หาได้มีรูปร่างอย่างนกประหลาดหรือวาวหคสีรุ้งไม่ แต่เขากลับเป็น... มนุษย์ หนุ่มน้อยหน้าตางดงามในวัยสิบหกปี ยามนี้หนุ่มน้อยหน้าตาหมดจดผู้มั่งคั่งอารมณ์เสียเป็นนิจกำลังเบิกบานใจยิ่งนัก ซ้ายยังยิ้มบางๆ ตรงมุมปากเสียด้วย

สูรน้อยเลิกคิ้วนิดๆ แล้วกำชับพ่อบ้านโหมวฟาง “เลี้ยงหญิงผู้นั้นเอาไว้ให้ดี อย่าเพิ่งให้ตายไปเสียก่อน”

พ่อบ้านโหมวฟางได้ยินवानานนั้นก็รู้สึกเบาใจแทนชูลัว ทว่าเจ้าตัวยังไม่ทันได้ผ่อนคลายหายใจออกมา ก็ได้ยินนายน้อยเอ่ยเสียงเนิบนาบขึ้นอีก

“เลี้ยงเอาไว้แบบนี้ ห้ามมิให้ไปไหนตลอดกาล”

ต้องบอกว่าพ่อบ้านโหมวฟางนั้นทำหน้าที่พ่อบ้านได้อย่างไม่มีขาดตกบกพร่อง เพราะเขานำสารจากท่านสูรน้อยมาถ่ายทอดให้ชูลัวครบทุกถ้อยกระพริบความ ตอนที่ชูลัวได้ยินคำพูดว่า ‘ห้ามมิให้ไปไหนตลอดกาล’ นางก็อ้าปากค้างทันที

“อะไรนะ! ไม่ได้!” ชูลัวแทบคลุ้มคลั่ง เจ้าสูรน้อยน่าชิงชัง จู่ๆ ก็จับนางมาเป็นเชลยแบบนี้ รู้ไหมว่าหานางงวลิววันจะกลัดกลุ้มเพียงใด เวลานี้ชูลัวกำลังใคร่ครวญหาวิธีเกลี้ยกล่อมเจ้าสูรน้อย รวมทั้งหนทางที่จะส่งข่าวว่านางถูกกักขังอยู่ที่นี้ออกไป

ทว่าพ่อบ้านโหมวฟางกลับคิดต่างจากชูลัว เขายังยินดีกับนางเสียอีก

“ไหนเจ้าถึงไม่ยินดีเล่า เจ้าไม่เข้าใจความหมายของท่านอสุรน้อยหรืออย่างไร”

“หมายความว่าอย่างไร”

“เมื่อท่านอสุรน้อยให้เจ้าอยู่ที่นี้ตลอดไป นั่นก็เท่ากับว่าเจ้าไม่ต้องมอดม้วยแล้วอย่างไรละ” พ่อบ้านโหมวฟางรู้สึกว่าคุณลั่วซางไม่รู้ลำดับความสำคัญเอาเสียเลย “รู้ไว้เถิดว่าแม่ครัวที่นี้ตายไปวันละหนึ่งคน รู้หรือไม่ว่าเจ้าโชคดีเพียงใดที่รอดพ้นมาได้”

โชคดีกับผีน่ะสิ! ชูลั่วเกือบจะสบถออกมา

ท่านโหมวฟางมองชูลั่วด้วยความอิจฉา “ท่านอสุรน้อยยังบอกอีกว่า... ขอเพียงเจ้าทำผลงานได้ดี หากทำอาหารที่ท่านอสุรน้อยพอใจเหมือนอย่างในวันนี้ได้ทุกมื้อ ท่านก็จะมอบผลึกสีม่วงหนึ่งก้อนให้เจ้าทุกครั้ง!”

“ก็แค่ผลึกสีม่วงไม่ใช่หรือไร” มารดาของนางทั้งป้ายผลึกสีม่วงไว้ให้ขอเพียงออกไปจากที่นี่ได้ และสามารถเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ได้ถึงชั้นเทพฤทธิ์เมื่อใด นางก็จะสืบผลึกสีม่วงใช้ไม่ขาดมือ

“ก็แค่ผลึกสีม่วง?” พ่อบ้านโหมวฟางเบิกตากว้างยามมองชูลั่ว “ก็แค่ผลึกสีม่วงอะไรกัน เจ้ารู้ไว้เถิดว่าผลึกสีครามหนึ่งร้อยล้านก้อนถึงจะแลกกับผลึกสีม่วงได้สักหนึ่งก้อน นี่เป็นเพียงสถิติของทางการเท่านั้น ในความเป็นจริงหาแลกได้ง่ายๆ เช่นนั้นไม่ และผลึกสีครามหนึ่งก้อนก็ใช้แลกผลึกมรกตได้ถึงร้อยล้านก้อน ราคาในตลาดมืดก็ยิ่งสูงลิบลิ่วอย่างแทบไม่อาจจะเชื่อได้!” พ่อบ้านโหมวฟางมองหญิงสาวด้วยสายตาขุ่นเคือง

“ผลึกสีม่วงเป็นสมบัติล้ำค่าที่ยากจะเสาะหา! หากกินอาจมนแล้วแลกผลึกสีม่วงได้สักก้อน ข้าย่อมกินด้วยซ้ำ!”

แม้ว่าคำเปรียบเปรยของพ่อบ้านโหมวฟางจะไม่น่าฟังสักเท่าไร แต่ก็ทำให้เห็นว่าผลึกสีม่วงนั้นล้ำค่าเพียงใด

ชูลั่วพูดไม่ออก นางได้แต่มองพ่อบ้านโหมวฟางอยู่เช่นนั้น “เอาละๆ ขำรู้แล้วว่าผลึกสีม่วงล้ำค่าเพียงใด ตอนนี้ท่านมีวิธีช่วยข้าส่งข่าวสารออกไปก่อนหรือไม่”

“ร้อยปีข้าถึงจะได้ออกไปสักครั้ง...”

“ผลึกสีม่วงหนึ่งก้อน” ชูลัว่มองพ่อบ้านโหมวฟางอีกครั้งด้วยรอยยิ้ม

กริม

“ตกลง!” พ่อบ้านโหมวฟางรีบตอบตกลงทันทีด้วยเกรงว่าชูลัว้วจะเปลี่ยน

ใจ

“...”

พ่อบ้านโหมวฟางตอบตกลงจะช่วยชูลัว้วส่งจดหมายไปถึงหนานกงหลิว-

อวีน

ชูลัว้วเองก็ไม่รีรอ นางรีบเขียนจดหมายฉบับหนึ่งในทันที เนื้อความบอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างละเอียดลออ นางบอกให้เขาส่งบจิตสงบใจลงรอให้พลังยุทธ์แข็งแกร่งพอที่จะต่อกรกับอสูรน้อยเมื่อใดค่อยมาช่วยเหลือนางออกไป ส่วนนางก็จะทำหน้าที่แม่ครัวให้ดีเพื่อสะสมผลึกสีม่วงเอาไว้

ชูลัว้วส่งจดหมายให้พ่อบ้านโหมวฟาง “หากได้รับจดหมายตอบกลับจากหนานกงหลิวอวีนเมื่อใด ข้าจึงจะมอบผลึกสีม่วงให้ท่าน”

พ่อบ้านโหมวฟางแสดงท่าทีว่าเข้าใจ จดหมายฉบับหนึ่งส่งไปกลับใช้เวลาเพียงไม่กี่เดือน ในเวลาไม่กี่เดือนนี้จะได้คำตอบแทนเป็นผลึกสีม่วงถึงหนึ่งก้อน สำหรับพ่อบ้านโหมวฟางแล้ว เรียกว่าได้กำไรมหาศาล ดังนั้นเขาจึงยอมช่วยชูลัว้วส่งจดหมายออกไปด้วยความเต็มใจ

ทว่าเรื่องที่ชูลัว้วและพ่อบ้านโหมวฟางไม่รู้ก็คือ ตอนที่จดหมายไปถึงเกาะอมตะ หนานกงหลิวอวีนก็คลำเส้นทางจนกระทั่งมาถึงอาณาจักรกลางฟ้าแห่งนี้แล้ว...

หลังจากที่ส่งจดหมายออกไปแล้ว ชูลัว้วก็เริ่มสงบใจลงได้ ก่อนจะทำหน้าที่แม่ครัว ณ อาณาจักรกลางฟ้าแห่งนี้ นอกจากตัวชูลัว้วแล้ว คนอื่นๆ ไม่มีใครคาดคิดเลยว่าผลงานของนางจะนำตื่นตะลึงถึงเพียงนั้น

หกสิบวันมานี้ ชูลัว้วเป็นแม่ครัวหลักในการทำอาหารสารพัดชนิดให้

อสูรน้อย พยายามรับผิดชอบหน้าที่ของนางเองอย่างเต็มที่

พระกระโดดกำแพงชั้นลงตา ผัดผักชั้นนมตะ เนื้อสัมนัดเห็ดหูหนู
ขนมเปี๊ยะหกรส หมูแดง เป็ดย่าง ปลาหมึกน้ำแดง ไช้มุกตุนน้ำโสม เปาะเปี๊ยะ
ไส้กึ่ง... รู้ไว้เถิดว่าในอดีตชูลี้วนั้นเดินทางจากยุคปัจจุบันมาสู่จักรวรรดิปีลัว
จากนั้นถึงได้มาดินแดนแห่งจิตนี้ ฉะนั้นอาหารที่นางเป็นคนปรุงเหล่านั้น อย่า
ว่าแต่พ่อบ้านโหมวฟางและบรรดาแม่ครัวทั้งหลายเลย แม้แต่ท่านอสูรน้อย
ผู้เกรียงไกรก็ทำได้เคยเห็นหรือลิ้มรสมาก่อนไม่ ในสายตาของทุกคน อาหาร
ทุกจานล้วนแต่แปลกใหม่และมหัศจรรย์ยิ่งนัก!

อีกอย่าง... วัตถุดิบในโรงครัวของท่านอสูรน้อยก็มีแต่ของชั้นหนึ่ง ยิ่ง
ไปกว่านั้นชูลี้วก็ยังใช้น้ำทิพย์ชั้นดีในการประกอบอาหาร พงศ์ประกอบ
ทั้งสามผนวกเข้าด้วยกัน อาหารทุกจานของชูลี้วจึงสร้างความตื่นตะลึงได้เป็น
อย่างมาก!

บรรดาแม่ครัวพากันเบิกตาโตแทบจะทุกวัน ขณะที่มองสองมืออันแสน
มหัศจรรย์ของชูลี้วปรุงอาหารรสเลิศที่น่าโอชะที่สุดในปฐพีขึ้นมานา ทว่าพวก
นางหาได้วิจารณ์ชาชูลี้วไม่ เพราะสิ่งหนึ่งที่แน่ชัดก็คือ หากชูลี้วทำหน้าที่นี้
ไม่ไหวอีกต่อไป เช่นนั้นประวัติศาสตร์เรื่องการมอดม้วยของแม่ครัววันละคน
ที่เคยเกิดขึ้นก่อนหน้านี้อาจจะซ้ำรอยเดิมอีกอย่างแน่นอน

ฉะนั้นตราบดีที่ชูลี้วยังอยู่ พวกนางก็จะมีชีวิตรอดไปอีกวันหนึ่ง หรือ
พูดได้ว่าชีวิตในแต่ละวันของพวกนางก็ล้วนได้มาจากชูลี้วทั้งสิ้น

“แม่นางชู เหนื่อยแล้วกระมัง ช่านวดไหล่ให้เจ้านะ”

“แม่นางชู กระหายหรือไม่ ข้าเทน้ำให้เจ้าเอง”

“แม่นางชู...”

แม่ครัวหนึ่งร้อยคนพากันปรนนิบัติชูลี้วอย่างพร้อมเพรียง ดูแลนาง
ด้วยความเต็มใจชนิดไม่มีขาดตกบกพร่อง เพราะกลัวว่านางจะเลิกทำครัวไป
เสียก่อน สองเดือนมานี้เรื่องเดียวที่ทำให้ชูลี้วไม่เบิกบานใจก็คือ เมื่อถาม
พ่อบ้านโหมวฟางว่ามีจดหมายตอบกลับมาแล้วหรือไม่ คำตอบที่ได้ก็คือไม่มี

วันนี้หลังจากที่ทำอาหารเสร็จและล้างถ้วยชามเรียบร้อยแล้ว ชูลัวก็เริ่มถอนหายใจเฮือกออกมาอีกครั้ง สองเดือนแล้ว หกสิบวันเต็มๆ ตั้งแต่ที่นางกับหนานกงหลิวอินครองคู่กันมา ทั้งสองคนก็ไม่เคยพรากจากกันนานขนาดนี้มาก่อน ยามที่ยุ่งหัวหมอนยังไม่เท่าไร แต่ทุกครั้งที่ว่าง ความคิดถึงก็จะทะลักทลายเข้ามาปาดสายน้ำ

เป็นอีกครั้งที่ชูลัวนั่งเฝ้าคางแล้วมองออกไปด้านนอกหน้าต่างอย่างเบื่อหน่าย ต้องยอมรับว่าท่านอสุรน้อยผู้นี้พิถีพิถันทั้งเรื่องเสื้อผ้า อาหาร และความเป็นอยู่ ทัศนียภาพ ณ อาณาจักรกลางฟ้าแห่งนี้เป็นทิวทัศน์ที่งดงามที่สุด ตั้งแต่ชูลัวเคยเห็นมา

ทันใดนั้นชูลัวก็หัวมวดเข้าหากันนิดๆ กลิ่นอายของมังกรเทพน้อย? นางสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายของมังกรเทพน้อย!

ชูลัวผุดลุกขึ้นพรวด เพราะแรงสั่นสะเทือนอันหนักหน่วงทำให้โต๊ะตัวนั้นปริแตกออกเป็นสองส่วนทันที ก่อนที่ข้าวของบนโต๊ะจะร่วงกราว ชูลัวไม่มีเวลาก้มลงไปเก็บ ก็หายวับไปจากห้องพักทันที

ไม่ผิดจากที่ชูลัวคาดคิด มังกรเทพน้อยมาที่นี้จริงๆ หนานกงหลิวอินเป็นผู้นำมันมานั่นเอง

หนานกงหลิวอินไม่สามารถแหวกกฏอากาศได้เหมือนกับบนกประหลาด และเดินทางมายังอาณาจักรกลางฟ้าได้ในระยะเวลาเพียงแค่นี้วันเท่านั้น เส้นทางของเขาคือเส้นทางที่เว่ยจงเทียนเป็นผู้ชี้บอกมา

เรือเหาะลำนํ้าใช้เวลาเดินทางผ่าน่านฟ้ามาราวสองเดือน จากนั้นก็ต้องทะลุเข้าสู่พลีภพเพลิงขนาดยักษ์เพื่อมุ่งสู่ดินแดนอันเป็นแหล่งพำนักของอสุรน้อย

พลีภพเพลิงที่มีขนาดใหญ่มหึมานั้นเรียกได้ว่าเป็นบททดสอบอันหนักหน่วง เปลวเพลิงร้อนแรงโหมกระหน่ำไม่ต่างจากเพลิงพิสดารของบัวสีขาวขนาดอยู่ห่างถึงหนึ่งหมื่นลี้ ทว่ากลิ่นความร้อนก็ยังทำให้ผิวแทบลวกไหม้ได้

ยิ่งเข้าใกล้เท่าไร เรือเหาะลำนํ้าก็ดูเหมือนจะหลอมละลายเข้าไปทุกที

ใบหน้าอันงดงามไร้ที่เปรียบของหนานกงหลิววินถูกเผาไหม้เสียจนดำเกรียม และเกือบจะต้องเสียโฉม ทว่าปณิธานอันมุ่งมั่นทำให้เขายืนหยัดต่อไปอย่างไม่ท้อถอย

หลังจากผลัดเปลี่ยนเรือเหาะสำริดไปแล้วถึงสิบลำ สุดท้ายชายหนุ่มก็พามังกรเทพน้อยและเจ้าแมวดำฝ่าผลึกเพลิงไปยังอาณาจักรของอสูรน้อยแห่งเจ้าเทวะเสวียนอยู่ได้

รอยไหม้เกรียมบนใบหน้าหนานกงหลิววินตกละเอียดและหลุดลอกออกอย่างรวดเร็ว ก่อนผิวพรรณของเขาจะฟื้นคืนดังเดิม แต่พิษอัคคินั้นกลับแทรกซึมเข้าสู่กายและไหลเวียนไปทั่วทั้งร่างแล้ว

แม้ว่าหนานกงหลิววินจะมีพรสวรรค์เพียงใด พลังยุทธ์ก้าวหน้ารวดเร็วขนาดไหน แต่บัดนี้เขาก็ยังอยู่ในชั้นเทพยุทธ์ระดับต้นเท่านั้น พลังยุทธ์ในชั้นนี้ยังมีอาจขับพิษในร่างกายได้ด้วยตนเอง

ส่วนมังกรเทพน้อยวันๆ เอาแต่กระโดดโลดเต้นไปมา ยังไม่ได้สังเกตเห็นความผิดปกตินี้ ทว่าเจ้าแมวดำจอมยโสกลับละเอียดรอบคอบยิ่งกว่า มันช่างสังเกตสังกา ทุกคืนมันจะเห็นหนานกงหลิววินชบครามแนบ ใบหน้างดงามพรากวิญญานนั้นเต็มไปด้วยเหงื่อ แต่ก็ยังยืนหยัดที่จะฝึกฝนโดยไม่ปรปักษ์ ปั่นสักคำ ถึงเจ้าแมวดำจะเฉยชาเพียงใด แต่เวลานี้ความรู้สึกที่มันมีต่อหนานกงหลิววินก็เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง

หลังจากผ่านพ้นผลึกเพลิงมาได้ เดิมคิดว่าเส้นทางคงจะง่ายดายขึ้น แต่ใครจะคิดว่านี่เพิ่งเป็นแค่จุดเริ่มต้นเท่านั้น พอเข้าสู่ความสูงระยะหนึ่งแสนเมตร บริเวณนี้ก็ปกคลุมไปด้วยลมพายุที่กระโชกแรง แต่ละระลอกหนักหน่วงทรงพลังประหนึ่งไม่มีที่กิริตอณูอากาศก็มีปาน

เรือเหาะสำริดทะยานขึ้นมาได้เองด้วยความสูงเพียงหนึ่งแสนเมตรเท่านั้น ทว่าพอหนานกงหลิววินเข้าควบคุมหางเสือ ชายหนุ่มก็บังคับให้มันเหินตัวสูงขึ้นไปเรื่อยๆ

ยิ่งสูงลมก็ยิ่งกระโชกแรง เนื่องจากเรือเหาะสำริดขนาดเล็กและขนาด

กลางถูกพลีเพลิงเผาสาญจนหลอมละลายไปสิ้นแล้ว ดังนั้นเรือเหาะสำริด ที่ทั้งหมดโดยสารกันอยู่ในเวลานี้จึงเป็นเรือเหาะลำใหญ่ที่สุดที่หนานกงหลิว-อวีนครอบครอง

เรือเหาะขนาดใหญ่สามารถลอยตัวได้อย่างมั่นคงมากขึ้น ทว่าระลอก วายุรุนแรงที่พัดผ่านเข้ามาก็ยังทำให้กราบเรือด้านนอกเกิดรอยถลอกเป็นทาง ยาวเต็มไปหมด ดูน่าหวาดกลัวเป็นอย่างยิ่งนัก

หากมิใช่เพราะหนานกงหลิวอวีนเป็นคนบังคับเรือเองแล้วละก็ ป่านนี้ เรือเหาะสำริดมีหวังได้แหลกละเอียดเป็นผุยผงท่ามกลางพายุที่โหมกระหน่ำนี้ อย่างแน่นอน

หนานกงหลิวอวีนเป็นผู้ครอบครองธาตุลม บวกกับสมองอันชาญฉลาด ที่สามารถคำนวณได้อย่างแม่นยำแล้ว ด้วยเหตุนี้เขาจึงคาดคะเนตำแหน่งของ พายุเอาไว้ได้ล่วงหน้า และหลบเลี่ยงมาได้อย่างปลอดภัย

ด้วยมันสมองอันเยี่ยมยอดของชายหนุ่มนี้เอง หลังจากที่เข้าสู่แดนมิติ ของอสูรน้อยมาได้สามวัน หนานกงหลิวอวีนก็สามารถขับเคลื่อนเรือเหาะสำริด ไปสู่ความสูงที่สองแสนเมตร สองแสนห้าหมื่นเมตร และสองแสนเก้าหมื่นเมตร ในที่สุด

พอเห็นว่าอาณาจักรกลางฟ้าอยู่ห่างออกไปไม่ไกล มังกรเทพน้อยก็กำ หนดแน่นด้วยความตื่นเต้น ดวงตากระจ่างใสของมันเป็นประกายระยิบระยับ

ขณะที่เจ้าแมวดำกลับมามองหนานกงหลิวอวีนด้วยความวิตกและกังวล ไปพร้อมกัน

เวลานี้คือรูปดาบของหนานกงหลิวอวีนขมวดเข้าหากัน ริมฝีปากบาง เม้มเป็นเส้นตรง ใบหน้าเกลี้ยงเกลาที่ไร้ที่ติบัดนี้เต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อ แต่ถึง กระนั้นดวงตาดูจืดทึบสีคล้ำนั้นของชายหนุ่มก็ยังสาธตประกายความหยิ่งผยอง ออกมา ใบหน้านั้นยังคงเปี่ยมไปด้วยอำนาจอย่างราชันที่สวรรค์มอบให้แต่ ก่าเนิด

สายตาของเจ้าแมวดำจับนิ่งไปที่หนานกงหลิวอวีน แม้แต่ตัวมันก็ยังไม่รู้

ว่าภายใต้แวนตาเป็นกังวลของตนเองนั้นแฝงไปด้วยความชื่นชมนับถือ

ระยะความสูงหนึ่งหมื่นเมตรสุดท้ายนี้นับว่ายากที่สุด หากถอยแม้เพียงก้าว ผลที่ทำมาอาจล้มเหลวลงได้ แต่การจะขับเคลื่อนไปข้างหน้าก็ยากยิ่งกว่าไต่ขึ้นสวรรค์

ทว่าภายใต้การควบคุมของหนานกงหลิววีน เรือเหาะลำรุดก็ยังคงลอยสูงขึ้นเรื่อยๆ อย่างมั่นคง เข้าใกล้อาณาจักรกลางฟ้าทีละนิดๆ

แม้จะเป็นหนานกงหลิววีน ทว่ายามนี้ก็ยิ่งแทบสิ้นเรี่ยวสิ้นแรง ทั้งยังดึงพลังพิเศษที่ซ่อนในกายออกมาใช้ พิชัยัคคิอันรุนแรงไหลเวียนไปทั่วร่าง พานส่งผลถึงเส้นประสาทรับความเจ็บปวดของเขา แม้มังกรเทพน้อยจะดูลบอบแบ้วไร้เดียงสา แต่จากสัญชาตญาณของมันก็ตระหนักได้ถึงความลำบากยากเข็ญของหนานกงหลิววีนในเวลานี้

ดังนั้นมันจึงร้องเรียกชูลั่วในความคิดไม่หยุด ในหัวมีแต่ภาพที่ชูลั่วถูกนกยักษ์โฉบตัวไปก่อนหน้า

หากชูลั่วล้มผัสถึงตัวตนของมังกรเทพน้อยได้ ถ้าเช่นนั้นอสูรน้อยที่เป็นนายใหญ่แห่งอาณาจักรกลางฟ้าแห่งนี้จะล้มผัสไม่ได้หรือ

เวลานี้อสูรน้อยมีสีหน้ายำแย เขาทำหน้าที่มึงทั้งและยืนหุ่นซึ่งอยู่ในห้องรับรองอันกว้างใหญ่

แม้พ่อบ้านโหมวฟางจะเป็นคนรับใช้ข้างกาย ทว่าก็ยังต้องหลีกหนีไกล เพราะอสูรน้อยที่แผ่กลิ่นอายแห่งความโกรธซึ่งออกมา พร้อมที่จะทำลายเขาให้พังพินาศเป็นจุดในพริบตาเดียว

“คนผู้นั้นมาชิงตัวหญิงทำปลาหรือ!” อสูรน้อยคำรามใส่พ่อบ้านโหมวฟาง!

พ่อบ้านโหมวฟางรู้เสียทีไหนกันเล่า นายน้อยเป็นผู้จับตัวชูลั่วมา เขาไม่รู้จักหนานกงหลิววีนด้วยซ้ำ พอได้ยินเช่นนั้นเจ้าตัวก็ทำสีหน้าฉงนงงวย

อสูรน้อยไม่รอคำตอบ กลับหัวเราะเสียงเยือก “ต้องมาชิงตัวหญิงทำปลาจากข้าเป็นแน่!” หลังแค้นเสียงออกมา อสูรน้อยก็ดึงผ้ารัดเอวออก

จากนั้นประกายแสงก็สว่างวาบ ก่อนที่ผ้ารัดเอวจะกลายเป็นกระบี่สีม่วง
ทอประกายแวววาว

ลำแสงสีม่วงบาดตา รังสีสังหารคุกรุ่น แค่เหลือบตามองพ่อบ้านโหมว-
ฟางก็แทบจะทรุดตัวลงไปคุกเข่า น้ำกลั้วเหลือเกิน... แค่มองก็ราวกับจะสิ้นลม
หายใจ

อสุรน้อยเดือดดาลอย่างหนัก เขาชูกระบี่ขึ้นแล้วก้าวออกไป ทว่ายังไม่ทันเดินพ้นบานประตู น้ำเสียงอ่อนโยนก็ดังกังวานขึ้นในห้องโถงรับรอง

“เลี้ยวเค่อ เจ้าจะไปไหน”

สิ้นเสียงนี้ พ่อบ้านโหมวฟางก็รู้สึกว่เล็ดลมในกายพลันแล่นขึ้นไปที
สมอง สะ...สะ...สวรค์... หากจำไม่ผิดละก็ น้ำเสียงอ่อนหวานนี้... พ่อบ้าน
โหมวฟางทรุดลงคุกเข่าโดยไม่รู้ตัว สองมือกับศีรษะแนบพื้น ร่างกายแข็งทื่อ
ปานรูปปั้นแกะสลัก

“ไม่เกี่ยวกับท่าน!” อสุรน้อยทำสีหน้าขัดเคืองใจ เขาตวาดไล่ใบหน้า
แต่มรอยยิ้มบางๆ ของสตรีโฉมงามที่ปรากฏขึ้นบนกำแพง

สตรีโฉมงามถอนหายใจแผ่วเบา ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล “เลี้ยวเค่อ
เจ้าสังหารเขาไม่ได้”

อสุรน้อยถลึงตาใส่สตรีโฉมงาม “ไหนถึงสังหารไม่ได้! ข้าจะสังหารเขา!
ท่านไม่ให้สังหาร ข้ายังต้องสังหาร!”

น้ำเสียงอ่อนโยนของสตรีโฉมงามแผ่วไว้ด้วยความหนักแน่น บารมี
อันสูงส่งแผ่ซ่านออกมาจากกาย นางเป็นมารดาผู้อ่อนหวาน ขณะเดียวกันก็
เป็นเจ้าเหนือหัว ณ อาณาจักรเสวียนอู่แห่งนี้

อสุรน้อยซึ่งตาใส่มารดา พอคิดว่าหลายปีที่ผ่านมาเขาต้องติดอยู่ในโลก
ใบเล็กนี้ก็เพราะนาง อสุรน้อยก็ยิ่งขุ่นเคืองใจหนักขึ้น เขาเอ่ยออกมาอย่างโกรธ
แค้นราวกับเด็กมีปัญห “ข้าเกลียดท่าน! เกลียดที่ถูกท่านขังเอาไว้ที่นี่! เกลียด
ที่ถูกท่านควบคุม! เกลียดที่ต้องเดินตามเส้นทางของท่าน! ข้าเกลียดท่าน!”

“เลี้ยวเค่อ” พอเห็นท่าทางเอาแต่ใจของอสุรน้อยและได้ยินเสียงเกรี้ยว

กราดของเขา มารดาผู้อ่อนโยนก็ยังคงเยือกเย็นเช่นเดิม ไม่แสดงความขุ่นซึ่ง
ใดๆ ค่ำง่าย ๆ เพียงสองคำเติมไปด้วยอำนาจและทำให้่อสูรน้อยที่โมโหโกรธา
เงียบกริบลงในทันที ทำได้เพียงถลึงตา แต่ไม่เอ่ยวาจาได้ออกมาอีก

อสูรน้อยเ้มปากเป็นเส้นตรงจนซีดขาว อับอายจนกลายเป็นโกรธซึ่ง
เขาเบือนหน้าหนีไปอีกทาง

มารดาผู้เมตตามองบุตรชายแสนเขลาของตน ก่อนจะปรับสีหน้าให้
คลายลง นางยิ้มเพื่อนพลาถอนหายใจออกมาอย่างจนปัญญา “เด็กโง่...”

กล่าวว่าเขาว่าโง่อย่างนั้นหรือ! อสูรน้อยที่เพ็งจะสงบอารมณ์ได้ไม่เท่าไร
ก็พลันเดือดดาลราวกับภูเขาไฟปะทุขึ้นมาอีกครั้ง เขาหันขวับกลับไปด้วยความ
โมโห ตั้งท่าจะพิสูจน์ให้มารดาเห็นว่าเขาก็อารมณ์ขึ้นได้เหมือนกัน ทว่าพอหัน
หน้าไป อสูรน้อยก็มอดสกับดวงตาดำฉายแววเมตตาคุ้นของมารดา นัยน์ตา
ดำล้นวับราวคุ้งมเปี่ยมล้นไปด้วยความรักของผู้เป็นมารดา แผงความรู้สึก
ซับซ้อนและความหมายลึกลับที่เขาเฝ้าตีความได้

อสูรน้อยชะงักไป เขาอยากจะทำอะไรในสัณหาเพื่อยืนยันให้รู้ว่า
ตนเดือดดาลเป็นอย่างยิ่ง แต่ว่า... พออ้าปากกลับพูดอะไรไม่ออก อสูรน้อย
เอามือไพล่หลังก่อนจะเดินกลับไปกลับมาอยู่ในห้องโถงด้วยความมุ่งง่าน
สุดท้ายก็กระต๊อบเท้าโมโหแล้วโบกมืออย่างรำคาญใจ “รู้แล้ว! ไม่สั่งหารก็ไม่
สั่งหาร!”

ไม่รอให้อีกฝ่ายได้เอ่ยคำใด อสูรน้อยก็กวาดใส่ภาพบนผนัง “แต่
พันโทษตาย! โทษเป็นก็ยากจะเลี่ยง ที่ๆ คอยดูเถิดว่าข้าจะทรมานเขาเช่นไร!”

มารดาผู้อาร์มมองอสูรน้อยตื้อตึงเอาแต่ใจด้วยสีหน้าจวนใจ ก่อนจะส่าย
หน้า สุดท้ายภาพบนผนังก็นิ่งสนิท ราวกับเป็นเพียงภาพวาดธรรมดาเท่านั้น

อสูรน้อยเหวี่ยงกระบี่ทิ้งแล้วทรุดตัวนั่งลงบนเก้าอี้อย่างขัดใจ

พอบ้านโหมวฟางพรุลงมหายใจออกมา ก่อนจะหวดหัวเข่าที่ปวดเมื่อย
ของตนแล้วลุกขึ้นช้าๆ อำนาจของเจ้าเทวะหาใช่สิ่งที่ผู้มีฤทธิ์สามัญจะต้านทาน
ได้ แม้ว่าภายนอกนางจะดูอ่อนโยนเปี่ยมเมตตา ทว่าบาร์มอันสูงส่งนั้นมีอำนาจ

กตตันผู้คนทั้งปวง

หลังจากภาพจำลองของเจ้าเทวะเสวียนอุทัยไป พ่อบ้านโหมวฟางก็ถอนหายใจเอือก อสุรน้อยจึงหันไปถลึงตาดูใส่พ่อบ้านโหมวฟางทันที

พ่อบ้านโหมวฟางได้สติคืนมา ก็รีบเอ่ยอย่างนอบน้อม “ผู้น้อยจะพำนักตัวพวกเขามาเดี๋ยวนี้”

อสุรน้อยไม่เอ่ยคำใด เขาเพียงแค่ว่าเสียงเอือก เห็นได้ชัดว่ายามนี้พำนักอสุรน้อยอารมณณ์ไม่ดีย่างยิ่ง

พ่อบ้านโหมวฟางรีบหมุนตัวลงไปในทันที หน้าผากของเขาขึ้นไปด้วยเม็ดเหงื่อ และก็ทำให้แค่บริเวณหน้าผากไม่ ยามนี้ตลอดทั้งร่างของเขาประหนึ่งคนที่เพิ่งแช่น้ำมา แม้แต่เสื้อผ้าก็ยังเปียกชุ่มไปหมด

นี่เองที่เรียกว่าพลังกตตันแห่งเจ้าเทวะ นางไม่แม้แต่จะเหลียวมองพ่อบ้านโหมวฟาง ทว่ากลับทำให้พ่อบ้านโหมวฟางรู้สึกกราวกับตั้งจูบลงไปบนนรกภูมิ

พอคิดเช่นนั้น พ่อบ้านโหมวฟางก็ยิ่งเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น ก่อนจะก้าวไปยังจุดหมายที่ตั้งไว้

Чуลว้าอาศัยสัญชาตญาณที่ได้ยินเสียงร้องเรียกจากมังกะเทพน้อยในความคิดเหาะทะยานไปยังทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ตอนที่นางไปถึง หนิงสาวก็เห็นเรือเหาะลำริดลำใหญ่สภาพทรุดโทรมลำหนึ่ง มันกำลังลั่นไหวและแกว่งไกวอยู่กลางอากาศ ก่อนจะทำลายกำลังเหือกสุดท้ายทะยานขึ้นมาและขอบอาณาจักรกลางฟ้า

เนื่องจากปะทะเข้ากับขอบอากาศอย่างแรง เรือเหาะลำริดจึงหล่นจูบลงไต่ด้านล่างในระยะความสูงสามแสนเมตร!

Чуลว้าพล้นหน้าชิดขึ้นมา นางส่งพลังมิติโน้มถ่วงออกไปทันทีโดยไม่คิดจากนั้นก็ครอบเรือเหาะลำริดเอาไว้เพื่อชะลอความเร็วของมัน ก่อนจะใช้พลังวิเศษรั้งกราบเรือทั้งสองข้างขึ้นมาทีละนิดๆ

เสียงมังกะเทพน้อยที่ร้องเรียกนางดังมาจากเรือเหาะลำริดลำนี้ Чуลว้า

รู้ว่าหนานกงหลิววินอยู่ที่นี่ มังกรเทพน้อยอยู่ที่นั่น เจ้าแมวดำก็อยู่ที่นั่นด้วย หว่า
ยามนี้สองมือของซู่ลวี่ที่กุมบานประตูเรือเหาะลำนี้อาไว้กำลังสั่นเทา ในใจ
เต็มไปด้วยความกระสับกระส่าย ถึงขั้นไม่กล้าผลักบานประตูเข้าไป

นางไม่มีวันลืมภาพหน้าหวาดกลัวเมื่อครู่แน่ หากหนานกงหลิววินอยู่
ภายใน เหตุใดถึงปล่อยให้เรือเหาะลำนี้อลอยละลือลงไปเช่นนั้น

มีความเป็นไปได้เพียงอย่างเดียว นั่นก็คือ... เขาหมดปัญญาแล้ว
ชายหนุ่มไร้กำลังจะควบคุมเรือเหาะลำนี้อีกต่อไป ไม่ใช่แค่เขา แม้แต่มังกร
เทพน้อยและเจ้าแมวดำก็สิ้นกำลังเช่นกัน ก็เท่ากับว่า... ยามนี้หัวใจของซู่ลวี่
เต้นระรัวอย่างรุนแรง เขาแห่งความหวาดกลัวก่อตัวขึ้นปกคลุมหัวใจอย่างที่ไม่
เคยเป็นมาก่อน

ซู่ลวี่กลัว กลัวว่าจะเห็นจุดจบที่ไม่อาจทนรับได้ หว่าหญิงสาวก็สงบ
จิตใจลงอย่างรวดเร็ว สุดท้ายนางก็สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะกระซาย
บานประตูห้องโดยสารของเรือเหาะลำนี้อ

ซู่ลวี่พุ่งตัวเข้าไปด้านในอย่างรวดเร็ว ตอนที่นางไปถึงห้องบังคับการ
และเห็นภาพตรงหน้า ขอบตาของนางก็เอ่อคลอไปด้วยหยาดน้ำ ในดวงตา
เต็มไปด้วยเส้นเลือด

ด้านในห้องบังคับการ หนานกงหลิววินนั่งอยู่ตรงตำแหน่งต้นหน เขา
เอนร่างปวกเปียกกับพนักเก้าอี้ ใบหน้าและร่างกายเปราะไปด้วยเลือด นอก
จากนั้นบนพื้นก็ยังมียังมีเลือดไหลเจิ่งนอง...

ซู่ลวี่แข่งขานอนจนแทบจะทรงตัวไม่อยู่ นางถลาไปข้างหน้า จากนั้นก็
รีบสำรวจอาการของหนานกงหลิววิน พอจับชีพจรอีกฝ่ายแล้ว หญิงสาวถึง
ได้พรุลงลมหายใจออกมาช้าๆ ยังดี... แม้ว่าลมหายใจจะแผ่วเบาแต่ก็ยังมี
สัญญาณชีพ

แต่ด้วยสภาพของอีกฝ่ายในเวลานี้ดูไม่เข้าที่นัก ซู่ลวี่จึงรีบหยิบโอสถ
ห้ามเลือดขึ้นจักรพรรดิที่ท่านอาจารย์เป็นผู้ปรุงออกมา แล้วป้อนใส่ปากหนาน-
กงหลิววินที่สลบไสลไม่ได้สติ

หลังจากกินไอศกรัมน้ำแข็งรสชาตทุเรียนเข้าไป ก็ช่วยต่อลมหายใจ
หนานกงหลิววินเอาไว้ได้

ทว่าซูลัวยังไม่วางใจ สีหน้าของนางเคร่งขรึมยิ่งกว่าเดิม เพราะหลังจาก
ที่ตรวจชีพจรแล้ว นางถึงได้รู้ว่าเลือดในกายหนานกงหลิววินไหลซึมออกมา
ตามรูขุมขน เขาเค้นพลังแฝงที่ซ่อนอยู่ในกายออกมาจนหมดสิ้น เพราะใช้กำลัง
เกินกว่าที่มีทำให้ชายหนุ่มหมดสติไป

ที่ร้ายแรงกว่านั้นก็คือ พิษอัคคีในร่างกายหนานกงหลิววินเหมือนงูพิษ
ที่เลื้อยไปทั่วทั้งกายของเขา เมื่อมันเคลื่อนไปที่จุดใด ลมปราณบริเวณนั้นก็
แปรปรวนและถูกทำลายอย่างสาหัสสากรรจ์

ซูลัวหันมามองอีกทาง ก่อนจะพบว่ามังกรเทพน้อยและเจ้าแมวดำก็มี
สภาพไม่ต่างกัน สัตว์วิเศษทั้งสองของนางก็ใช้พลังวิเศษของตนจนหมดสิ้น
แล้ว ร่างน้อยๆ ของพวกมันบาดเจ็บหนัก เวลานี้ไม่ได้สติทั้งคู่

ซูลัวโบกมือ จากนั้นก็นำตัวมังกรเทพน้อยและเจ้าแมวดำเข้าไปอยู่ใน
มิติ ให้พวกมันได้รักษาตัวในที่ที่มีไอวิเศษเข้มข้น

นางใช้มิติโน้มน้าวครอบร่างหนานกงหลิววินเอาไว้ในพื้นที่ขนาดสิบ
ตารางเมตร จากนั้นก็ค่อยๆ ถ่ายทอดไอวิเศษเข้าไปด้านในเพื่อเพิ่มไอวิเศษสู่
ร่างกายชายหนุ่ม หากปลดปล่อยไอวิเศษจากผลึกสีม่วงได้ก็นับว่าดีที่สุด แต่
ซูลัวไม่รู้วิชา ฝ่ามือทิพยเวท เจกเช่นหนานกงหลิววิน นางไม่อาจซ้ำและ
หินผลึกสีม่วง และดึงเอาไอวิเศษเข้มข้นของมันออกมาได้ ด้วยเหตุนี้จึงทำได้
เพียงใช้วิธีนี้เท่านั้น

แต่ไอวิเศษในมิติของซูลัวก็ไม่ค่อยไปกว่าผลึกสีม่วง นางจึงถ่ายไอวิเศษ
พลังประคองร่างของหนานกงหลิววินขึ้นมาช้าๆ นางจัดทำเขาให้นั่งขัดสมาธิ
ขณะที่ตนก็ซ่อนอยู่ด้านหลังของเขา ฝ่ามือทั้งสองข้างทาบบนตำแหน่งลมปราณ
ที่แผ่นหลัง สำหรับหนานกงหลิววินแล้ว พิษอัคคีนี้มีภัยถึงชีวิต แต่สำหรับ
ซูลัวมันกลับเป็นของล้ำค่าที่หาได้ยากยิ่ง

ช่วงที่ผ่านมามิซูลัวทุ่มเทกับการเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ นางจึงไม่มีเวลาใส่ใจ

เจ้าบัวลีซาดสักเท่าไร หลังจากที่บัวลีซาดสัมผัสได้ถึงพิษอัคคี มันก็เร็งรำขึ้นมา
เปลวเพลิงลุกไหม้โชติช่วงซวาล

“จะกิน! จะกิน! จะกิน!” บัวลีซาดกระโดดโลดเต้นไปมา

“จำไว้ให้ดี อย่าเสพรเร็วเกินไป ระวังจะเป็นอันตรายต่อร่างกาย” ชูลัว
กำชับจริงจัง บัวลีซาดหิวโหยมานาน จู่ๆ ได้พบกับพิษอัคคี มันจึงตื่นเต้น
เป็นอย่างยิ่ง เพราะเหตุนี้อาจจะอันตรายกับหนานกงหลิววีนได้

ตอนที่ชูลัวทาบทามมือไปที่แผ่นหลังของหนานกงหลิววีน บัวลีซาดก็
จำแลงกายเป็นเปลวเพลิงสองสายเข้าสู่ร่างกายชายหนุ่ม

พิษอัคคีแผ่ซ่านไปทั่วร่างหนานกงหลิววีนและทำลายร่างกายของเขา
อย่างรวดเร็ว แต่ไม่นานพิษนั้นก็ถูกสกัดด้วยบัวลีซาด บัวลีซาดโอบล้อมพิษ
ให้อยู่กับที่ จากนั้นเปลวเพลิงทั้งสองสายก็ค่อยๆ กลืนกินพิษอัคคีเข้าไป

“รสชาติดีเหลือเกิน” บัวลีซาดเสพรพิษอัคคีฟลางซมไม่หยุดปาก

ชูลัวน่วหน้านิดๆ นางไม่ตอบกลับ เพราะเวลานี้หญิงสาวทุ่มความสนใจ
ทั้งหมดมาที่หนานกงหลิววีน ด้วยเกรงว่าจะเกิดความผิดปกติขึ้นกับร่างกาย
ของเขา

“เจ้าวางใจเถิด พิษอัคคีไม่มีโอกาสได้ทำร้ายร่างกายใครอีกแล้ว” บัว
ลีซาดเห็นชูลัวไม่พอใจ มันก็เอ่ยปลอบนาง

ชูลัวส่ายหน้า ไม่ได้เอ่ยคำใด อารมณ์ของนางยังไม่ดีขึ้นเท่าไรนัก แม้ว่า
พิษอัคคีจะไม่อาจทำร้ายหนานกงหลิววีนได้อีกต่อไป แต่ก่อนหน้านั้นมันก็ทำให้
เขาบาดเจ็บไปแล้ว เส้นลมปราณในร่างกายหนานกงหลิววีนถูกเผาไหม้สาหัส
ไปแล้วหลายจุด

มีสองตำแหน่งที่อาการหนักสุด หนึ่งก็คือตำแหน่งหัวใจ และสองคือ
บริเวณจุดตันเถียน ขณะที่สลบไสลอยู่นี้ สีหน้าของหนานกงหลิววีนก็ยังเผย
ให้เห็นความเจ็บปวด ชูลัวรู้ว่าหัวใจของเขาในยามนี้ราวกับถูกกัดกินด้วยแมลง
นับพันนับหมื่น ปวดร้าวแทบอาสัญ ความเจ็บปวดนี้ไม่อาจบรรยายออกมา
เป็นคำพูดได้

สำหรับบริเวณจุดต้นเทียนในตำแหน่งที่สองนั้น เป็นหัวใจสำคัญสำหรับการฝึกพลังยุทธ์ หากถูกทำลายลงแล้ว พลังยุทธ์ที่ฝึกฝนมาตลอดหลายปีก็จะเป็นอันดับสูญลงไปด้วย โฉนถึงต้องเกิดที่หัวใจกับจุดต้นเทียนด้วยหนอ ชูลัวปวดใจนัก ทุกข์โศกเกินกว่าจะเอื้อนเอ่ยออกมาเป็นคำพูดได้

เพื่อเดินทางมาถึงอาณาจักรกลางฟ้าในความสูงสามแสนเมตรนี้ หนานกงหลิววินต้องทนแบกรับกับความทุกข์ทรมานขนาดไหนกัน

นางคิดว่าหลังจากที่ส่งสารไปแล้ว ทุกอย่างจะเรียบร้อยดี แต่นางคงจะประเมินหนานกงหลิววินต่ำไป ด้วยสติปัญญาของเขา ด้วยนิสัยของเขา ด้วยความห่วยไยที่เขามีต่อนาง มีหรือที่อีกฝ่ายจะยอมหนึ่งดูตาย คนอย่างหนานกงหลิววินต้องทำทุกวิถีทางเพื่อตามหานางอย่างแน่นอน

“อีก...” พอไม่ทันระวัง เผลอไหลจนความคิดสับสนอลหม่าน ชูลัวจึงถูกแรงสะท้อนกลับของพิชัคคี ทำเอาปวดปลาบไปทั้งกาย

บัวสีชาตซึ่งตาใส่ชูลัวอย่างไม่พอใจ “เจ็บปวดละสิ มีสมาธิหน่อย”

ชูลัวเจ็บไป อาการปวดปลาบในใจแผ่ลามออกไปเรื่อยๆ นางรับพิชัคคีไปเพียงน้อยนิดแต่ยังเจ็บปวดถึงเพียงนี้ หนานกงหลิววินต้องพิชัคคีแต่ก็ยังพยายามเดินทางตามหานางมาจนถึงที่นี่ เขา... จะเจ็บปวดสักเพียงไหนกัน

ความรวดร้าวมืดลามขึ้นในใจชูลัว

แผ่นหลังของหนานกงหลิววินผอมเกร็ง เลือ่คลุมตัวนอกเต็มไปด้วยคราบเลือด เห็นแล้วชวนให้ปวดใจจนน้ำตาพร้งพรู ชูลัวอยากจะทำอะไรสักอย่างให้ความอบอุ่นแก่เขา อยากบอกเขาว่านางยังมีชีวิตอยู่ แต่นางก็ทำไม่ได้ นางทำได้เพียงแนบฝ่ามือเข้ากับแผ่นหลังของเขา แล้วขับพิชัคคีไปพร้อมกับบัวสีชาต

แม้บัวสีชาตจะบอกว่าเป็นเรื่องง่ายดาย แต่การขับพิชัคคีออกจากร่างกายกลับไม่ง่ายดายเช่นวาจา ถึงกระนั้นชูลัวและบัวสีชาตก็ยังพยายามอย่างหนัก แม้ว่าจจะขับออกมาได้ที่ละนิดราวกับสายธารเส้นเล็ก แต่ก็ช่วยให้พิชัคคี

ในกายหนานกงหลิววันลดน้อยลง

เวลาผ่านไปทีละนิดๆ

พ่อบ้านโหมวฟางนำกำลังคนมาจับตัวหนานกงหลิววันตั้งแต่ต้น แต่เนื่องจากซูลัวกับหนานกงหลิววันในยามนี้ถูกรอเอาไว้ด้วยมิติใหม่ถ่วงเพื่อขับพิษอัคคี พวกเขาจะถูกรบกวนไม่ได้ เพราะเหตุนี้พ่อบ้านโหมวฟางจึงยืนรออยู่ด้านนอก

จนกระทั่งบัวสีขาวเสฟพิษอัคคีระลอกสุดท้ายจนหมดสิ้น เวลาที่ล่วงเลยมาถึงเช้าวันที่สิบ

หนานกงหลิววันฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง ทว่าร่างกายยังอ่อนแอหนัก กายปกเปียกของชายหนุ่มเซหาซูลัว ใบหน้าขาวซีดไร้สีเลือด ลมหายใจแผ่วเบา ราวกับจะหมดลมลงได้ทุกเมื่อ ซูลัวเห็นสภาพนี้แล้วปวดใจเป็นอย่างยิ่ง

ซูลัวกอดเขาไว้ด้วยความเป็นห่วง นัยน์ตาฉายแววร้อนรน “ท่านเป็นอย่างไรบ้าง”

หนานกงหลิววันมองซูลัวด้วยท่าทางน่าเวทนา ริมฝีปากบางซีดเผือด เขาเอ่ยออกมาอย่างไร้เรี่ยวแรง “ไม่ดี”

“เจ็บที่ใดกัน ไม่สบายตรงไหน ร่างกายเป็นเช่นไรบ้าง ท่านรีบบอกข้าเร็ว” ซูลัวร้อนใจหนัก

“เจ็บทุกที่ ไม่สบายไปทั้งตัว ลูกไม่ขึ้น ไม่มีแรง...” ดวงตาทอประกายวิบวับของหนานกงหลิววันจ้องมองซูลัวอย่างน่าสงสาร ราวกับลูกสุนัขที่ถูกทิ้ง

ซูลัวกำลังกังวลใจ พอเห็นว่าศีรษะของหนานกงหลิววันตกลงมาอย่างอ่อนแรง นางก็ยิ่งกระวนกระวายหนักขึ้นกว่าเดิม “ยังเจ็บอยู่หรือไม่”

หนานกงหลิววันกุมหน้าอกด้วยท่าทางอึดอัด “เจ็บ เจ็บมาก เจ็บเหลือเกิน...”

“บาดเจ็บหนักขนาดนี้จะไม่เจ็บได้อย่างไรเล่า” ซูลัวลูบศีรษะชายหนุ่ม “ที่นี่ไม่เหมาะจะพักรักษาตัว พวกเราออกไปก่อนเถิด”

“ไม่มีแรง...” นานกงหลิววินหายใจแผ่ว

ซูว์ตบोटตัวเองอย่างฝั่งผาย “ข้าแบกท่านเอง” ทว่าตอนที่ซูว์เห็นคราบเลือดตรงบริเวณหน้าอกของนานกงหลิววิน นางก็เปลี่ยนความคิด “ข้าอุ้มท่านก็แล้วกัน หน้าอกของท่านจะได้ไม่ถูกกระแทกจนบาดเจ็บสาหัสกว่าเดิม”

นานกงหลิววินยังไม่ทันได้สติคืนมา ซูว์ก็ซ้อนตัวเขาแล้วยกลอยขึ้น

“...” นานกงหลิววินชะงักไป ร่างกายแข็งทื่อ ดวงตาดำกลับที่ลึกล้ำดูบ่อน้ำจ้องมองซูว์ตาไม่กะพริบ จากนั้นปลายติ่งหูของเขาก็กลายเป็นสีชมพูระเรื่อ

เวลานี้ซูว์ไม่ได้สังเกตเห็นท่าทีผิดปกติของนานกงหลิววินเลยแม้แต่นิด นางเป็นกังวลกับสุขภาพของเขามากกว่า ดังนั้นจึงรีบก้าวพรวดพราดออกจากเรือเหาะสำริด ตอนที่ย่างเท้าออกไปเพียงก้าวเดียว ซูว์ก็เห็นพ่อบ้านโหมวฟางนำกำลังองครักษ์มาดักรออยู่เบื้องหน้าพวกเขา

องครักษ์กลุ่มนี้มีสีหน้าเคร่งขรึมเย็นชา ท่าทางหยิ่งผยอง สายตากมปละบทุกคู่ปรายมองมาที่ซูว์และชายหนุ่มที่อยู่ในอ้อมแขนหญิงสาว

ไม่ต้องรอคำสั่งของพ่อบ้านโหมวฟาง องครักษ์กว่าร้อยนายก็พุ่งเข้าไปโอบล้อมซูว์เอาไว้ประหนึ่งฝูงสุนัขจิ้งจอก

แวตาสูว์เย็นยะเยือก นางมองพ่อบ้านโหมวฟาง “พ่อบ้านโหมวฟาง ท่านมีเจตนาใดกัน”

เวลานี้พ่อบ้านโหมวฟางไม่แสดงท่าทีเป็นมิตรเฉกเช่นในยามปกติ เขามองซูว์ด้วยแวตาสีกล้า ท่าทางเด็ดขาดแน่วแน่ “จับเขากลับไป!”

“แม่นางซูว์ นี่เป็นคำสั่งของนายน้อย ขอเจ้าอย่ายื่นมือเข้าแทรก” พ่อบ้านโหมวฟางเอ่ยปากด้วยน้ำเสียงเย็นชา

นานกงหลิววินตบไหล่เรียวของซูว์เบาๆ เพื่อบอกให้นางวางเขาลง หญิงสาววางอีกฝ่ายลงอย่างนุ่มนวล ก่อนจะถามด้วยความห่วงใย “ท่านทรงตัว

“ไหวหรือไม่”

“พ่อบ้านโหมวฟางรออยู่ข้างนอกมาสิบวัน เขาอะลุ่มอล่วยให้เราสิบวัน ก็นับว่าไม่ใช่เรื่องง่ายแล้ว อย่าทำให้เขาลำบากใจอีกเลย” นานางทลิววิน ลูบศีรษะซูลัว ก่อนที่ร่างสูงเพียวจะค่อยๆ ทรงตัวมัน

พ่อบ้านโหมวฟางнынตาลีกล้ำ เขามองนานางทลิววินอย่างค้นหา ชายหนุ่มตรงหน้าอายุยังไม่ถึงสามร้อยปี ทว่าบุคลิกลักษณะกลับเต็มไปด้วย ความสง่างาม ขณะเดียวกันก็ดูมีอำนาจบารมีที่ทำให้คนที่พบเห็นต้องยอมสยบ ให้โดยไม่รู้ตัว น่าเกรงขามยิ่งนัก

พ่อบ้านโหมวฟางใช้ชีวิตมาไม่รู้กี่ร้อยกัพันปี นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเห็น บุรุษหนุ่มผู้โดดเด่นถึงเพียงนี้ อีกอย่าง... ชายหนุ่มตรงหน้าก็ยังทำให้เขารู้สึก ไม่ต่างอะไรกับยามที่ต้องเผชิญหน้ากับท่านเจ้าทเวผู้ยิ่งใหญ่

จู่ๆ พ่อบ้านโหมวฟางก็หัวใจเต้นระรัว น้อยครั้งนักที่เจ้าทเวจะปรากฏ ตัวขึ้น ครั้งก่อนนางปรากฏตัวก็เพื่อกำซับนายน้อยไม่ให้ทำร้ายคนผู้นั้นจนถึง แก่ชีวิต หรือว่าเขาคนนี้จะยิ่งใหญ่กว่าเจ้าทเวกัน

พอคิดเช่นนั้นแล้ว พ่อบ้านโหมวฟางก็เหมือนจะซังน้ำหนกในใจได้ ท่าที่ เย็นชาเฉยเมยก่อนหน้านี้จึงผ่อนคลายลง ก่อนหัวเราะเสียงแผ่ว “เกรงว่านาย น้อยคงจะรอจนเบื่อแย่แล้ว เชิญคุณชายไปกับผู้น้อยด้วยเถิด” เรียกอีกฝ่าย ว่าคุณชาย แทนตนเองด้วยคำว่าผู้น้อย เพียงเท่านั้นก็แสดงให้เห็นถึงท่าทีของ พ่อบ้านโหมวฟางแล้ว

“เข้าไปด้วย” ซูลัวประคองแขนนานางทลิววินแล้วถลึงตาใส่พ่อบ้าน โหมวฟาง

พ่อบ้านโหมวฟางหัวเราะเฟื่อน “นายน้อยไม่ได้สั่งให้เจ้าไป”

“แต่เขาก็ไม่ได้สั่งว่าไม่ให้เข้าไปเสียหน่อย ข้าไม่สน ถึงอย่างไรข้าก็จะ ไป!” ซูลัวแค้นเสียง

นานางทลิววินบาดเจ็บสาหัส อสุรน้อยตนนั้นก็เป็นนกประหลาดที่ ลังหารคนโดยไม่แ่แต่จะกะพริบตา ใครจะรู้เลว่าเขาจะทำสิ่งใด ซูลัวเป็น

กังวลยิ่งนัก เพราะเวลานั้นนางยังไมรู้อถึงคำสั่งที่เจ้าทเวสเสียนอุบอสูรน้อย
เอาไว้

หลังจากรู้จักกันมาสองเดือน พ่อบ้านโหมวฟางก็เข้าใจนิสัยของซูลัว
อย่างถ่องแท้ เรื่องใดที่นางตัดสินใจแล้ว หญิงสาวจะไม่มัวล้มเลิกเป็นอันขาด
สุดท้ายพ่อบ้านโหมวฟางก็จนปัญญา “จะไปที่ใดเกิด ผลเป็นเช่นไร
เจ้าจงแบกรับเองก็แล้วกัน”

ด้วยเหตุนี้คนทั้งหมดจึงมุ่งหน้าไปยังปราสาทของอสูรน้อยด้วยกัน
ซูลัวอยู่ใกล้ชิดหนานกงหลิววันตลอดเส้นทาง นางกระซิบเสียงต่ำ
ข้างหูเขา “ท่านลองทายดูสิว่าพ่อบ้านโหมวฟางคือผู้ใด”

หนานกงหลิววันเลิกคิ้วแล้วยิ้มออกมา “คิดไม่ถึงเลยว่าท่านโหมวฟาง
ผู้ยิ่งใหญ่จะเป็นพ่อบ้านให้เจ้านกประหลาด เรื่องนี้ผิวดาตมากจริง ๆ”

ซูลัวรู้ว่าหนานกงหลิววันต้องการเดาได้ แต่พอเห็นท่าทางสบาย
อารมณ์ของเขา นางก็อดนึกหน้าไม่ได้ “อสูรน้อยตนนั้นพื้นอารมณ์แย่นัก
พลัษยุทธ์ของท่านในยามนี้ก็ยังไม่ฟื้นคืนดี...”

“วางใจเถิด ข้าไม่ปะทะกับเขาซึ่งๆ หน้าหรอก” หนานกงหลิววันเอ่ย
กลั้วหัวเราะ หัวดวงตาดำซลับกลับฉายแววอำมหิตออกมาให้เห็นอย่างชัดเจน
กลั้ลักพาตัวลั้วลั้วไปต่อหน้าต่อตาเขา ถึงต่อให้เป็นทายาทของเจ้าทเวสแล้ว
อย่างไรเล่า

ระยะทางไม่ใช่ไกลๆ หลังจากใช้เวลาราวสองชั่วยาม ในที่สุดก็มาถึง
ปราสาทของอสูรน้อย

ยามนี้อสูรน้อยกำลังกัดเล็บของตนเอง ความเดือดดาลแผ่ซ่านออกมา
จากกาย เขาเดินกลับไปกลับมาในห้องโถงกว้างด้วยความหงุดหงิดงุ่นง่าน
พอได้ยินเสียงเคลื่อนไหว เขาก็เงยหน้าขึ้น ก่อนจะเห็นพ่อบ้านโหมวฟางเดิน
นำหนานกงหลิววันเข้ามา ด้านหลังเป็นซูลัวที่ไม่ได้รับเชิญ

อสูรน้อยจ้องมองหนานกงหลิววันด้วยแววตาทะมึน เข้มโมโห และ
อำมหิต

หนานกงหลิววินเอามือโพล่ไปด้านหลัง ชายเสื้อเบื่อนคราบเลือด พัดปลิวไปตามแรงลม ราชิของผู้มีฤทธิ์ที่ควบคุมสรรพสิ่งในใต้หล้าได้แผ่ซ่าน ออกมา

อสูรน้อยนิ่วหน้า ความสงสัยผุดขึ้นในใจ เป็นไปได้อย่างไร ทั้งๆ ที่พลัง ฤทธิ์ของบุรุษตรงหน้าสู้เขาไม่ได้แท้ๆ แต่โดนถึงได้สาตพลังอำนาจที่ให้ความ รู้สึกคุ้นเคยเช่นนี้ ประหนึ่งพลังกดดันยามที่มารดาปรากฏกาย... นี่ต้องเป็น ภาพหลอนอย่างแน่นอน

อสูรน้อยรีบขับไล่ความคิดพิลึกพิลั่นออกจากหัว เขามองหนานกง หลิววินด้วยสายตาเย็นยะเยือก “เจ้าเองหรือที่บุคมมาอาณาจักรของข้า?”

อาณาจักรเสวียนอยู่เป็นดินแดนของเจ้าเทเวเสวียนอยู่ เพราะเหตุนี้เอง อสูรน้อยจึงสร้างอาณาจักรกลางฟ้าแห่งนี้ขึ้นมาได้ด้วยความช่วยเหลือจาก มารดา

อสูรน้อยถลึงตาดูใส่หนานกงหลิววิน สีหน้านั้นไม่เป็นมิตร บุรุษที่ พลังฤทธิ์ด้อยกว่าเขาเช่นนี้ โจนถึงได้มีอำนาจบารมิแบบนั้นได้ แล้วโดนถึงได้ เย็นชา ยโสโอหัง และสงบนิ่งถึงเพียงนี้กัน อสูรน้อยคิดเท่าไรก็คิดไม่ตก

ดวงตาหนานกงหลิววินฉายแววอำมหิต เขามองสบสายตากลางแกลง ของอสูรน้อยด้วยสีหน้าเย็นชา ชายหนุ่มไม่เอ่ยวาจาใดออกมา ทว่าตัวตน ของเขากลับแจ่มชัดเสียจนไม่มีใครกล้ามองเมิน

อสูรน้อยแค้นเสียงเยือก “เจ้าไม่กลัวว่าข้าจะสังหารเจ้าหรือไร”

หนานกงหลิววินมองอสูรน้อยอย่างสงบ นัยน์ตาทอประกายวับวาว ดวงตาคู่งามกระจ่างใส เขาล่ายหน้า อสูรน้อยทวาดใส่พอบ้านโหมวฟางด้วย อารมณ์เกรี้ยวกราด “เจ้าบอกเขาใช่หรือไม่! เจ้าบอกเขาเรื่องที่ท่านแม่สั่งมิให้ สังหารเขาใช่หรือไม่”

พอบ้านโหมวฟางพูดไม่ออก เขากุมขมับอย่างปวดหัว ‘เฮ้อ นายน้อย ผู้แสนฉลาดของข้า หากท่านไม่พูด คนอื่นก็คงไม่รู้หรอก...’

พอเห็นสีหน้าของพอบ้านโหมวฟาง อสูรน้อยถึงได้รู้ว่าตนพลังปาก

ออกไปเสียแล้ว วินาทีนั้นเขาแทบอยากจะตบปากตัวเอง แต่พอตระหนักได้ว่า คัตรอยู่ตรงหน้า เขาก็ยิ่งหงุดหงิดมากขึ้นกว่าเดิม อสุรน้อยถลึงตาดูใส่หนานกงหลิววีน “ถึงต่อให้เจ้ารู้แล้วจะอย่างไร! สังหารเจ้าไม่ได้ก็จัดการเจ้าด้วยวิธีอื่นได้!”

หนานกงหลิววีนยกยิ้มมุมปากอย่างเจ้าเล่ห์ เขายกกำปั้นขึ้นขึ้นบังริมฝีปาก ท่าทางสูงศักดิ์มีสง่า เจ้าตัวหัวเราะออกมาเสียงแผ่ว “ถ้าเช่นนั้นเจ้าจะจัดการข้าเช่นไรเล่า”

พอเห็นแววสงบนิ่งในดวงตาหนานกงหลิววีน อสุรน้อยก็อารมณ์ขุ่นทันที อะไรนะ! ทั้งๆ ที่เขามีพลังยุทธ์สูงกว่าแท้ๆ โฉนอีกฝ่ายถึงได้แสดงท่าทางราวกับเป็นเจ้าเหนือหัวในที่แห่งนี้

เพื่อทดสอบการณกลับคืนมา อสุรน้อยจำต้องสำแดงบาร์มี เขาตบโต๊ะอย่างวางอำนาจ “ข้าจะประลองกับเจ้า!”

หนานกงหลิววีนเหมือนกับจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ที่หยอกล้อกับลูกสุนัข เขาสำเหนียวเนิบนาบ “แต่ข้าบาดเจ็บสาหัส หากไม่ระวังถูกทำร้ายจนตาย เจ้าจะบอกมารดาเช่นไรเล่า”

“ข้ารับรองว่าจะไม่ทำร้ายเจ้าจนตาย!” อสุรน้อยเชื่อมั่นในพลังยุทธ์ของตนเองยิ่งนัก เขาย่อมจัดการได้อยู่หมัดแน่นอน

“แต่ข้าไม่รับรองว่าตนจะรันทาที่ตายหรือไม่” หนานกงหลิววีนทำสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม

“เจ้ากำลังขมขื่น!” อสุรน้อยเดือดตาลขึ้น ใบหน้างดงามนั้นถลึงมองหนานกงหลิววีนด้วยความเคียดแค้น เขาเหวี่ยงมืออยากลงมือแทบจะในทันที อสุรน้อยทั้งหงุดหงิดทั้งงุ่นง่าน เขาเป็นถึงเจ้าแห่งอาณาจักรกลางฟ้า ไม่ว่าสถานะหรือพลังยุทธ์ก็เหนือกว่าอีกฝ่าย แต่กลับรู้สึกราวกับถูกหนานกงหลิววีนข่มขู่ เรื่องนี้เองที่ทำให้ อสุรน้อยยอมไม่ได้

หนานกงหลิววีนยังคงทำสีหน้าเรียบเฉยผ่อนคลายเป็นปกติ “เจ้าหนุ่มโง่ถึงได้ใจร้อนแบบนี้ จะต้องใช้กำลังจริงๆ หรือไร ต่อสู้ด้วยปัญญาเหนือ

กว่ากันมากนัก”

อสูรน้อยถูกหนานกงหลิววินยั่วโมโหจนแทบคลั่ง เจ้าหนู? พุดเสียงราวกับตัวเองอายุมากกว่าอย่างไรวางนั้น ทว่าชั่วพริบตาเดียว อสูรน้อยก็กลับมาทำสีหน้าล่ำพองยามปรายตามองหนานกงหลิววิน เขาพริตตาลง “เจ้าบอกว่าจะต่อสู้ด้วยปัญญาหรือ”

หนานกงหลิววินพยักหน้า

“ได้!” ใครจะคิดว่าอสูรน้อยกลับพยักหน้าตอบตกลงโดยง่าย อีกฝ่ายสับัดมือ พริบตานี้ตาข่ายสีขาวก็พุ่งเข้าหาหนานกงหลิววิน

“ระวัง!” ชูลัวที่กำลังมองทั้งคู่ต่อปากต่อคำกันอยู่ ไม่ทันตระหนักถึงสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป พอนางได้สติอีกครั้ง ตาข่ายสีขาวก็ครอบร่างหนานกงหลิววินเอาไว้ หญิงสาวเร่งความเร็วสูงสุด นางพุ่งร่างเข้าไปกระแทกหนานกงหลิววินเต็มแรง

หนานกงหลิววินบาดเจ็บหนัก หากถูกกักเอาไว้ด้วยอาคม ถึงตอนนั้นหากอสูรน้อยจะบีบก็ตาย จะคลายก็รอด

จึงหว่าที่ชูลัวพุ่งตัวเข้าหาหนานกงหลิววิน พลันนั้นนางก็พบว่าตนแข็งค้างกลางอากาศในท่าเหาะละลือ ชูลัวหันกลับมา ก่อนจะพบว่าอสูรน้อยกำลังดึงขาของนาง และรั้งตัวเอาไว้ด้วยท่าทางง่ายดาย

ตาข่ายสีขาวปกคลุมร่างหนานกงหลิววิน จากนั้นก็หดตัวลงเรื่อยๆ เป็นทรงกลม หากไม่กระตุกปลายเชือกสีแดงที่อยู่ด้านนอก หนานกงหลิววินก็ไม่มีทางออกมาได้

อสูรน้อยเหมือนจะเปล็ดเฟลินใจ เขาคลายมือออกเล็กน้อย พอเห็นว่าชูลัวทำท่าจะเดินหลุด เขาก็ออกแรงกระตุกรั้งร่างนางกลับคืนมาอีกครั้ง...

ชูลัวเอ่ย “ปล่อย!”

อสูรน้อยตอบ “ไม่ปล่อย!”

ชูลัวโมโหแทบคลั่ง “ไหนเจ้าถึงได้ทำตัวเป็นเด็กน้อยเช่นนี้! ข้าไม่มีเวลามาเล่นกับเจ้าหรอกนะ!”

อสุรน้อยแค้นเสียง เขาคลายมือออกอย่างรวดเร็ว ชูลัวไม่ทันระวัง ร่างกายจึงวบลงจนเกือบจะกระแทกกับพื้นเบื้องล่าง โชคดีที่นางทรงตัวได้ทัน ในวินาทีหัวเลี้ยวหัวต่อ หลังกลับมามือสละอีกครั้ง ชูลัวก็หันกลับไปช่วยหนานกงหลิววีน ทว่าเวลานี้สายไปเสียแล้ว รอบกายหนานกงหลิววีนถูกปกคลุมเอาไว้ด้วยตาข่ายทรงกลมหนาแน่น

รูตาข่ายมีขนาดกว้างเท่ากำปั้น ชูลัวพยายามหาวิธีกระชากใยตาข่าย พิสดาสีขาวนี้ มือของนางยังไม่ทันได้สัมผัสกับมัน หนานกงหลิววีนก็นิ่งหน้า “อย่าแตะ!”

ทว่าสายไปเสียแล้ว พอฝ่ามือของชูลัวสัมผัสไปบนตาข่ายสีขาว ทันใดนั้นประกายไฟก็ซัดวูบขึ้นมา นำหวาดเสียวยิ่งนัก ชูลัวชักมือกลับในทันที ทว่าเวลานี้ตรงกลางฝ่ามือของนางเกิดตุ่มน้ำใสขนาดใหญ่ขึ้นมาเสียแล้ว

ประกายไฟน่ากลัวนัก ชูลัวหรีดตาลง สายตาเย็นยะเยือกปราดมอง อสุรน้อย “นี่มันอะไรกัน!”

อสุรน้อยมองตุ่มพองกลางฝ่ามือชูลัวด้วยท่าทางลำพองใจเป็นหนักหนา เหมือนกับลูกสุนัขที่สะบัดหางด้วยท่าที่ทะนงตน “หึๆ นี่คือตาข่ายไหมทองสายฟ้า มันคือของวิเศษล้ำค่า ณ ดินแดนแห่งจิต หากมันครอบร่างผู้ใด ก็อย่าหวังจะได้ออกมาอีกเลย ฮ่าๆๆ”

ชูลัวซึ่งตาใส่อสุรน้อยผู้น่าชิงชัง ก่อนจะหันกลับไปมองหนานกงหลิววีนที่อยู่ในตาข่ายไหมทองสายฟ้า ชายหนุ่มกำลังนั่งขัดสมาธิกับพื้น และมองอสุรน้อยด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม

เดิมทีอสุรน้อยนั้นทะนงตนยิ่งนัก แต่พอมองสบเข้ากับแววตาสีกล้ำของหนานกงหลิววีน ความโกรธซึ่งก็ผุดวาบขึ้นในใจ ราวกับตนถูกวางกับดัก อย่างไรก็ตามนั้น อสุรน้อยกำหัดพลางหรีดตาลง จากนั้นก็เดินไปหยุดอยู่หน้าตาข่ายไหมทองสายฟ้า แววดำอำมหิตมองลอดรูตาข่าย “เจ้ายังยิ้มออกอีกหรือ! ผ่านพ้นวันนี้ไป ดูซิว่าเจ้ายังจะหัวเราะออกอีกหรือไม่!”

ชูลัวเป็นกังวลนัก นางถามด้วยความร้อนใจ “เพราะเหตุใดถึงจะยิ้ม

ไม่ออก ตาข่ายไหมทองสายฟ้านี้ร้ายกาจมากหรือ”

พอเห็นท่าทางร้อนใจของซูลัว อสุรน้อยก็ปล้นเบิกบานขึ้นมาทันที เขา
อวดอ้างด้วยความภาคภูมิใจ “แน่นอน! ตาข่ายไหมทองสายฟ้านี้แหละหรือ อิทธิฤทธิ์
ของมันก็เหมือนกับชื่อ หากฝนตกฟ้าร้องเมื่อใด ไหมทองก็จะยิ่งรัดตัวแน่นขึ้น
ฮ่าๆๆ รัดแน่นขึ้นทุกทีๆ!”

อสุรน้อยคิดแล้วก็อารมณ์ดีเป็นยิ่งนัก จากนั้นก็สะบัดแขนเสื้อแล้วเดิน
จากไป

ภายในห้องโถงรับรองเหลือแค่ซูลัวที่ยืนอยู่เพียงลำพังกับหนานกงหลิว-
วีนผู้ติดกับตาข่ายไหมทองสายฟ้า

ซูลัวมองหนานกงหลิววีนแล้วถอนหายใจเบาๆ “ครานี้จะทำเช่นไร
ดีเล่า”

“เด็กดี อย่ากังวลไปเลย” ใบหน้างดงามไร้ที่ติของชายหนุ่มแต่มั้มบาง
แม้ว่าจะถูกขังอยู่ในตาข่ายไหมทองสายฟ้า แต่เขาก็ยังดูผ่อนคลายราวกับคน
มีอิสระเสรี

“แต่ว่า... ที่นี้เป็นดินแดนของอสุรน้อย ในโลกของเขา หากเขาจะสั่งฝน
ก็ได้ฝน สั่งสายฟ้าก็ได้สายฟ้า” ซูลัวขมวดคิ้วด้วยความกลัดกลุ้ม “หาก
อสุนีบาตซัดเปรี้ยงลงมากระทบตาข่ายไหมทองสายฟ้า ท่านอยู่ในนั้น...”

หากเป็นสายฟ้าธรรมดาที่ว่าไปอย่าง แต่ปัญหาก็คืออสุรน้อยมีหรือที่จะ
อาศัยสายฟ้าธรรมดาๆ เป็นอาวุธวิเศษ

หนานกงหลิววีนยังคงมั้มบางในหน้า “เด็กโง่”

“อีกอย่าง... พืชอัศจรรย์ในกายท่านเพิ่งถูกขจัดออกไป บาดแผลยังไม่
หายดี...” ซูลัวรู้สึกว่ไม่มีสถานการณ์ใดจะแย่ไปกว่าเวลานี้อีกแล้ว หนานกง
หลิววีนยิ้มออกมา จากนั้นก็เอ่ยกับซูลัวด้วยวาจาไร้เสียง

ซูลัวปล้นเบิกตากว้าง “ท่านพูดจริงหรือ”

“โกหกขอให้เป็นลูกสุนัข” หนานกงหลิววีนเอ่ยวาจาราวกับเด็กน้อย
อย่างที่น่าๆ ครั้งจะได้ยิน

“ท่านมั่นใจหรือ” ชูลั้วตื่นเต้นจนยากจะเก็บอาการ
หนานกงหลิวอินพยักหน้า ทว่าแววเสียดายก็ยังผุดวาวขึ้นในดวงตา
“หากมีผลลึกลับในเวลานี้ ความสำเร็จก็จะเป็นท่าตัว น่าเสียดายที่ที่นี้ไม่ใช่
จักรวรรดิกกลาง”

“ผลลึกลับ?” ชูลั้วดวงตาเป็นประกายวาววับ นางหยิบผลึกขนาดเล็ก
เท่าปลายเล็บที่สะอาดแสงแวววาวออกมาจากอกเสื้อ จากนั้นก็ส่งให้หนานกง
หลิวอินดู “ผลลึกลับที่ท่านเอ่ยถึงคงไม่ได้หมายถึงสิ่งนี้กระมัง”

“อะ!” ดวงตาหนานกงหลิวอินสว่างวาว เขามองชูลั้วด้วยความฉงน
“ผลลึกลับจะมีแค่ในจักรวรรดิกกลางเท่านั้น ไฉนเจ้าถึงได้...”

ชูลั้วทำท่าล่ำพองขึ้นมาทันที “เจ้าอสูรน้อยตนนั้นบอกว่าข้ามีฝีมือทำ
อาหาร เขาจึงให้ผลลึกลับแก่ข้าเป็นรางวัลนะหนึ่งก้อน ตอนนั้นก็สะสมไว้ได้
ไม่น้อย หกสิบก้อนพอหรือไม่”

โชคที่ที่ตาข่ายปากนี้มึ่รูกว้างให้สิ่งของลอดเข้าไปได้ ไม่เช่นนั้นต่อให้
ชูลั้วจะมีผลลึกลับแต่ก็ส่งเข้าไปไม่ได้อยู่ดี

หนานกงหลิวอินมองชูลั้วด้วยความอัศจรรย์ใจ “หากไม่มีผลลึกลับ
ก็ต้องเสี่ยงอันตรายถึงสามในสิบส่วน แต่ถ้ามีผลลึกลับก็มั่นใจได้ถึงสิบส่วน”

ชูลั้วอารมณ์ดีขึ้นมาโดยพลัน หากอสูรน้อยรู้ว่าหนานกงหลิวอิน
หมายตาตาข่ายไหมทองสายฟ้าของอีกฝ่ายเอาไว้ และจงใจล่อให้เขาปล่อยมัน
ออกมาแล้วละก็ ไม่รู้ว่าอสูรน้อยจะไม่โหดโหดสักเพียงไหน ยิ่งถ้ารู้ว่าพอมีผล
ลึกลับจากชูลั้วมาเป็นกำลังเสริม หนานกงหลิวอินจะมั่นใจเต็มร้อยแบบนี้
เขาจะเดือดดาลจนเสียดสีหรือไม่หนอ

ชูลั้วตัดสินใจว่าจะปิดบังเรื่องนี้ไว้ ไม่เช่นนั้นหากเจ้าอสูรน้อยเล่น
สกปรกด้วยวิธีอื่นอีก สถานการณ์ย่อมต้องกลับตาลปัตรอย่างแน่นอน ชูลั้ว
รู้จักนิสัยของอสูรน้อยดี เขาต้องทนไม่ได้แน่ๆ แต่สิ่งที่นางคิดไม่ถึงก็คืออสูร
น้อยนั้นใจร้อนกว่าที่นางคิดไว้มากนัก

ชูลั้วกับหนานกงหลิวอินยังไม่ทันสนทนากันจบประโยคนี้ ทั้งคู่ก็ได้

ยีนเสียงครืนครืนดังสนั่น ท้องฟ้าแจ่มใสแต่เดิมนักกลับปกคลุมด้วยเมฆ
หมอกดำทะมึน เพียงพริบตาที่เหลืแต่ความดำมืด มองไม่เห็นนิ้วมือทั้งห้า
จากนั้นสายอสนีบาตก็แลบเปลบปลาบขึ้นกลางท้องฟ้า

ครืน!

เสียงฟ้าร้องดังคำรามครั้งแล้วครั้งเล่า

ตอนแรกซูลัวยังพอทนไหว ทว่าไม่นานนางก็รู้สึกหน้ามืดตาลาย เลือด
ลมปั่นป่วนปรวนแปร

จังหวะนี้เอง อสุรน้อยก็ก้าวยาวๆ เข้ามาด้วยท่าทางเบิกบาน เขามาหยุด
อยู่ข้างๆ ซูลัวด้วยอาการยโสทะนงตน จากนั้นก็ชี้ไปยังหนานกงหลิวอินที่อยู่
ในตาข่ายไหมทองสายฟ้า “เจ้าดูเขาเถิด ใบหน้าขาวซีดถึงเพียงนี้แล้ว อีกไม่นาน
ก็คงทนไม่ไหว”

“เจ้าคิดมากเกินไปแล้ว” ซูลัวค้อนควักใส่อสุรน้อย

“เจ้าไม่เชื่อ?” อสุรน้อยรู้สึกว่ามีฝ่ายที่ถูกสติปัญญาของตนอย่างมาก

“เหตุใดข้าถึงต้องเชื่อเจ้าด้วย” ซูลัวแค้นเสียงฮึแล้วหันหลังหนี

อสุรน้อยไม่พอใจ เขาคว้าตัวซูลัวแล้วบังคับให้นางหันมาเผชิญหน้ากัน
“ข้าจะบอกอะไรให้! ไม่ถึงหนึ่งเค่อ ร่างกายของเขาก็จะเป็นอัมพาต ต้อง
กลิ้งเกลือกไปมาอย่างเจ็บปวดทุกข์ทรมาน เจ้าเชื่อหรือไม่!”

“ไม่เชื่อ!”

“ถ้าเช่นนั้นก็ดี พวกเราเดิมพันกันหน่อยเป็นไร!” แวตาสอสุรน้อยฉาย
ความลำพองออกมา

“เดิมพันอะไร” ดูเหมือนว่าซูลัวจะไม่อยากเสวนากับอสุรน้อยสักเท่าไร
ยิ่งซูลัวเมินเฉยใส่ อสุรน้อยก็ยิ่งคิดจะบีบบังคับให้สบตากับตนเอง จาก
นั้นอสุรน้อยก็หัวเราะเยือก “เจ้าต้องการอะไรก็เดิมพันมา!”

“อิสระ” ซูลัวไม่พูดไม่จา นางขีดหน้าพลาญยึดตัวตรง สายตาจ้องมอง
อสุรน้อยตรงหน้าอย่างไร้ความยำเกรง

สายตาของซูลัวราวกับจะสาธส่องความมืดในยามนี้ให้สว่างไสว

ขึ้นมาอีกครา พอถูกหญิงสาวจ้องเขม็งเช่นนั้น เจ้าอสูรน้อยที่เดิมทีทำท่าทาง ภูมิอกภูมิใจกลับเหมือนจะรู้สึกละอายขึ้นมานิดๆ อะไรงั้น! โฉนเขาถึงต้อง ละอายใจด้วย หญิงสาวตรงหน้าอ่อนแอจะตายไป แคเขาขี้ด้วยปลายนิ้วก็ ทำให้นางมอดม้วยได้แล้ว โฉนเขาถึงต้องรู้สึกละอายใจต่อนางด้วย ไร้เหตุผล ลึนดี!

อสูรน้อยกระแอม จากนั้นก็เอามือทั้งสองข้างโพลไปด้านหลัง ก่อนจะ เชิดคางขึ้น “อิสระ? พุดราวกับว่ามีใครกักขังหน่วงเหนี่ยวเจ้าเอาไว้”

“...” คนที่ลักพาตัวนางมามีใช้อสูรน้อยที่ยืนพุดจาเพื่อเจ้อยู่ตรงหน้า นางในขณะนี้หรือไรกัน!

พอเห็นชูลัวทำหน้าตึงด้วยความขุ่นซึ่ง จู่ๆ อสูรน้อยก็รู้สึกหวาดหวั่น ขึ้นในใจ แปลกชะมัด! เขาคือทายาทเพียงหนึ่งเดียวของเจ้าเทวะเสวียนอยู่ เหตุใดถึงต้องเกร็งเกรงต่อสตรีตัวเล็กๆ ผู้นี้ด้วย

อสูรน้อยไม่เข้าใจตนเองเช่นกัน เขานิ่งหน้าแล้วกระแอมออกมาเบาๆ “เออละ ต้องการอิสระใช่หรือไม่ ขอเพียงเจ้าชนะ อยากรจะไปไหนก็ไป! แต่ถ้า เจ้าแพ้ก็จะเป็นแม่ครัวให้ข้าตลอดไป!”

ชูลัวเหลือบมองหนานกงหลิววิน หลังจากเห็นสารในแววตาของอีก ฝ่ายแล้ว นางก็ปราชัยตามองอสูรน้อย “ตกลงตามนี้”

“อือ!” สีหน้าของอสูรน้อยเหมือนจะไม่พอใจ ทว่าในใจลึกๆ นั้นกลับ หัวเราะร่าแทบท้องคัดท้องแข็ง

ภายในตาสายไหมทองสายฟ้า หนานกงหลิววินหยิบเบาะรองนั่งสะอาด ออกมา จากนั้นก็ทรุดตัวลงนั่งด้วยท่าที่ผ่อนคลาย เปลือกตาของเขาหลุบลง นิดๆ ราวกับกำลังครุ่นคิดบางอย่าง หรือไม่ก็เข้าภวังค์ฝึกฝนพลังยุทธ์

สายฟ้าด้านนอกซัดสาดเข้ามาอย่างต่อเนื่อง เสียงฟ้าร้องดังสนั่น สายฟ้า แลบบแลบปลาลบกระทบกับตาสายไหมทองสายฟ้าจนเกิดเป็นสะเก็ดไฟขึ้น รอบด้าน ก่อนจะสลายกลายเป็นควันสีเขียวเข้ม

ทว่าเหตุการณ์ทั้งหมดนี้หาได้กระทบต่อการฝึกฝนพลังยุทธ์ของหนาน-

กงหลิววินไม่ เขายังคงนั่งขัดสมาธิอยู่ที่เดิม แม้ว่าจะหลับตาลง แต่กลับมี
ประกายสีดำนับว่าวสาตสะท้อนออกมาจากรอบกาย ชายเสื้อสีนิลของเขาระ
กับพื้น ซ้อนทับกันราวกับกลีบบุผา ขับให้ชายหนุ่มดูกลับเป็นปริศนา

“หึๆ เส่แสร้ง!” พอเห็นท่าทางผ่อนคลายของหนานกงหลิววิน อสุร
น้อยก็หัวเราะเยือกอย่างดูแคลน “ข้าจะปล่อยเจ้าไปอีกสามสี่นาที รอให้สายฟ้า
เพิ่มระดับถึงขั้นเก้าเมื่อใด ดูซิว่าเจ้าจะหนีเอาตัวรอดไปได้อย่างไรกัน!”

อสุรน้อยยกสองมือขึ้นกอดอก จากนั้นก็เซ็ดหน้าขึ้นอย่างลำพอง รอให้
วินาทีแห่งความเจ็บปวดทรมานมาเยือนหนานกงหลิววิน

สิบนาที... สิบห้านาที... ยี่สิบนาที... โฉนถึงไม่มีปฏิกิริยาใดเลยเล่า หรือ
ว่าพลังสายฟ้าของเขาจะอ่อนแรงไป อสุรน้อยหัวเราะเสียงเยือก จากนั้นก็
ยกสองมือขึ้นกลางอากาศ ไม่นานฝนก็ผ่ามีรูปร่างซับซ้อนก็ปรากฏขึ้นมา
แล้วพุ่งออกไปยังกลางฟ้า

Чуลุ่มองความเคลื่อนไหวของอสุรน้อย นัยน์ตาฉายแวววิตกกังวล
เห็นได้ชัดว่าอสุรน้อยทุ้มพลังทั้งหมดที่มี สุดท้ายแล้วหนานกงหลิววิน...

จิ้งหะนี่เอง เสียงครืนก็ดังสะเทือนเลื่อนลั่น จากนั้นราวกับมีผลึกแก้ว
ขนาดมหึมาระเบิดขึ้นเหนือศีรษะของ Чуลุ่ม ทำให้อาณาจักรเล็ก ๆ แห่งนี้สั่น
สะเทือน!

Чуลุ่มารู้สึกว่าหูของนางลั่นกริ่งไปหมด พรึบตานั้นเจ้าตัวไม่ได้ยินอะไรสัก
อย่าง ที่น่าสะพรึงกว่านั้นก็คือ ตาข่ายไหมทองสายฟ้าเบื้องหน้าถูกสายฟ้าฟาด
อย่างแรง สะเกิดไฟกระจายไปทั่ว ตาข่ายไหมทองสายฟ้ากลายเป็นศูนย์กลาง
ของสายฟ้า สายฟ้าไหมกระหน่ำเกาะเกี่ยวกันราวกับมังกรเทพเคลื่อนไหว
สุดท้ายกลายเป็นผลึกก้อนขนาดใหญ่ที่ทรงอำนาจรุนแรง ผลึกสายฟ้าเจ็ด
จำนี้สะท้อนเข้ากับใบหน้าของหนานกงหลิววินจนใบหน้าของอีกฝ่ายซีดเผือด

อสุรน้อยจ้องหนานกงหลิววินเขม็ง เขามองภาพตรงหน้าแล้วพลัน
ตื่นตื่นขึ้นมา อสุรน้อยตะโกนก้องพลางเหวี่ยงกำปั้นไปมา “เฮ้!”

สำเร็จแล้ว! สำเร็จแล้ว! เจ้าหนุ่มน่าชิงชังผู้นั้นถูกล้อมไว้ด้วยตาข่าย

ไหมทองสายฟ้า รู้ไว้เถิดว่าความร้ายกาจของตาข่ายไหมทองสายฟ้านี้ก็คือมันจะเพิ่มความรุนแรงของสายฟ้าได้ถึงสิบเท่า สายฟ้าที่เข้าเป็นคนเรียกก็นับว่าทรงพลังมากแล้ว หากเพิ่มความหนักหน่วงไปอีกสิบเท่าตัว... ฮ่าๆ ฮ่าๆ

ตอนที่อสูรน้อยกำลังลึงโลดล่ำพองใจอยู่นั้น จู่ๆ ผลึกสายฟ้าที่ล้อมอยู่ด้านนอกตาข่ายไหมทองสายฟ้าก็ดูเหมือนจะ... อ่อนกำลังลง?

วินาทีที่อสูรน้อยเห็นว่าผลึกสายฟ้าขนาดใหญ่เริ่มแผ่วกำลังลงนั้น เขาก็พลันมองเห็นใบหน้าของหนานกงหลิววินพอดิ ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายลึ้มตาขึ้นตั้งแต่เมื่อใด ดวงตาสีกล้ำคู่นั้นฉายแววคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้มยามมองอสูรน้อย รอยยิ้มเอื่อยๆ ทำให้เลือดลมในกายอสูรน้อยพุ่งพรวดไปที่สมอง

เป็นไปได้! อสูรน้อยรู้สึกไม่เข้าที่ขึ้นมาเสียแล้ว ไฉนตกอยู่ภายใต้พลังสายฟ้าสิบเท่าแล้วยังสบายดีอยู่ได้ ไม่เพียงแต่ไม่เป็นอะไร ช้ำยังหันมามองเขาด้วยแวต้ายัยหยันเสียอีก

อสูรน้อยโมโหแทบบ้า เขาทุบก้อนขว้างไปบนตาข่ายไหมทองสายฟ้า วินาทีที่ฝ่ามือสัมผัส มือของอสูรน้อยก็เกิดตุ่มน้ำขนาดใหญ่พองขึ้นมา ความรู้สึกปวดบลาบตามมาในทันที เวลานี้เองอสูรน้อยถึงได้รู้ว่าเรื่องนี้หาใช่ความฝันไม่ พอเขาหันไปมองหนานกงหลิววินอีกครั้ง ใบหน้าของชายหนุ่มก็ยังดูงดงามอยู่เช่นเดิม ดวงตาสีกล้ำคู่นั้นซ่อนอยู่ภายใต้เปลือกตาที่หริ่งนิดๆ อีกฝ่ายเหมือนกำลังจมอยู่ในภวังค์การฝึกฝนพลังยุทธ์ มิได้รับรู้ถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นรอบกาย

หรือว่า... สายตาที่มองมาเมื่อครู่ หรือว่าเขาจะคิดมากไปเอง อสูรน้อยเกาหัวแกรๆ อย่างงุนงง สิ้นหน้าเต็มไปด้วยความฉงน

พอชั่วแว่เห็นสีหน้าของอสูรน้อย นางก็ลอบพรุลงมหายใจออกมา ก่อนรู้สึกเวทนาอสูรน้อยขึ้นมา แฮ่อ... เกิดมาสถานะสูงศักดิ์แล้วอย่างไรเล่า สวรรค์ยุติธรรมเสมอ แม้ว่าจะมีชาติกำเนิดที่เหนือผู้อื่น แต่กลับมีสมองไม่สมฐานะเอาเสียเลย ด้วยปัญญาระดับนี้ หากต้องต่อกรกับหนานกงหลิววินก็มีแต่จะถูกปันทัวเล่นเสียเท่านั้น

อสูรน้อยเต็มไปด้วยความลึบสน เขาสบสายตากับซูลัว ทันใดนั้นก็นึกถึงเดิมพันก่อนหน้านี้ได้ เขาพ่ายแพ้หรือไม่!

เพื่อให้แม่ครัวเล็กๆ คนหนึ่ง! จู๋ อสูรน้อยก็สูดดมกุดพิตใต้ประกายแสงสว่างจ้าจากสายฟ้าที่ฟาดลงมานั้น เขามองเห็นเศษหินละเอียดที่กองอยู่ตรงหน้าหนานกงหลิววิน

กลิ่นไอพิเศษที่คุ้นเคยทำให้หัวใจของอสูรน้อยกระตุก!

ใช่แล้ว ถ้ามีผลึกสีม่วงและใช้พลังจากผลึกนั้น ก็จะช่วยให้ร่างกายแข็งแกร่งขึ้นได้อย่างรวดเร็ว จากนั้นก็จะสามารถเสกพลังสายฟ้าเข้าสู่ร่างกายได้

“ผลึกสีม่วง! เจ้ามอบผลึกสีม่วงให้เขาหรือไม่” อสูรน้อยถึงตาใส่ซูลัวด้วยท่าทางเดือดดาลเป็นที่สุด

ซูลัวทำหน้าที่ไร้เดียงสา ก่อนจะพยักหน้า “ถูกต้อง ถึงอย่างไรเสียข้าก็ไม่ได้ใช้ประโยชน์จากมัน ข้าจึงมอบให้เขาแทน”

“นั่นเป็นของที่ข้ามอบให้เจ้า!” อสูรน้อยโมโหเมื่อใด ผลย่อมรุนแรงอย่างแน่นอน

แม้ว่าจะโมโหจนเกือบขาดสติ แต่อสูรน้อยก็ไม่ได้ตะโกนวาจาใดๆ อย่าง ‘คืนผลึกสีม่วงมาให้ข้า’ ออกมา

“เจ้ามอบให้ข้า มันก็กลายเป็นของข้ามีใช่หรือไม่ ในเมื่อเป็นของข้า ข้าก็มีสิทธิ์ครอบครองมัน เมื่อมีสิทธิ์ครอบครอง ข้าอยากจะทำอะไรก็ได้ไม่ว่าจะใช่หรือไม่” ซูลัวแสวงหาไร้เดียงสา นางมองอสูรน้อยที่เกรี้ยวกราดราวกับมองคนเขลา ไม่รู้ว่าเพราะอะไร ซูลัวรู้สึกว้าวอสูรน้อยที่โกรธจนขนตั้งชันไปทั้งตัว เช่นนี้ดูน่ารักน่าเอ็นดูเสียเหลือเกิน นางจึงอดเข้าอีกฝ่ายเล่นไม่ได้

“เจ้า เจ้า เจ้า... ตีมาก!” อสูรน้อยชี้หน้าซูลัวอย่างแค้นใจ ปลายนิ้วสั่นเทา จากนั้นก็เดินตึงตังจากไปด้วยความโกรธ

ซูลัวมองอสูรน้อยที่โกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงแล้วยกยิ้มมุมปาก นางรู้ดีว่าหากจะให้อีกฝ่ายมอบผลึกสีม่วงเป็นรางวัลอีกครั้งก็คงเป็นเรื่องยากเต็มที

เป็นไปตามคาด วันรุ่งขึ้นหลังจากที่ซูลัวทำอาหารครบทั้งสิบจาน และพ่อบ้านโหมวฟางยกไปแล้ว หลังจากนั้นอีกฝ่ายก็กลับมารวดเร็วพร้อมแจ่งข่าวร้ายหนึ่งแกนง

“วันนี้หนายน้อยไม่พอใจอาหารที่เจ้าทำ เพราะเหตุนี้จึงไม่มอบรางวัลให้” พ่อบ้านโหมวฟางพูดจบก็รีบผละไปอย่างรวดเร็ว ด้วยเกรงว่าหากช้าแม้แต่นิด ซูลัวจะจับพิรุณในสีหน้าเขาได้

ซูลัวมองพ่อบ้านโหมวฟางที่ผละไปอย่างรวดเร็วแล้วคลี่ยิ้มออกมาช้าๆ ยิ่งพอนางเห็นจานอาหารที่หมดเกลี้ยงเหล่านั้น รอยยิ้มก็ยิ่งเจิดจ้าขึ้นกว่าเดิม

วันรุ่งขึ้นพ่อบ้านโหมวฟางก็มายกอาหารที่ซูลัวทำไปจากโรงครัวด้วยท่าทางเป็นปกติเหมือนเช่นเคย

ซูลัวมองพ่อบ้านโหมวฟางแล้วยิ้มกว้างออกมา พ่อบ้านโหมวฟางได้แต่หัวเราะแห้งอย่างมีพิรุณ จากนั้นก็รีบร้อนผละไปโดยไว

พอเห็นพ่อบ้านโหมวฟางแทบจะวิ่งออกไปแบบนั้น ซูลัวก็ยิ้มเจ้าเล่ห์ ‘เจ้าเด็กบ้า กล้าหาเรื่องพี่สาวอย่างนั้นหรือ ด้วยสติปัญญาอ่อนด้อยเยี่ยงนั้นของเจ้านะหรือ’

จากนั้นเสียงเพลิงก็ดังมาจากห้องอาหาร อสุรน้อยขว้างช้อนในมือลงบนพื้นอย่างแรง จากนั้นก็वादเสียงพุนซึ่ง “น้ำแกงนี้มีไว้ดื่มหรือไร! รสชาติเปรี้ยวอย่างกับอะไร! แล้วไหนจะยังเนื้อจานนี้อีก ด่าเสียยิ่งกว่าด่า! นกนางแอ่นพันธุ์จางนี่ก็เหม็นเหลือเกิน! แล้วก็ นี่ นี่อีก...” ลำหรับอสุรน้อยจอมตะกละแล้ว ช่วงเวลาที่มีความสุขที่สุดในแต่ละวันก็คือมื้ออาหาร ทว่าตอนที่เขานั่งลงหน้าโต๊ะด้วยอารมณ์ผ่องใสเบิกบาน พอมองเห็นอาหารที่อยู่ข้างหน้า เจ้าตัวก็อารมณ์เสียขึ้นมาโดยพลัน

หากว่าก่อนหน้านี้เขาไม่เคยชิมฝีมือการปรุงอาหารของซูลัวมาก่อน อาหารเหล่านี้ก็คงไม่ถูกวิจารณ์เสียแย่ถึงเพียงนี้ ทว่าหลังจากกินอาหารฝีมือซูลัวมาเป็นเวลาสองเดือน และคุ้นเคยกับรสชาติของนางแล้ว จะให้เขากระเดือก

อย่างอื่นลงท้องอย่างนั้นหรือ รนหาที่ตายหรือไร

อสุรน้อยเดือดดาลขึ้นมาแล้ว หากอสุรน้อยตนนี้เดือดดาลเมื่อใดก็ย่อมต้องสังเวทด้วยชีวิตนับพัน เรื่องนี้หาใช่วาจาล้อเล่นไม่ ทว่ายามนี้อสุรน้อยไม่มีอารมณ์จะสังหารผู้ใด เพราะมีสิ่งอื่นที่ต้องจัดการเร่งด่วน

“ตามตัวแม่ครัวมา! เดียวนี้!” อสุรน้อยร้องคำรามออกมา ทำเอาแผ่นดินอาณาจักรเสียนอยู่สันสะเทือนไปไกล

สฤณบานท้องฟ้าที่มีพลังยุทธ์อ่อนด้อยต่างก็สมองแตกตายเป็นเพราะเสียงคำรามก้องนี้ ตัวที่มีพลังยุทธ์แข็งแกร่งก็ดิ้งวูบลงไปในทะเล จากนั้นก็ถูกสัตว์อสุรทะเลขย้ำกลืนกิน

น้ำทะเลซัดโหมก่อตัวเป็นเกลียวคลื่นขนาดใหญ่ สัตว์ทะเลนับไม่ถ้วนถูกคลื่นปะทะจนมอดม้วยและจมลงสู่ใต้ท้องทะเล

ขณะที่ซูลัวผู้ก่อเรื่องทั้งหมดนี้ขึ้นมากลับนั่งแทะเมล็ดแดงอย่างสบายอารมณ์อยู่บนโต๊ะอาหาร

อาณาจักรของอสุรน้อยเต็มไปด้วยวัตถุดิ้นขึ้นเลิศมากมาย ทั้งเนื้อสัตว์ ผัก ผลไม้ ล้วนแต่หายากอย่างยิ่ง หากนำออกไปภายนอก แม้แต่ผักใบเล็กๆ ลักใบก็ยังเป็นที่หมายปองของผู้คนมากมาย เพราะแค่ผักธรรมดาๆ ก็ยังเต็มไปด้วยไอวิเศษล้ำค่า

ตอนที่ซูลัวกำลังแทะเมล็ดแดงอย่างเพลิดเพลินอยู่นั้น พ่อบ้านโหมวฟางก็เดินทางมาพบ ใบหน้าของพ่อบ้านโหมวฟางเบื่อนรอยคราบเลือด คงจะเป็นบาดแผลจากคลื่นพลังเกรี้ยวกราดของอสุรน้อย พ่อบ้านโหมวฟางมองซูลัว จากนั้นก็ถอนหายใจด้วยสีหน้าพิลึกกึกกือ

“แม่นางซูลู เจ้าก็ทำตัวดีๆ เกิด อย่าเล่นสนุกอีกเลย เมื่อครุ่นาน้อยเดือดดาลขึ้นมาที คนในปราสาทต้องมอดม้วยไปไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร”

“มอดม้วย?” ซูลัวนิน้วน

“ก็ใช่ล่ะสิ” พ่อบ้านโหมวฟางเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ยามที่คลื่นความโกรธของนายน้อยแผ่ซ่านออกไป แม่ครัวและบ่าวรับใช้ที่มีพลังยุทธ์อ่อนด้อย

ก็ไม่อาจแบกรับคลื่นพลังนี้ได้ แม่นางชู เจ้ารีบตามเข้าไปพบนายน้อยเถิด มีเพียงเจ้าเท่านั้นที่จะเกลี้ยกล่อมนายน้อยให้สงบลงได้” ขอเพียงนายน้อยหายโมโหหัว ทุกอย่างก็ราบรื่นสงบสุข หากนายน้อยไม่อึดท้อง ก็จะมีอะอะอาละวาดไว้วาย

ชูล่วมมองพ่อบ้านโหมวฟางด้วยรอยยิ้มกริ่ม “ท่านไม่กลัวว่าหากข้าปรากฏตัวแล้วจะยิ่งทำให้นายน้อยของพวกท่านเป็นเดือดเป็นแค้นขึ้นกว่าเดิมหรือไร”

พ่อบ้านโหมวฟางชะงักไป ชูล่วมพูดถูกต้องทุกอย่าง ต้นเหตุของมหันตภัยที่เกิดขึ้นในวันนี้ก็คือแม่นางคนงามผู้นี้มีไข้หรือ เห็นได้ชัดว่านางจงใจยั่วโมโหนายน้อย

พ่อบ้านโหมวฟางจนปัญญา ได้แต่หัวเราะเฟื่อน “ไหนจะไม่กลัวเล่า แต่ถ้าเจ้าไม่ออกไปละก็ ข้ารู้ว่านายน้อยต้องอารมณ์เสียมากกว่านี้เป็นแน่”

พอเห็นสายตาวีงวอนของพ่อบ้านโหมวฟาง ชูล่วมก็แสลงหัวหวอดอย่างไว้วพลางเอ่ย “ก็ได้ ถ้าเช่นนั้นข้าจะไปดูนายน้อยจอมเงี้ยวอารมณ์ร้ายของท่านหน่อยก็ได้”

นายน้อยจอมเงี้ยวอารมณ์ร้าย? พ่อบ้านโหมวฟางพูดอะไรไม่ออก

ชูล่วมเดินเนิบนาบ พ่อบ้านโหมวฟางจำต้องชะลอฝีเท้าตามนาง กว่าพ่อบ้านโหมวฟางจะพาชูล่มไปถึง อสุรน้อยก็อาละวาดออกมาอีกครั้ง

“พวกเจ้าไล่หัวออกไปให้หมด!” ทันใดนั้นองครักษ์ที่ยืนเรียงรายเพื่อรองรับใช้ก็กระเด็นกระดอนออกไป เสียงกระแทกโครมครามดังสนั่น ชูล่มได้แต่อัปคางมองภาพตรงหน้า

เหตุการณ์ที่พ่อบ้านโหมวฟางเล่ากับภาพที่เห็นตรงหน้าแทบจะเรียกได้ว่าเป็นคนละเรื่อง ชูล่มเบิกตากว้าง ผ่านไปครู่ใหญ่ก็ยังไม่ได้สติ

หลังจากไล่บ่าวไพร่ออกไปจนหมดแล้ว อสุรน้อยก็หันกลับมามองตัวต้นเหตุอย่างชูล่ม เวลานั้นอสุรน้อยท้องไม่อึด ทำให้เขาหงุดหงิดใจยิ่งนัก พอเห็นชูล่มก็ยังถลึงตาใส่

พอเห็นสายตาพุ่งขึ้นของอสูรน้อย ชูลั้วก็กระแอมเบาๆ นางละสายตา
กลับมา จากนั้นก็ยึดตัวตรงด้วยท่าทางสงบนิ่ง ท่าประหนึ่งไม่เห็นแวตา
เด็ดดาลของอสูรน้อย

“เจ้า... เจ้าช่างกล้า!” อสูรน้อยชี้หน้าชูลั้วอย่างแค้นเคือง “เจ้าจงใจ
ทำอาหารรสชาติแย่!”

ชูลั้วไม่ปฏิเสธ

“เจ้าช่างกล้า... ช่างกล้า! เจ้าไม่กลัวว่าข้าจะสังหารเจ้าหรือไร” อสูร
น้อยกระซกแก้อี้แล้วหลุดตัวลงนั่ง จากนั้นก็จ้องชูลั้วด้วยสายตาเย็นเยือก

ชูลั้วผายมือ “สังหารข้าแล้วเจ้ากินอาหารลงหรือไร”

อสูรน้อยชะงักไปในทันที หากสังหารนาง นอกจากวันนี้จะกินข้าวไม่ลง
แล้ว วันพรุ่งนี้ก็กินไม่อร่อยเหมือนเดิม และมีอาหารก็จะไม่อร่อยไปตลอด
กาล ผลเช่นนั้นน่ากลัวยิ่งนัก อสูรน้อยตกใจจนแทบไม่ได้สติ

พอเห็นใบหน้าขาวซีดของอสูรน้อย ชูลั้วก็ลอบหัวเราะในใจ ด้วยระดับ
มันสมองอย่างเจ้า ‘ข้าต้องกลัวว่าจะการาบเจ้าไม่ได้หรือไรกัน’

ชูลั้วลากเก้าอี้มานั่งลงตรงหน้าอสูรน้อยด้วยท่าทางสบายๆ

“ใครสั่งให้เจ้านั่ง เจ้ามีสิทธิ์นั่งหรือไร เจ้ามันก็แค่แม่ครั้วกระจอกๆ!”

อสูรน้อยแค้นเสียงเยือก

ชูลั้วมองเมืงอาการเกรี้ยวกราดของอสูรน้อย ยกมือข้างหนึ่งขึ้นทำคาง
ก่อนมองอสูรน้อยด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม

อสูรน้อยไม่เคยใกล้ชิดสิ่งมีชีวิตเพศหญิงมาก่อน ตอนที่ชูลั้วชะงักหน้า
เข้ามาใกล้ ดึงหูของเขาก็กลายเป็นสีชมพูระเรื่อ

“เจ้าทำอะไร! ไปไกลๆ!” อสูรน้อยออกอาการทำอะไรไม่ถูก ถอยเก้าอี้
พรวด เว้นระยะไปไกลออกไป

“...” ห่างกันแค่นี้เอง เจ้าอสูรน้อยเอ๋ย อย่าไร้เดียงสาถึงเพียงนี้ได้
หรือไม่

พอเห็นท่าทางนั้นของอสูรน้อย ชูลั้วก็ได้แต่ลอบขันในใจ รู้สึกพอใจ

กับการหยั่งเชิงเมื่อครู่พอสมควร

ซูว์ละครแอมเบาๆ พลางยึดตัวตรง ก่อนจะตบโต๊ะพร้อมกับปรายตามองอสูรน้อย เจ้าตัวเสริมนิ้วหน้าอย่างรำคาญใจ “นี่ ผ่นไปไกลเสียขนาดนั้น แล้วจะคุยกันอย่างไรเล่า มานี่มา!”

อสูรน้อยทำปากเบ้ด้วยสีหน้าอึดอันเล็กน้อย เขาซึ่งตาใส่ซูว์ลั สุดท้ายก็ยอมลากเก้าอี้กลับมาที่เดิมแต่โดยดี

ซูว์ลันึกขึ้น ได้การละ อสูรน้อยตนนี้เป็นประเภท ‘ยกตนข่มท่าน’ คำโบราณกล่าวว่า ‘ไม่ใช่ลมตะวันตกพิชิตลมตะวันตก แต่เป็นลมตะวันตกพิชิตลมตะวันออก’ ตอนนี้อนางแข็งข้อขึ้นมา เจ้าอสูรน้อยกลับอ่อนข้อให้เสียอย่างนั้น ก็ใครใช้ให้นางกุม ‘กระเพาะ’ ของเขาเอาไว้เล่า

ซูว์ละครแอมออกมา ก่อนจะเสริมเอ่ยอย่างเป็นทางการเป็นงาน “ตอนนี้เราจะจับเข้าคุยกันเรื่องอาหาร เอาละ เจ้ามีปัญหาอะไรก็จงว่ามา”

อสูรน้อยถลึงตาใส่ซูว์ลัด้วยความโมโห น้ำเสียงยังไม่น่าฟังอยู่เช่นเดิม “เจ้าไม่ทำอาหารสุดฝีมือ แต่จงใจทำออกมาแย่ๆ ยังจะถามข้าอีกหรือว่ามีปัญหาอะไร ข้าก็ต้องถามว่าสมองของเจ้ามีปัญหาหรือไม่!”

เฮอะ! อารมณ์บูดหน้าดู ซูว์ลัหัวเราะเสียงเยือก “เจ้ากล่าวได้ถูกต้องแล้ว พี่สาวจงใจทำอาหารฝีมือนี้ให้ออกมารสชาติแย่”

“เจ้า! ดูเถิด เจ้ายอมรับเองแล้ว!”

“แต่เจ้าเคยคิดบ้างหรือไม่ว่า เหตุใดข้าถึงต้องทำเช่นนั้นด้วย” ซูว์ลัยังหัวเราะเสียงเยือกอยู่แบบนั้น

อสูรน้อยยกมุขปากอย่างดูแคลน จ้องซูว์ลัแล้วหัวเราะเสียงเยือก “หรือว่าเจ้าเจตนาจะเรียกร้องความสนใจจากข้า หึๆ ข้าจะบอกอะไรเจ้าให้ ข้าเป็นสายเลือดของเจ้าทเวผู้สูงส่ง ผู้มีฤทธิ์สามัญธรรมด่าอย่างเจ้าหาได้คู่ควรไม่ เจ้าตัดใจเสียเถิด”

ผัวะ!

ซูว์ลัพาดฝ่ามือลงบนศีรษะของอสูรน้อย หลังจากสะบัดฝ่ามือไปแล้ว

นางก็งงงวย ไม่จริงกระมัง นางลงมือทำร้ายทายาทเพียงหนึ่งเดียวของ
เจ้าทเวสวียนอู่ แม้ว่าอสูรน้อยจะทิ่มทื่อ แต่เขาก็เป็นพวกใช้กำลังบ้าอำนาจ
เมื่อครู่แค่ตัวดอออกมาครั้งเดียวก็ทำให้องครักษ์ชั้นนอกตะล่อยละลือไปไกล

อสูรน้อยเองก็ตะลึงงันไป...

พอบ้านโหมวฟางตะลึงพรึงเพริด เขายกมือขึ้นปิดตาโดยไม่รู้ตัว แพบ
ไม่กล้ามองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

อสูรน้อยยกมือขึ้นกุมคิระชะ ก่อนจะคำรามลั่นออกมา “เจ้าตบหัวข้า
ทำไม!”

ซูลัวมองฝ่ามือตัวเองด้วยสายตางุนงง เกิดอะไรขึ้น ไฉนนางถึงได้พลั้ง
มือไปแบบนี้ ข้ายังลงมือง่ายตายราวกับสั่งสอนน้องชายจอมเขลาของตนเอง
เอ... ไฉนนางถึงได้รู้สึกที่เจ้าอสูรน้อยตนนี้เหมือนกับน้องชายของตนกันนะ
ความรู้สึกนี้เกิดขึ้นได้อย่างไรกัน

ซูลัวตอบสนองอย่างรวดเร็ว เท้าเວຈັບ จากนั้นก็ตะคอกกลับด้วยเสียง
อันดังลั่น “ไฉนจะตบหัวเจ้าไม่ได้! พวกหลงตัวเองอย่างเจ้า ตบแค่นี้ยังเบาไป
ด้วยซ้ำ!”

“เจ้า!” อสูรน้อยแทบไม่อยากจะเชื่อ

“เจ้า...เจ้าอะไร! นั่งลงเร็ว ข้ายังพูดไม่จบ!” ซูลัวนั่งลงก่อนพยายามซ่อน
พิรุณเอาไว้

อสูรน้อยผู้นำเวทนา สีหน้าของเขาเปลี่ยนแปลงไปมาราวกับ जानสี
สุดท้ายอสูรน้อยก็กุมคิระชะตำแหน่งที่ถูกซูลัวตีเอาไว้ด้วยสีหน้าขุ่นซึ่งพลา
งซึ่งตามองนาง ทว่าก็ยอมนั่งลงโดยดี

ซูลัวเสริมทำท้าวไว้ตัว แต่ก็ยังอดลอบมองอสูรน้อยทางหางตาไม่ได้ พอ
เห็นอสูรน้อยยอมอ่อนข้อให้ หญิงสาวก็รู้สึกเหมือนยกภูเขาออกจากอก ก่อน
จะพลุลมหายใจออกมาซ้าๆ แล้วฉวยโอกาสที่อสูรน้อยยังอยู่ในสภาวะงุนงง
รีบชิงเอ่ย “เอาละ เริ่มคุยเป็นการเป็นงานได้แล้ว”

อสูรน้อยหันกลับมาแล้วชิงตาสีซูลัว

“ยังจะจ้องอีก ทั้ๆ ที่เจ้าเป็นฝ่ายผิดแท้ๆ ยังจะมาโทษข้าหรือไร”

“ข้าผิดตรงไหนกัน!” อสุรน้อยแสดงอาการไม่ยอมจำนน

“ผิดตรงไหน เจ้าคิดว่อย่างไรเล่า เจ้าจงใจไม่มอบผลึกสีม่วงให้ข้าใช้หรือไม่!” ชูลั้วแค้นเสียงฮึ

เรื่องนี้่อสุรน้อยเป็นฝ่ายไร้เหตุผลก่อน ดังนั้นพอตกอยู่ภายใต้สายตาคมปลานปานกระบี่ของชูลั้ว ดวงตาของเขาจึงเลือบไปมาซ้ายทีขวาทีด้วยความละอาย

ชูลั้วยกสองมือขึ้นกอดอก นางเงยหน้าขึ้นแล้วปรายตามองอีกฝ่ายอย่างคนที่เหนือกว่า อสุรน้อยขุ่นเคืองขึ้นทันที “นางก็แค่แม่ครั้วกระจอกๆ กล้ามองข้าด้วยสายตาเหยียดหยามแบบนี้เชียวหรือ!”

ไม่ว่าให้อสุรน้อยทันได้ระเบิดอารมณ์ออกมา ชูลั้วก็ซิงตัดบทเสียก่อน “เจ้ามองออกว่าหากหนานกงหลิววินครอบครองผลึกสีม่วง ตาข่ายไหมทองสายฟ้าของเจ้านอกจากจะทำอะไรเขาไม่ได้แล้ว มันกลับส่งผลต่อเขาเป็นคุณอนันต์ เจ้าจึงตัดสินใจจะตัดไฟตั้งแต่ต้นลม เพราะเหตุนี้จึงไม่มอบผลึกสีม่วงให้ข้าใช้หรือไม่”

“อะไรกันเล่า! เดิมทีผลึกสีม่วงพวกนั้นก็เป็นของข้าอยู่แล้ว ข้าอยากให้เจ้า ข้าก็ให้ ไม่อยากให้ก็ไม่ให้ เจ้าพูดจาเพ้อเจ้ออะไรกัน!” พอถูกจับได้ได้ อสุรน้อยก็อับอายจนแปรเปลี่ยนเป็นขุ่นซึ่ง

ชูลั้วหัวเราะเสียงเยือก “อยากให้ก็ให้ ไม่อยากให้ก็ไมให้ อย่างนั้นหรือก็ได้ ถ้าเช่นนั้นต่อไปนี้ข้าอยากทำอาหาร ข้าก็จะทำ ไม่อยากทำก็ไม่ต้องทำเหมือนกัน”

“เจ้ากล้าหรือ! เจ้าอย่าคิดว่าข้าไม่กล้า... ไม่กล้าสังหารเจ้า!” อสุรน้อยรู้สึกว่คำพูดนี้ของตนไม่มีอำนาจเอาเสียเลย จึงทุบโต๊ะโครมแล้วลุกขึ้นพรวด “เรื่องอาหารพวกนี้ เจ้าอยากทำก็ทำ ไม่อยากทำก็ต้องทำ! ไม่เช่นนั้น... ไม่เช่นนั้นข้าจะสังหารคนในเกาะอมตะให้สิ้น!”

ผู้มีฤทธิ์ในเกาะอมตะ แม้จะเป็นเพียงของเล่นในสายตาอสุรน้อย แต่

ถ้าคนเหล่านั้นได้กลับออกไปสู่โลกภายนอก พวกเขาทั้งหลายล้วนเป็นยอดฝีมือเหนือชั้นแห่งอาณาจักรเลวียนอู๋ทั้งสิ้น ถ้าสังหารคนเหล่านั้นทั้งหมด หายนะครั้งใหญ่ย่อมบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

ซูลัวหัวใจแกร่งวูบ ทว่าภายนอกกลับหัวเราะเสียงเยือกออกมา “เจ้าเองยังไม่สนใจความเป็นความตายของพวกเขา แล้วเหตุใดข้าถึงต้องสนใจด้วยอสุรน้อย เจ้าไร้เดียงสาเกินไปแล้ว”

อสุรน้อยผู้ไร้เดียงสาเชื่อว่าจาของซูลัวเข้าจริงๆ เขาพลันเอ๋ออะไรไม่ออก ไม่รู้ว่าจะตอบโต้หญิงสาวเช่นไรดี

ซูลัวหัวเราะพริตออกมา “แน่นอน เจ้ามีวิธีบีบข้าให้ทำอาหาร แต่ถ้าเป็นเช่นนั้น ข้าก็ยอมอารมณ์ไม่ดี พออารมณ์ไม่ดี ก็ทำอาหารได้ไม่ดี ทำไม่ดี อาหารก็ไม่อร่อย...”

อสุรน้อยซึ่งตาตุ๋ใส่ซูลัว เขารู้ดีว่าแม่ครัวตัวเล็กๆ ผู้นี้กำลังข่มขู่ตนเอง อสุรน้อยชี้หน้าซูลัว “เจ้า... ดี! ไสหัวไป!” อสุรน้อยอย่างข้าก็ไม่ต้องการหญิงไม่เอาถ่านอย่างเจ้าเช่นกัน

ซูลัวพยักหน้า “เย็นนี้ไม่ต้องเตรียมอาหารแล้วใช่หรือไม่”

“ไปๆ!” อสุรน้อยโมโหแทบคลั่ง เขายกเท้าขึ้นเตรียมจะเหวี่ยงเข้าใส่ซูลัว แต่ก็กลัวว่านางจะเป็นอะไรไปเสียก่อน เพราะเหตุนี้ผู้เคราะห์ร้ายที่ถูกลูกเตะเข้าเต็มเปาก็คือพ่อบ้านโหมวฟาง ที่มายืนดูเหตุการณ์อยู่ใกล้ๆ เขาถูกลูกเตะจนกระเด็นออกไปไกล...

ทว่าพ่อบ้านโหมวฟางนั้นมีประสบการณ์มาอย่างยาวนาน เขาหลบเลียงลูกเตะมหาภัยของอสุรน้อยได้ทันทั่วทั้ง เจ้าตัวจึงพลิกกายกลางอากาศก่อนหันท่วงกับพื้น หลังจากเซถอยหลังไปเจ็ดก้าวก็ทรงตัวได้ จากนั้นก็ค้อมตัวเคารพอสุรน้อยด้วยท่าทางคล่องแคล่วพลีไหวประหนึ่งสายน้ำ

“...” ซูลัวได้แต่นิ่งงัน

พ่อบ้านโหมวฟางนำตัวซูลัวออกไป

ระหว่างทางซูลัวก็เอ่ยขึ้นชมพ่อบ้านโหมวฟางไม่ขาดปาก

พ่อบ้านโหมวฟางมองซูลัวด้วยแววตาไคร่ครวญ สุดท้ายก็เอ่ยปากออกมาช้าๆ “จะว่าไปแล้ว... แม่นางซูเป็นคนที่มีหัวใจที่รักใคร่กับใจจริง”

“หรือ?” ซูลัวเลิกคิ้วขึ้น

พ่อบ้านโหมวฟางชี้ไปที่ร่างขององค์รักษ์ที่หมดสติคนแล้วคนเล่า ซึ่งบัดนี้ถูกหามออกไปจากลานหญ้าด้านนอกพลางเอ่ยกับซูลัว “อารมณีนายน้อยพูดกันตามตรง... ไม่ดีเอาเสียเลย”

“ไม่ดีเอามากๆ” ซูลัวรับคำทันที

พ่อบ้านโหมวฟางพยักหน้า “ไม่ดีสุดๆ พ่อไม่ได้ตั้งใจไวยวาย เสียตะคอกของเขาสำหรับคนธรรมดาทั่วไปแล้ว เรียกว่าเป็นหายนะล้างแผ่นดินได้เลย”

“อ้อ” ซูลัวพยักหน้าเห็นด้วย

“แต่ว่า... แม่นางซูคิดว่าพลังยุทธ์ของตัวเองเป็นเช่นไร เมื่อเทียบกับคนที่สลบไสลเหล่านี้” พ่อบ้านโหมวฟางชี้ไปยังคนสวนรายหนึ่งที่นอนหมดสติอยู่ไม่ไกล “คนสวนรายนี้ ชื่นอมตะหกดาว”

“...” ซูลัวมีพลังยุทธ์ชื่นอมตะหกดาวเท่านั้น นางไม่เป็นอะไร แต่คนสวนผู้นี้กลับ...?

พ่อบ้านโหมวฟางจึงซูลัวด้วยแววตาลึกล้ำ นัยน์ตาคู่นั้นแฝงความหมายบางอย่าง “ถูกต้อง คนสวนรายนี้มีพลังยุทธ์ชื่นอมตะหกดาว เขายังหมดสติ แต่แม่นางซูมีพลังยุทธ์ชื่นอมตะหกดาว ซ้ำยังอยู่เบื้องหน้านายน้อย แต่เจ้ากลับไม่เป็นอะไรเลยแม้แต่นิด นี่ละที่เรียกว่าเลือกปฏิบัติ ที่แก่นายน้อยของเราเลือกปฏิบัติเป็นเหมือนกัน”

“เรื่องนี้หาได้แฝงความหมายอะไรไม่” ซูลัวส่ายหน้า

พ่อบ้านโหมวฟางหัวเราะเสียงแผ่วแล้วถอนหายใจออกมา “หากเช่นนี้ไม่เรียกว่าเลือกปฏิบัติ ถ้าอย่างนั้นตลอดระยะเวลาสองเดือนมานี้ แม่นางซูเคยเห็นผู้ใดกล้าโต้เถียงกับนายน้อยบ้าง”

ซูลัวส่ายหน้า

“แล้วคนที่ทำร้ายร่างกายนายน้อยเล่า ข้ายังตบตีระชนายน้อยเสียอีก” มุมปากพ่อบ้านโหมวฟางกระตุกนิดๆ เขามองหน้าซูลั่ว ทว่ากลับพูดอะไรไม่ออก ตอนนั้นเขาตกใจจนแทบจะร่ำไห้ ซูลั่วลงมือกับบอสูรน้อยที่เอาแต่ใจ ไร้เหตุผลเป็นที่สุด นางกล้าหาญชาญชัยเกินไปแล้ว!

“พ่อบ้านโหมวฟางกำลังทวงความเป็นธรรมให้นายน้อยของท่านหรือไรกัน” ซูลั่วทำสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม พลางจ้องพ่อบ้านโหมวฟาง

พ่อบ้านโหมวฟางส่ายหน้าขณะจ้องซูลั่วนิ่ง มองเสียจนนางชนลุกชัน ซูลั่วยังไม่ทันเอ่ยปากถาม จู่ๆ พ่อบ้านโหมวฟางก็ค้อมตัวคารวะนางหญิงสาวสะอึงโฮย “พ่อบ้านโหมวฟาง ท่านทำอะไร!”

“ขอแม่นางซูลั่วโปรดช่วยข้าด้วย ช่วยชีวิตคนในเกาะอมตะและทุกชีวิตในอาณาจักรเสวียนอู่ด้วยเถิด” พ่อบ้านโหมวฟางมองซูลั่วอย่างอ่อนหวาน แววปวดร้าวดาผ่านในดวงตา

“วาจานี้หมายความว่าอะไร” ซูลั่วหรีดตาลง มองพ่อบ้านโหมวฟางด้วยแววตาสงบนิ่ง

พ่อบ้านโหมวฟางทอดถอนใจยาว สายตาทอดมองไปไกล เอ่ยด้วยน้ำเสียงระทมทุกข์ “แม่นางซูลั่วหรือไม่ว่าผู้คนในเกาะอมตะถูกลักพาตัวมานานเท่าไรแล้ว”

“นานเท่าใด”

“หนึ่งแสนหกหมื่นปี... หนึ่งแสนหกหมื่นปีเชียวหนา!” ประกายวาวโรจน์ผุดวาวขึ้นในดวงตาของพ่อบ้านโหมวฟาง

“ท่านคือคนกลุ่มแรกที่ถูกรับมาหรือ” ซูลั่วถาม

พ่อบ้านโหมวฟางถอนหายใจยาว “ถูกต้อง ข้าคือหนึ่งในคนกลุ่มแรกที่ถูกลักพาตัวมา ตอนนั้นพวกเราถูกรับมาทั้งสิ้นหนึ่งพันคน ถึงตอนนี้เหลือรอดเพียงแค่ข้ากับจ้าวเหยี่ยวทมิฬ”

“จ้าวเหยี่ยวทมิฬ? ท่านอาจารย์ของเว่ยจงเทียน? ข้ามาอยู่ที่นี้ตั้งนาน โฉนถึงไม่เคยเห็นเขาเลยเล่า” ซูลั่วถามด้วยความสงสัย

“นอนเป็นฝักอยู่อย่างไรล่ะ” พ่อบ้านโหมวฟางเอ่ยต่อ “จ้าวเหี้ยวหมิฟพยายามที่จะทำให้ลายเกราะอาณานิคมของนายน้อยมาตลอด หนึ่งในแสนหกหมื่นปีมานี้ เขาหลบหนีมาแล้วหนึ่งในแสนหกหมื่นครั้ง ทุกครั้งก็จะบาดเจ็บไปทั้งร่างสาหัสแทบถึงแก่ชีวิต ผลก็คือ... เฮ้อ”

ซู่วอดชื่นชมในความมุ่งมั่นของจ้าวเหี้ยวหมิฟไม่ได้ หนึ่งในแสนหกหมื่นครั้ง... ไม่ใช่เรื่องที่คนสามัญทั่วไปจะทำได้เลย

พ่อบ้านโหมวฟางเอ่ยอีก “อันที่จริงก็หาใช่แค่จ้าวเหี้ยวหมิฟผู้เดียวไม่ใช่ใครเล่าอยากจะถูกขังในโลกปิดตายใบนี้ ใครไม่อยากหนีเอาตัวรอดบ้าง แต่เมื่อต้องเผชิญหน้ากับทายาทเพียงหนึ่งเดียวของเจ้าทเวสเลี่ยนอยู่ ความหวังและการรอคอยก็แปรเปลี่ยนเป็นความสิ้นหวัง ทว่ามาบัดนี้ข้ากลับรู้สึกเหมือนได้พบความหวังอีกครั้ง”

“หา!” พ่อเห็นพ่อบ้านโหมวฟางทำสีหน้าตื่นเต็น ซู่วก็เกิดสงสัยสงสัยสงสัย... ไม่ดีขึ้น

“ความหวังนั่นก็คือเจ้า” พ่อบ้านโหมวฟางที่สงบนิ่งมาโดยตลอด มาบัดนี้กลับมีท่าทีกระสับกระส่าย

“ข้า?” ซู่วขี้ปายจุมูกตนเอง เครื่องหมายคำถามขนาดใหญ่ผุดขึ้นในหัว

“ถูกต้อง เจ้านี่ละ!” พ่อบ้านโหมวฟางสงบท่าทีลง ก่อนจะวิเคราะห์ให้ซู่วฟัง “เจ้ามีข้อได้เปรียบตั้งมากมาย หนึ่งใน... นายน้อยปฏิบัติกับเจ้าต่างไปจากผู้อื่น เขาอดทนกับเจ้าอย่างไร้ขีดจำกัด สอง... หากท่านหนานกงฝึกฝนตนเองสำเร็จเมื่อใด พลังยุทธ์ก็จะแข็งแกร่งขึ้น สาม... แม่นางซุนลาดปราดเปรี๊ยะ รู้จักสังเกตและประเมินสถานการณ์...”

ซู่วมองพ่อบ้านโหมวฟางด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม “ข้าก่อน ถึงต่อให้สิ่งที่ท่านพูดมาจะถูกต้องทั้งหมด ถึงต่อให้ข้าจะช่วยปลดปล่อยอาณานิคมเลี่ยนอยู่ของพวกท่านได้ แต่... เหตุใดข้าถึงต้องทำด้วยเล่า”

คำถามสำคัญของซู่วก็คือ นางจะได้ประโยชน์อันใดกัน เรื่องนี้... ดู

จากสถานการณ์ยามนี้แล้ว โอกาสสำเร็จแทบจะไม่ถึงหนึ่งในร้อยด้วยซ้ำ แล้วเรื่องอะไรนางถึงต้องเอาตัวเข้าเสี่ยงด้วยเล่า เหตุใดต้องเสี่ยงชีวิตเพื่อพ่อบ้านโหมวฟาง ระหว่างพวกเขาทั้งคู่หาได้มีสายสัมพันธ์แนบแน่นถึงเพียงนั้นไม่

พ่อบ้านโหมวฟางมองชูลั่วด้วยสีหน้าจริงจัง “บุญคุณที่ช่วยชีวิต ใครเล่าจะกล้าลืม ถึงต่อให้มีบางคนลืม คนอื่นๆ ก็ยังจดจำได้ขึ้นใจ ขอเพียงแม่นางชูช่วยทุกคนออกไปได้ หลังจากนั้นแม่นางชูก็ยอมเป็นใหญ่ในอาณาจักรเสวียนอู่ นอกจากนี้โอกาสที่จะได้ช่วยเหลือผู้มีฤทธิ์จำนวนมากในอาณาจักรก็เชื่อว่าผ่านมาง่าย ๆ”

พอเห็นหญิงสาวล่งเล พ่อบ้านโหมวฟางก็เกลี้ยกล่อมต่อ “เรื่องนี้ไม่ส่งผลกระทบกับนายน้อยสักเท่าไรหรอก เพราะคนเหล่านั้นก็เป็นแค่เพียงหนึ่งในของเล่นของนายน้อยเท่านั้น นานๆ ครั้งนายน้อยจะนึกสนุกขึ้นมาสักหน ส่วนข้า... ในฐานะพ่อบ้านของนายน้อย ข้าจะอยู่รับใช้ปรนนิบัตินายน้อยไปจนกว่าจะสิ้นอายุขัย เรื่องนี้แม่นางชูไม่ต้องกังวล”

“ถ้าเช่นนั้นทำไมท่านถึงได้...”

“เพื่ออนาคตของอาณาจักรเสวียนอู่” พ่อบ้านโหมวฟางทอดสายตามองไกล “ผู้มีฤทธิ์ในอาณาจักรเสวียนอู่ถูกกักขังอยู่ที่นี้ ผู้มีฤทธิ์ภายนอก หากเติบโตขึ้นมาก็จะถูกจับมาไว้ที่นี่ เรียกได้ว่าผู้มีฤทธิ์ในอาณาจักรเสวียนอู่ ร้อยหรือลงเต็มที แต่ทุกๆ สิบล้านปีจะเกิดสงครามระหว่างพิภพขึ้นหนึ่งครั้ง ถึงเวลานั้นสถานการณ์ของอาณาจักรเสวียนอู่จึงน่าวิตกกังวลยิ่งนัก”

ชูลั่วยอมรับว่าพ่อบ้านโหมวฟางผู้นี้เก่งกาจในเรื่องการเกลี้ยกล่อมคนแท้ๆ

“ฮ่อเต้ไม่ร้อนพระทัย ชันที่ร้อนใจ เจ้าทะเลเสวียนอู่ยังปล่อยให้ผู้มีฤทธิ์เหล่านี้ถูกนายน้อยของท่านจับมาบั่นหัวเล่น แต่ท่านกลับเป็นกังวลถึงเพียงนี้” ชูลั่วเอ่ยเสียงขุ่น

พ่อบ้านโหมวฟางหัวเราะเฝื่อนพลางส่ายหน้า “แม่นางชুমายุพิภพนี้ นานเท่าไรแล้ว”

“ร้อยปีกว่าได้กระมัง” ชูลัวตอบ

“รอให้แม่นางชูถูกกักขังเป็นเวลาหนึ่งแสนหกหมื่นปีเมื่อใด เจ้าก็จะเข้าใจความทุกข์นี้ได้เป็นอย่างดีเอง” พ่อบ้านโหมวฟางหัวเราะเผื่อนอย่างจนใจ ไร้ความหวัง ไร้อิสระ ไร้อนาคต... ชีวิตแบบนี้ตายเสียยังจะดีกว่า

ชูลัวคิดอยู่ครู่แล้วเอ่ย “อนาคตจะเป็นอย่างไรไม่อาจรู้ได้ ทว่าข้าในตอนนี้อาจช่วยเหลือท่านได้”

พ่อบ้านโหมวฟางเองก็เชื่อว่าต้องการให้ชูลัวช่วยเหลือในทันที ถึงอย่างไรก็รอเวลาถึงหนึ่งแสนหกหมื่นปีแล้ว อดทนรออีกสักหน่อยจะเป็นไรไป

“ขอเพียงแม่นางมีน้ำใจก็พอแล้ว” พ่อบ้านโหมวฟางเอ่ยกับชูลัวด้วยน้ำเสียงจริงจัง

ชูลัวพยักหน้าแล้วหมุนตัวลงไปแล้ว

คืนนั้นชูลัวไม่ได้ไปที่โรงครัว ทว่าก็ไม่มีเสียงจานชามแตกหักดังมาจากปราสาทของอสูรน้อย ชูลัวคิดว่าอสูรน้อยคงพอคาดคะเนได้ว่าวันนี้ตนจะไม่ทำอาหารให้ นางแหวไปเยี่ยมหนานกงหลิววันที่ถูกกักอยู่ในตาข่ายไหมทองสายฟ้า จากนั้นก็กลับมาฝึกฝนพลังยุทธ์ที่ห้องพักของตนเอง

เวลาผ่านไปวันแล้ววันเล่า ชูลัวนับนิ้วดูก็เป็นเวลาเจ็ดวันแล้ว ด้วยนิสัยใจร้อนของอสูรน้อย เจ็ดวันนี้หน้าจะถึงขีดจำกัดของเขาแล้ว

วันนี้ชูลัวไม่ได้ฝึกฝนพลังยุทธ์ นางนั่งเอกเขนกเทะเมลิ็ดแดงอยู่ภายในห้องพัก

พ่อบ้านโหมวฟางเกาะประตูเรียก แวเจ้าเล่ห์ผุดวามขึ้นในดวงตาชูลัว นางยกยิ้มอย่างเหนือกว่า จากนั้นก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงกระจ่างชัด “เชิญ”

พ่อบ้านโหมวฟางเดินเข้าไปด้านใน สายตาที่มองชูลัวแฝงด้วยความยกย่องและนับถือ สุดท้ายเจ้าตัวก็หัวเราะเผื่อนยามเอ่ย “แม่นางพักผ่อนเพียงพอแล้วหรือไม่ หากพอแล้ว เชิญไปที่โรงครัวด้วยเถิด”

“นายน้อยของท่านสั่งความมาหรือ” ชูลัวลุกขึ้นอย่างเนิบนาบ จากนั้น

ก็อุบรอยยับย่นตรงกระโปรง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นแล้วมองพ่อบ้านโหมวฟาง พร้อมรอยยิ้ม ดวงตาเป็นประกายวาววับ เจ้าเล่ห์รากับสุนัขจึงจอก

พ่อบ้านโหมวฟางหัวเราะเฝื่อนแล้วส่ายหน้า “ด้วยนิสัยของนายน้อย มีหรือที่จะสั่งความเช่นนี้ ข้าคะเนเอาเอง แม่นางซูเชื่อหรือไม่”

ซูลัารู้ว่าแม่พ่อบ้านโหมวฟางจะไม่แสดงออกทางสีหน้า ทว่าเขาย่อมรู้เรื่องนี้แก่ใจดี หากอสุรน้อยไม่แสดงท่าทีใดออกมา อีกฝ่ายคงไม่ตรงมาพบนางและออกปากขอร้องเช่นนี้

ซูลัหัวเราะเสียงแผ่ว “ก็ได้ ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ถ้าอย่างนั้นข้าจะไปโรงครัว ไม่ได้เข้าครัวมาหลายวัน คันไม้คั้นมือเต็มที”

อันที่จริงมีหรือที่ซูลัจะคันไม้คั้นมือ เจ็ดวันมานี้นางทำอาหารกินเองที่โรงครัวทุกมื้อ กลิ่นหอมกรุ่นลอยคลุ้งไปทั่วทั้งปราสาท อสุรน้อยโมโหแทบบ้า ทำหน้าตาตึงตังและอาละวาดใส่บรรดาบ่าวไพร่แทบทุกวัน

ซูลัเดินทางไปที่โรงครัว ไม่นานกลิ่นหอมก็ลอยออกมาจากโรงครัวชวนให้เคลิบเคลิ้มยิ่งนัก ตอนที่ท่านโหมวฟางเห็นจานสามบนโต๊ะ เขาก็เบิกตากว้างอ้าปากค้าง “นี่...นี่มัน... มากมายถึงเพียงนี้”

ซูลัพยักหน้าแล้วเอ่ยด้วยความมั่นใจ “แน่นอน คราวนี้หากนายน้อยของท่านไม่เห็นแก่ความดีความชอบก็ต้องเห็นแก่ความพยายาม ข้าจะดูซิว่าเขายังจะไม่มอบผลึกสีม่วงให้ข้าได้อีกหรือไม่!”

ครั้งนี้ซูลัทุ่มเวลาทำอาหารชุดใหญ่ทั้งสิ้นหนึ่งร้อยแปดจาน เป็นอาหารประจำวันเลี้ยงในวังหลวงสมัยราชวงศ์ชิงเลยทีเดียว

อาหารภาคใต้ห้าสิบสี่จาน... ประกอบด้วยอาหารเจ้อเจียงสามสิบจาน อาหารฮกเกี้ยนสิบสองจาน และอาหารกวางตุ้งสิบสองจาน

อาหารภาคเหนือห้าสิบสี่จาน... ประกอบด้วยอาหารแมนจูสามสิบจาน อาหารปักกิ่งสิบสองจาน และอาหารชานตงสิบสองจาน

อาหารแต่ละจานมีวิธีการปรุงแตกต่างกันไป ทั้งต้ม ผัด แกง ทอด และนึ่ง เรียกได้ว่าครบสูตรอาหารจีนทุกประเภท อสุรน้อยกินข้าวผัดไข่ของซูลั

อย่างเอร็ดอร่อยจนกระทั่งเสียเกลี้ยงจาน จึงไม่ต้องแปลกใจเลยว่าตอนที่เขาเห็นอาหารหนึ่งร้อยแปดจานวางบนโต๊ะ อสุรน้อยดีใจแทบบ้าขนาดไหน

เจ็ดวันที่ผ่านมา ชูลัวงใจยั่วโมโหอสุรน้อย ให้อีกฝ่ายทำได้เพียง ‘ดูแต่ตา มืออย่าต้อง’ จากนั้นจึงตั้งใจทำอาหารหนึ่งร้อยแปดจานในวันนี้ นางไม่เชื่อหรือกว่าวิธีนี้จะสยบอสุรน้อยเขาวินัปัญญาต่ำต้อยตนนั้นไม่ได้

เป็นไปตามคาด พ่อบ้านโหมวฟางยกอาหารไปที่ละจาน จากนั้นก็กลับมาพร้อมกับจานเปล่าทุกใบ

ชูลัวมองจานที่มันปลาบเหมือนถูกเลียจนเกลี้ยง รอยยิ้มมุมปากก็ยกสูงขึ้นอย่างควบคุมไม่อยู่ ก่อนจะทุบโต๊ะเสียงโครมพลางหัวเราะลั่น

เจ้าอสุรน้อยตนนี้ช่างน่ารักเหลือเกิน หนึ่งร้อยแปดจาน... หากเป็นคนทั่วไปคงต้องกินกันจนพุงกาง แต่สำหรับอสุรน้อย แค่อ้วนเสียวนาทีก็นินทรมดเกลี้ยงแล้ว

ตอนที่พ่อบ้านโหมวฟางกลับมาพบชูลัวอีกครั้ง เขาก็ส่งรอยยิ้มกลับให้นาง

ชูลัวเอ่ยเสียงขุ่น “ส่งมา”

พ่อบ้านโหมวฟางถอนหายใจ แม่นางผู้ฉลาดเหลือเกิน ไม่ว่าเรื่องใดก็ปิดบังนางไม่ได้

“ไหนแม่นางถึงได้มั่นใจว่านายน้อยจะไม่เรียกตัวเจ้าไปพบ” แต่ให้เขานำผลึกสีม่วงมามอบให้แทน

ชูลัวทำสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม “ด้วยนิสัยซื่อๆของนายน้อยของท่านเวลานี้เขาจะมีหน้าเรียกพบข้าหรือไรกัน เลิกล้อเล่นได้แล้ว รีบส่งผลึกสีม่วงมาเร็ว”

พ่อบ้านโหมวฟางพูดไม่ออก ใช้คำว่า ‘ซื่อๆ’ บรรยายนายน้อยของพวกเขาได้หรือ แต่พอคิดถึงสีหน้าของนายน้อยหลังจากกินของว่างจานสุดท้ายหมด จากนั้นก็ขำขันงมิตพิทกพาไปหนึ่งให้เขา ก่อนจะเร่งให้เขาออกมาจากปราสาท ท่าทางเช่นนี้หรือว่าจะ... ซื่อๆ?

พ่อบ้านโหมวฟางส่งถูงมิตีให้ชูลัว

ชูลัวยืมกริมพลาเงเปิดถูงมิตี วินาที่ถัดมานางก็ตะลึงงัน

โชน...โชนถึงเป็นเช่นนี้ได้! เดิมชูลัวคิดว่าจะมีผลลีสีม่วงเพียงก้อนเดียวเท่านั้น ทว่าในถูงมิตีกลับเติมไปด้วยผลลีสีม่วง ดูแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยก้อน ไม่สิ ผลลีสีม่วงหนึ่งร้อยแปดก้อน เท่ากับจำนวนอาหารที่นางทำ

ทว่าไม่นานชูลัวก็คิดได้ อสุรน้อยคงจะหมดปัญญาแล้วเป็นแน่ ในเมื่อเขาตกลงใจแล้วว่าจะมอบผลลีสีม่วงให้ชูลัว ถ้าเช่นนั้นจะให้มากหรือน้อยก็คงไม่ต่างกัน ถึงอย่างไรเสียหนานกงหลิววันก็ใช้ผลลีสีม่วงเพียงวันละก้อนเท่านั้น ขณะที่เขากลับต้องพึ่งฝีมือนางวันละสามมือ แล้วโชนจะต้องทำในสิ่งทารุณกระเพาะตนเองด้วยเล่า

ชูลัวคิดได้ ทว่าพ่อบ้านโหมวฟางกลับยังตะลึงพริ้งเพริดอยู่เช่นนั้น

“ผลลีสีม่วงหนึ่งร้อยแปดก้อน?” พ่อบ้านโหมวฟางแทบจะเป็นลมล้มพับไป

เดิมพ่อบ้านโหมวฟางคิดว่าตนเองมีสถานะสำคัญในใจอสุรน้อยพอสมควร ทว่าดูจากสถานการณ์ในตอนนี... เทียบกับแม่นางชูลัวแล้ว เขาแทบไม่ติดฝุ่นเลยก็ว่าได้ ทั้งๆ ที่นางเพิ่งจะมาอยู่ที่นี่ได้เพียงหกสิบวันเท่านั้น พ่อบ้านโหมวฟางที่อยู่มาหนึ่งแสนหกหมื่นปีกับชูลัวที่อยู่มาหกสิบวัน พ่อบ้านโหมวฟางพ่ายแพ้ไม่เป็นท่า

พ่อบ้านโหมวฟางทำสีหน้ารำไห้ เขาพูดอะไรไม่ออกยามมองชูลัวจากนั้นก็เอ่ย “ดูจากท่าทีของนายน้อยที่ปฏิบัติต่อเจ้าเป็นพิเศษเช่นนี้ ไม่แน่ว่าถึงเวลานั้น ขอเพียงเจ้าเอ่ยปากเพียงคำเดียว นายน้อยก็อาจจะปลดปล่อยคนในเกาะอมตะทั้งหมดก็เป็นได้”

“จะเป็นไปได้อย่างไร!” ชูลัวไม่เชื่อ

วันรุ่งขึ้นชูลัวรู้สึกว่าจะต้องขอบคุณอสุรน้อยสักนิด ดังนั้นนางจึงยกสำรับอาหารไปที่ปราสาทด้วยตนเอง

พออสุรน้อยเห็นชูลัว นัยน์ตาก็ฉายแววตระหนก จากนั้นเจ้าอสุรน้อย จอมยโสก็เบือนหน้าหนี สายตาที่มองชูลัวมีแต่ความดูแคลน

ชูลัวที่ได้รับผลึกสีม่วงหนึ่งร้อยแปดก้อนเป็นรางวัลกำลังเบิกบาน อารมณ์เป็นอย่างยิ่ง นางทักทายอีกฝ่ายอย่างร่าเริง “เจ้าชอบกินปลาไม่ใช่ หรือไร วันนี้ข้าทำอาหารจากปลาทั้งหมด มาชิมเร็ว”

อสุรน้อยมองชูลัว เดิมคิดจะขว้างตะเกียบทิ้งไปเสีย ทว่าพอเห็นอาหาร ที่ทำจากปลาเต็มโต๊ะ อสุรน้อยก็คิดอยู่ครู่ ก่อนตัดสินใจว่าจะกินให้อิ่มเสียก่อน แล้วค่อยอาละวาด

ตอนที่อสุรน้อยกินอาหารบนโต๊ะอย่างตะกรุมตะกรามนั้น ชูลัวก็รีบก้าว ยาวๆ ไปหาหนานกงหลิววิน ยามนี้ดวงตาดำของหนานกงหลิววินปิดสนิท แพขนตาสะท้อนให้เห็นเป็นเงา ใบหน้าของชายหนุ่มซบตอเบเล็กน้อย

ชูลัวคิดในใจว่าอสุรน้อยนั้นพลาดไปแล้วที่นำชีวิตของผู้คนในเกาะ อมตะมาข่มขู่ นาง หากเขารู้ถึงความสำคัญของหนานกงหลิววินที่มีต่อนาง และใช้ชายหนุ่มเป็นเครื่องมือแล้วละก็ ถ้าเช่นนั้นเขาย่อมควบคุมนางได้เต็ม ร้อยทีเดียว

ตอนที่ชูลัวลอบวางผลึกสีม่วงหนึ่งร้อยแปดก้อนไว้ที่ด้านหลังของ หนานกงหลิววิน ดวงตาที่แฝงแววลึกล้ำของชายหนุ่มก็เปิดกว้างขึ้นในทันที

ชูลัวสุดลมหายใจเข้าลึกๆ พอหันกลับมาก็เห็นอสุรน้อยกำลังเอร็ดออร่อย กับอาหารตรงหน้า ดังนั้นนางจึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้หนานกงหลิววิน ฟัง “ท่านใช้ผลึกสีม่วงพวกนี้เสีย ไม่ต้องเสียตาย ต่อไปหากต้องการผลึกสีม่วง เท่าไรก็จะได้เท่านั้น ข้ารับรองว่าจะกวาดผลึกสีม่วงของเจ้าอสุรน้อยมาให้ เกือบ”

หนานกงหลิววินมองชูลัวบอกเล่าด้วยนัยน์ตาแฝงรอยยิ้ม รวากับว่า นี่คือการที่เขามีความสุขมากที่สุดในได้หล้า

พอชูลัวพูดจบ หนานกงหลิววินก็เอ่ยกลับหัวเราะ “ผลึกสีม่วงพวกนี้ นับว่ามาได้ทันกาลพอดี สามสัปดาห์นี้อสุรน้อยปล่อยพลังสายฟ้าหนักหน่วง

กว่าเดิม ผลึกสีม่วงที่ได้มาก่อนหน้าก็ใช้หมดไปแล้ว แต่ก็ต้องขบใจที่เขา
ทรمانซ้ำ ทำให้ข้าเลื่อนชั้นพลังยุทธ์มาได้หนึ่งดาว”

ซูลัวมองหนานกงหลิววินด้วยสีหน้าอัศจรรย์ใจ ก่อนจะหันกลับมา
มองอสุรน้อยที่เอาแต่ก้มหน้าก้มตากินอาหาร จากนั้นก็หลุดหัวเราะพริต
ออกมา นางกำหมัดพลงเอ่ย “เยี่ยมไปเลย! ข้าปอกลอกผลึกสีม่วงมาจากเขา
ท่านก็นำไปฝึกฝนพลังยุทธ์ รอให้ข้าได้ผลึกสีม่วงมาหมดเมื่อใด พลังยุทธ์ของ
ท่านต้องแข็งแกร่งกว่าเขาแน่ อสุรน้อยมีหวังได้ร่ำให้น้ำตานองหน้า ฮ่าๆๆ”

หนานกงหลิววินเห็นซูลัวหัวเราะร่าเรงก็พลอยยิ้มตามไปด้วย ทว่า
เวลานี้ซูลัวหาได้สังเกตไม่ว่ารอยยิ้มของชายหนุ่มแฝงด้วยแววขมขื่น...

“ลั้วลั้ว อันที่จริง...” หนานกงหลิววินยังเอ่ยไม่ทันจบความก็ถูกขัดขึ้น
ด้วยเสียงหนึ่ง

อสุรน้อยตวาดลั่น “หัวเราะอะไรกัน! มีความสุขมากหรือไร” พอเห็น
ซูลัวยื่นหน้าเข้าไปใกล้ตาข่ายไหมทองสายฟ้า อสุรน้อยก็ไม่พอใจในทันที

ซูลัวแลบลิ้นให้หนานกงหลิววิน ก่อนจะทิ้งข้อความไว้ “มีอะไรค่อย
ว่ากันทีหลัง เจ้าอสุรน้อยเป็นบ่อขุมทรัพย์ใหญ่ของเรา เวลานี้จะล่องเกินไม่ได้”
พูดจบนางก็รีบผละออกมา

หนานกงหลิววินยังคงนั่งอยู่ที่เดิมพลงมองแผ่นหลังที่หายลับไปของ
ซูลัว แผ่นหลังของเขาแนบเข้ากับกำแพงหินอย่างอ่อนล้า ชายหนุ่มก้มหน้าต่ำ
แฝงขนตาหนาสะท่อนเป็นเงา ใบหน้างดงามไร้ที่เปรียบฉายแววโศกเศร้า...

ซูลัวหาได้ตระหนักถึงเรื่องนี้ไม่ นางวิ่งไปหาอสุรน้อยทันทีที่ได้ยินเสียง
เกรี้ยวกราดนั้น แอบลอบมองจานอาหาร ตอนที่เห็นชามต้มยำปลาหมดเกลี้ยง
ไม่เหลือแม้กระทั่งน้ำแกงหรือพริกสักเม็ด สายตาของหญิงสาวก็พลัน...

พออสุรน้อยเห็นสีหน้าของซูลัว นัยน์ตาคู่นั้นก็ฉายแววกระอักกระอ่วน
ออกมา แต่จู่ๆ เจ้าตัวก็นึกขึ้นได้ว่าจะแสดงอาการหวั่นเกรงออกมาไม่ได้ เขา
จึงตบโตะเสียงดังโครม “เจ้าทำสีหน้าอะไรกัน! ข้าดูประหลาดมากหรือไร!”

ซูลัวมองใบหน้าขาวเผ่งของอสุรน้อยที่บัดนี้แปรเปลี่ยนเป็นสีแดง ข้า

ยามที่พูดออกมาก็ยังมีความเผ็ดล่อยคลั่ง หญิงสาวได้แต่ส่ายหน้าเงิบๆ แล้วเอ่ย “กินอร่อยนับว่าโชคดีแล้ว...”

อสุรน้อยมองชูล้วยด้วยท่าทางเหนือกว่า คิดไม่ถึงเหมือนกันว่าแม่ครัวเอาแต่ใจผู้นี้ก็ชมเขาเป็นเหมือนกัน แต่... เอ๊ะ! ไฉนเวลานั้นถึงฟังทะแม่งๆ หนอ... อสุรน้อยเกาศีรษะแกรกๆ แต่ถึงกระนั้นก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี ในเมื่อไม่เข้าใจ อสุรน้อยจึงลืมนอย่างรวดเร็ว ก่อนปรายตามองชูล้วยอย่างเย่อหยิ่ง “วันนี้เจ้าทำผลงานพอใช้ได้ นี่เป็นรางวัลที่ข้ามอบให้เจ้า รับไปสิ”

อสุรน้อยมองชูล้วยอย่างลำพอง วินาทีนี้เจ้าตัวสบายใจเป็นที่สุด ก่อนหน้านี้ที่เถียงไม่ชนะชูล้วย ชั่วยังถูกนางตบศีรษะอย่างแรง อสุรน้อยรู้สึกว่ามันถูกกดขี่ข่มเหง ไม่สมกับเป็นนายน้อยของอาณาจักรเล็กๆ แห่งนี้เลยสักนิด น่าชิงชังนัก!

พอเห็นแม่ครัวน้อยรับผลึกสีม่วงแปดก้อนที่ตนมอบให้เป็นของรางวัล ด้วยท่าทางดีอกดีใจ ชั่วดวงตาของมันก็ยังหรีวเรียลราวกับเจ้าหนูตัวเล็กๆ แบบนั้น อสุรน้อยก็พลันรู้สึกเบิกบานขึ้นมา ‘อ้อ ต้องเป็นความสุขจากการมีอำนาจเหนือผู้อื่นเป็นแน่’ อสุรน้อยคิดเช่นนั้น

หลังจากวันนั้นเวลาก็ล่วงเลยไปวันแล้ววันเล่า...

ชูล้วยยังคงทำอาหารให้อสุรน้อยเช่นเดิม ขณะที่อสุรน้อยซึ่งกินอิมเอร์ดีอร่อยก็มอบผลึกสีม่วงเป็นรางวัลให้ชูล้วย แม้ว่าทุกครั้งอสุรน้อยจะหาวิธีกลั่นแกล้งให้นางลำบากใจเสมอ แรกๆ ชูล้วยก็ยอมอดทนอดกลั้นโดยดี ทว่าพออสุรน้อยเอาแต่ใจมากขึ้นทุกที นางจึงตัดสินใจใช้กำลังยุติปัญหา

ทุกครั้งที่อสุรน้อยก็ได้แต่กุมศีรษะ แล้วมองชูล้วยอย่างตำหนิด้วยดวงตาที่มีน้ำเอ่อคลอ ตอบโต้หรือ ไม่รู้เพราะอะไร อสุรน้อยไม่เคยมีความคิดที่จะตอบโต้อีกฝ่ายมาก่อน ทั้งๆ ที่เขาติดนางให้กระเด็นได้ด้วยปลายนิ้วแท้ๆ

เหตุการณ์ดำเนินไปอย่างสงบสุขเช่นนี้เป็นเวลาสิบปี

อสูรน้อยไม่เคยคิดมาก่อนว่าซูลัวจะไปจากอาณาจักรแห่งนี้ได้ เพราะเขาเชื่อมั่นในตาข่ายไหมทองสายฟ้าของตนเองเป็นอย่างยิ่ง ทว่าความเชื่อมั่นชนิดหน้ามืดตามัวนั้นกลับพังครืนลงเพราะตัวแปรอย่างหนานกงหลิววิน ครั้น...

เสียงสนั่นดังก้องขึ้น พริบตานี้ไฟดินสะเทือนเลื่อนลั่น อาณาจักรเสวียนอุ่ลั่นไหวอย่างรุนแรง อสูรน้อยที่กำลังกินข้าวอยู่หงงหงวยขึ้นมาโดยพลัน เจ้าตัวลุกพรวดขึ้นมาทันที จากนั้นก็หันกลับไปมองตาข่ายไหมทองสายฟ้าด้วยดวงตาเบิกกว้าง ก่อนจะเห็นว่ามันค่อยๆ หายไปที่ละนิ้วๆ หรือจะพูดให้ถูกก็คือมันถูกหนานกงหลิววินเก็บเข้าไปในมิติที่ละนิ้วๆ

อสูรน้อยตะลึงพริ้งเพริด ตาข่ายไหมทองสายฟ้านี้ประกอบขึ้นจากเบญจ-อลณีบาตแห่งฟ้าดินปริมาณมหาศาล มีเพียงการผสานเบญจอลณีบาตแห่งฟ้าดินเหล่านั้นให้เป็นหนึ่งเดียวกันถึงจะควบคุมตาข่ายไหมทองสายฟ้าเอาไว้ได้ แต่ตอนที่หนานกงหลิววินถูกกักตัวเมื่อสิบปีก่อน เขาเพิ่งจะรู้จักอลณีบาตเพียงสามชนิดเท่านั้น และก็ไม่มีทางที่จะผสานเข้าเป็นหนึ่งเดียวกันได้แน่

ผ่านมาเพียงแค่สิบปี ชายหนุ่มกลับผสานเบญจอลณีบาตแห่งฟ้าดินเข้าด้วยกันได้แล้ว จะเป็นไปได้อย่างไร แม้แต่ตัวอสูรน้อยเอง จนบัดนี้เขาก็ยังไม่อาจผสานเบญจอลณีบาตแห่งฟ้าดินได้ ที่เขาแข่งแกร่งกว่าอีกฝ่ายก็เพราะที่นี่คืออาณาจักรของเขา ก็เหมือนกับมิติติดตามกายของซูลัวที่มีนางเป็นผู้ครอบครองแต่ผู้เดียวนั่นเอง

มือของอสูรน้อยยังถือข้อันคันหนึ่งเอาไว้ และข้อันคันนั้นก็ค้างอยู่ในปาก เขาได้แต่มองหนานกงหลิววินเก็บตาข่ายไหมทองสายฟ้าของตนด้วยสีหน้าราวกับคนมือไม้ ก่อนจะเห็นว่าชายหนุ่มลุกขึ้นยืนช้าๆ จากนั้นก็เดินตรงมาหาตนเองด้วยสายตาสีกล้ำ

ซูลัวได้ยินเสียงดังสนั่นมาจากห้องโถง จึงพุ่งตัวไปที่นั่นทันทีโดยไม่คิดพอมายังหญิงสาวก็ให้เห็นอสูรน้อยคาบข้อันแล้วยืนตะลึงงันอยู่ตรงนั้น

ขณะที่หนานกงหลิววินยืนอยู่เบื้องหน้าสุรน้อยในอาการสงบ พอสุรน้อยมองเห็นหนานกงหลิววินก็ลึงโลดขึ้นมา ตื่นเต้นจนแทบจะควบคุมตนเองไม่อยู่

หนานกงหลิววินในเวลานี้ราวกับเทพเจ้าสูงศักดิ์ แผ่นหลังของเขาตั้งตรง สีหน้าเรียบสนิทราวกับบ่อน้ำลึก ดวงตาคู้งามหริ่เรียว ทั้งลึกล้ำ เย็นชา และคมปลาบ กลืนอายแห่งอำนาจและความทรงพลังแผ่ซ่านออกมา คางเรียวได้รูปนั้นเชิดขื่นนิตๆ อย่างหยิ่งผยอง เหมือนราชาชั้นยุคใหม่ที่อยู่นือปฤชุนธรรมดา บุรุษทั้งดงามและเปี่ยมไปด้วยอำนาจเช่นนี้ หากสุรน้อยเป็นเพียงสตรีทั่วไปคงมีหวังได้เลือดกำเดาไหลออกมาแน่ๆ

แม้ว่าสุรน้อยจะสับสนเสียเลือดจากเจ้าทေးเสวียนอู๋ ทว่าสภาพของเขาที่กำลังคาบซ่อนอยู่ในปากเวลานี้ กลับทำให้สุรน้อยดูไม่ต่างอันใดจากอสุรบ้านป่า ตรงข้ามกับหนานกงหลิววินที่เปรียบประหนึ่งสายเลือดเจ้าทေး

บริเวณโดยรอบไร้สรรพเสียง นกกาหยุดซัดขาน มีเพียงสองฝ่ายที่ยืนเผชิญหน้ากันและสื่อสารกันโดยไร้คำพูด

การมาเยือนของสุรน้อยช่วยยุติสงครามไร้เสียงในครั้งนี้ลง

“หนานกง ท่านออกมาได้แล้วหรือ บาดแผลของท่านหายดีแล้วหรือไม่” สุรน้อยเดินวนไปวนมารอบกายหนานกงหลิววินด้วยความตื่นเต้น นัยน์ตาฉายความหวังเอยออกมา

พอหนานกงหลิววินหันไปหาสุรน้อย พลังอำนาจอันน่าเกรงในกายก็พลันหายไป ในพริบตา ดวงตาของเขามียิ้มก่อนจะมองสุรน้อยด้วยแวตาลึกซึ้ง ปล่อยให้หญิงสาวซุกไบหน้ากับแผ่นอกของตน มุมปากชายหนุ่มยกยิ้มพลางหัวเราะเสีงแผ่ว

สุรน้อยจับพิภพของอีกฝ่ายด้วยตนเอง นางตรวจอาการหนานกงหลิววินอย่างละเอียด จากนั้นถึงได้พรัลมหายใจออกมา “หายแล้วจริงๆ ด้วย วางใจได้เสียที”

พอสุรน้อยเห็นสุรน้อยแสดงอาการเป็นห่วงเป็นเอยหนานกงหลิววินแบบนั้น สีหน้าของเขาย่ำเัยในทันที เจ้าตัวทำหน้าที่ดั่งก่อนจะชิงตาใส่สุรน้อย “วางใจ

อะไรกัน! เชื่อหรือไม่ว่าแค่ข้ากระดิกนิ้ว เขาก็ต้องถูกกักขังอีกสิบปี ฮี!”

สิ้นเสียงอสุรน้อยก็ได้ยินเสียงดังสนั่น

ผิวะ!

วินาทีถัดมาเจ้าอสุรน้อยก็กุมศีรษะพร้อมกับมีน้ำตาคลอเบ้า เขาถลึงตาใส่ซูลัวอย่างเดือดดาลแล้วคำรามเสียงดัง “ตีข้าทำไม!”

ซูลัวหัวเราะเสียงเยือก “พูดกับพี่ชายของเจ้าแบบนี้จะไม่ให้ตีเจ้าได้อย่างไร”

อสุรน้อยโวยวายลั่น “เหลวไหล! พี่ชายอะไรกัน!”

ซูลัวแค้นเสียงฮี “เส้นผมบังภูเขາ!”

เส้นผมบังภูเขา... จะหมายถึงใครเล่าหากมีไชนานางหลิวอวิน แม้อสุรน้อยจะด้อยปัญญาเพียงใด แต่ก็ยังเข้าใจได้อยู่ดี “ยังไม่ต้องพูดเรื่องพี่ชาย พี่ชาย ประเด็นสำคัญก็คือข้ามีพี่สาวที่ไหน มารดามีข้าเป็นทายาทเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น!”

ซูลัวดิ่งตัน “ข้าไม่สน ถึงอย่างไรเจ้าก็ต้องเป็นน้องชายของข้า”

“ไม่!” อสุรน้อยคัดค้าน

“ถ้าเช่นนั้นต่อไปนี่ก็ไม่ต้องกินอะไรอีก” ซูลัวทิ้งไฟตายของตนออกมาอย่างง่ายดาย

พอถูกตอบโต้เช่นนี้ ปลายนิ้วสันเทาของอสุรน้อยก็ชี้ไปที่ซูลัว “เจ้า... เจ้ามันไร้เหตุผล! ทำเช่นนี้ได้ยังไงกัน!” อสุรน้อยรู้สึกวาทนถูกรังแกเสียแล้ว ซูลัวผายมือพลาญยกไหล่อย่างช่วยไม่ได้ “ข้าจะรังแกเจ้า จะทำไม”

อสุรน้อยตะลึงงัน เขาจึงอ้อซูลัวอย่างแค้นเคือง ทว่ากลับไร้เรี่ยวแรงจะโต้ตอบ “แต่...” อสุรน้อยคิดอยู่พักใหญ่ สุดท้ายก็เอ่ยออกมาได้เพียง “แค่พี่สาวก็ならคาญจะแยะแล้ว ยังจะพี่ชายอะไรอีก ข้าไม่ต้องการ!”

ซูลัวมองอสุรน้อยอย่างแปลกใจ ขณะที่อสุรน้อยก็ถูกดวงตาคู่งามจ้องเสียนกรออักกระอ่วน ดังนั้นเจ้าตัวเลยแสร้งมองซูลัวตาขวาง “อะไรกันเล่า!”

ซูลัวหัวเราะเสียงแผ่ว “ข้าล้อเล่นเท่านั้น คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะเห็นข้าเป็น

พี่สาวจริงๆ”

“เจ้า!” อสุรน้อยโมโหเสียจนใบหน้าแดงก่ำ พุดอะไรไม่ออกแม้แต่คำเดียว

ซูลัวปิดปากหัวเราะ “เออละๆ ในเมื่อเจ้าอยากจะได้ข้าเป็นพี่สาวถึงเพียงนี้ ถ้าเช่นนั้นข้าก็จำใจเป็นแล้วกัน เอ้อ มีน้องชายอย่างเจ้าจะทำให้สติปัญญาของข้าลดต่ำลงหรือไม่หนอ น่าลำบากใจแท้ๆ”

อสุรน้อยโมโหจัด ทว่ากลับจนปัญญาจะต่อกรกับซูลัว ตีก็ไม่ได้ ด่าก็เป็นรอง ทะเลาะก็ไม่ชนะ โมโหก็ไร้ผล... อสุรน้อยรู้สึกท้อแท้ผู้หนึ่งลี้ล้นราวกับปลาไหล ทำอะไรนางไม่ได้ ได้แต่อดอึดคับข้องใจอยู่คนเดียวเช่นนั้น

หนานกงหลิววันมองซูลัวกับอสุรน้อย ความแปลกใจผุดวามในดวงตา ดูท่าแล้วระหว่างที่เขากำลังอยู่ในวิกฤติความเป็นความตายนี้ ลั้วลั้วของเขาจะเบิกบานไม่น้อย เขารู้มาตลอดว่าลั้วลั้วเป็นคนฉลาดเฉลียวแหลม เพราะเหตุนี้จึงวางใจที่จะปล่อยนางไว้กับอสุรน้อย แต่ก็คิดไม่ถึงเหมือนกันว่าซูลัวจะแข็งแกร่งถึงขนาดทำให้อสุรน้อยแห่งเจ้าทเวสเสียจนอ้อมจำนนได้

หลังจากข่มอสุรน้อยได้แล้ว ซูลัวก็หันมาคล่องแขนหนานกงหลิววันอย่างอารมณ์ดีแล้วออกเดินไปด้วยกัน

“เฮ้!” อสุรน้อยมองเงาสูงต่ำที่ทอดตัวเคียงคู่อยู่ใต้แสงแดด จู่ๆ ก็รู้สึกว่ภาพนั้นช่างบาดตาเหลือเกิน เขาตะโกนเรียกซูลัวด้วยน้ำเสียงโกรธแค้น ทว่าซูลัวกลับท่มความสนใจทั้งหมดกับหนานกงหลิววัน นางจึงไม่ได้ยินเสียงของเขา อสุรน้อยได้แต่ย่ำเท้าไปมาในห้องด้วยความโมโห

หนานกงหลิววันถูกกักตัวสิบปี ทั้งคู่จึงมีเรื่องสนทนากันมากมายเต็มไปหมด ด้วยเหตุนี้ตลอดระยะเวลาสิบวันมานี้ ทั้งสองจึงตัวติดกันราวกับเงาตามตัว

อสุรน้อยผู้นำเวหนาดองทนหิวเป็นเวลาสิบวัน สิบวันเชียวนะ! แม้ว่าเมื่อก่อนเขาไม่ต้องกินข้าวได้เป็นเวลาร้อยปีพันปี ทว่าหลังจากที่ได้ลองลิ้มชิมรสอาหารที่ซูลัวเป็นคนปรุงแล้ว อสุรน้อยกลับกลายมากินอาหารสามมื้อ

ตรงตามเวลาทุกวันไม่ได้ขาด

ตอนที่ฟุ้งยุบจนแพ้นั้น ชูลัวกับหนานกงหลิววันก็กลับมาพอดิ อสุรน้อยวิโรชดวงตาเป็นประกายทันทีที่เห็นชูลัว นัยน์ตาคู่นั้นสะท้อนแวววอดอันตื่นใจดูน่าสงสาร

ครั้งนี้ชูลัวไม่เกล้งอะไรอีก นางช่วยทำอาหารมื่อใหญ่ให้อสุรน้อย ทำเอาอสุรน้อยจำเริญเป็นอย่งยิ่ง ทว่าจู่ๆ ก็รู้สึกถึงความผิดปกติบางอย่าง ดังนั้นหลังจากที่อึมแป้แล้ว อสุรน้อยก็จ้องมองชูลัวด้วยอาการกระสับกระส่าย

จึงหะนี่เองชูลัวก็บอกข่าวร้ายเรื่องหนึ่ง “น้องชาย ฟรุ้งนี้พี่สาวจะไปแล้วนะ ต่อไปเรื่องอาหารการกิน เจ้าต้องจัดการเองแล้ว”

เป็นการแจ้งข่าวโดยที่ไม่มีเค้าลางมาก่อนเลย รวกับอสึนบาตซัดเปรี้ยงกลางฟ้าและฟาดเข้าใส่ศีรษะอสุรน้อยอย่งจัง ทำเอาเจ้าตัวตะลึงพริ้งเพริดไป

“หมาย...หมายความว่าอย่างไร” พอได้ฟังข่าวร้าย อสุรน้อยก็สะดุ้งพรวด ดวงตาเบิกกว้างปานระฆัง

“หมายความว่าตามที่พูด ฟรุ้งนี้พี่สาวจะไปแล้ว เรื่องอาหารของเจ้า...”

ชูลัวยังเอ่ยไม่ทันจบความดีก็ถูกอสุรน้อยตบทหน้า

“ข้าไม่อนุญาต!” แวตาดุดันของอสุรน้อยจ้องมองชูลัว เขาตอบโต้ะเสียงดังป้งอย่างวางอำนาจ “เจ้าฟังให้ดี ข้า-ไม่-อนุญาต!”

คิ้วเรียวงามของหนานกงหลิววันขมวดเข้าหากันนิดๆ นัยน์ตาลึกล้ำคู่นั้นปราดมองอสุรน้อยอย่งมีความหมาย

ชูลัวคาดอยู่แล้วว่าอสุรน้อยคงไม่ตอบตกลงง่ายๆ ทว่านางเตรียมไม่ตายสำหรับเรื่องนี้เอาไว้แล้ว “น้องชาย เจ้าจำคำเดิมพันของเราในครานั้นได้หรือไม่”

อสุรน้อยรู้สึกราวกับถูกสายฟ้าฟาด ชูลัวมองอสุรน้อยด้วยรอยยิ้มกริม “ตอนนั้นพวกเราตกลงกันไว้แล้วว่าขอเพียงข้าชนะ เจ้าจะคืนอิสระให้ข้า ตอนนี้ถึงเวลาที่ข้าจะทวงสัญญาแล้ว”

อสุรน้อยจ้องชูลัวราวกับคนบ้าใบ้ เขาย่อมจำเดิมพันที่ตนพ่ายแพ้

เป็นครั้งแรกได้อยู่แล้ว แต่เขานึกว่าซูลั้วจะลืมเรื่องนี้ไปแล้วเสียอีก ผ่านไปตั้งสิบปีแล้ว นางเองก็ไม่เคยเอ่ยถึงมันสักครั้งเดียว...

“ข้าไม่อนุญาต! ถึงอย่างไรข้าก็ไม่อนุญาต!” อสุรน้อยโวยวายเป็นเดือดเป็นแค้น จากนั้นก็วิ่งพรวดพราดออกไปอย่างรวดเร็ว

พอมองแผ่นหลังของอสุรน้อยที่จากไปแบบนั้น ซูลั้วก็ถึงกับพูดอะไรไม่ออก